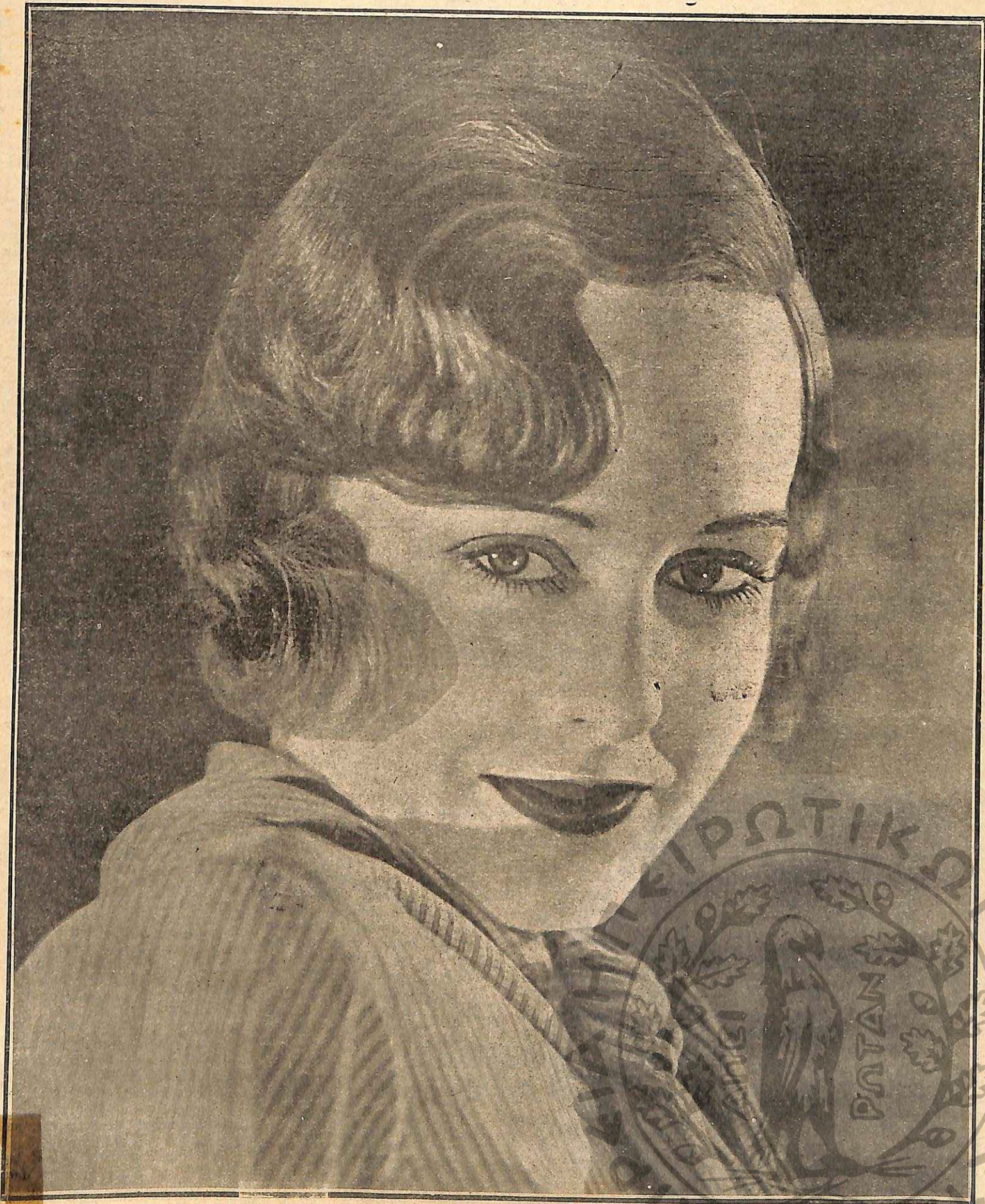

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΟ

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

Η Μάτζι Έβανς, ή χαριτωμένη και γοητευτική πρωταγωνίστρια του κινηματογράφου

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΜΠΑΖΑΙΝ

Μία πιστή και χρεωμένη σύζυγος. Η κόρη του Ισπανού ταξιδιάρη, που έγινε Γαλλίς στρατηγίνα. Ο έρως του στρατηγού Μπαζαίν. Η εκστρατεία στο Μεξικό. Η στρατηγίνα μόνη στο Παρίσι. Ο έρως ενός τρίτου. Η μοιραία λύσις, κτλ. κτλ.

ΤΑ 1854, δόλο-
λκός Τύπος
ἀφιέρωνε ἐπε-
νή ἀσθρα στην
κυρία Μπα-
ζαίν, ξυμψών-
τας τὸν ἡρώισμὸν τῆς γυναίκας αὐ-
τῆς, ἡ ὁποία δέχτηκε ν' ἀκολου-
θήσῃ τὸ σὺζυγὸν της, τὸ συνταγ-
ματὸν τῆς Λεγεώνας τὸν Ζέ-
νων Μπαζαίν, ὁ στρατηγὸς δούξ
τῆς Καλλιφόρας καὶ κατόπιν σὺν
χιονισμένες στέπες τῆς Κοριμαίας,
ὑποβάλλοντας ἐν αὐτῷ τῆς σὲ
μύριες στερήσεις καὶ κινδύνους,
μόναχά γιὰ νύχτη τὴν εὐχαιρίστη
νὰ βροῦνται κοντὰ στὸν ἀγαπημέ-
νῳ της ἄνδρα. Ἄν δὲν ἦταν ἡ κυ-
ρία Μπαζαίν, ὁ στρατηγὸς δούξ
τοῦ Ἐρχιμὲν θὰ εὗρισκε τρομερὸ
θάνατον στὴν Κοριμαία, ἀνάμεσα
στοὺς χολεροπλήκτους. Ἐκείνη ὁ-
μως τὸν πῆρε στὴ σπηλὴ της, ποὺ
τὴν εἶχε στήσει ὁ ἕνα κάματο, τὸν
περιποιήθηκε ὅσο καλύτερα μπο-
ροῦσε καὶ, ὅσα βελανθίσματα πῶς
δὲν ἦταν δυνατό νὰ σωθῇ ὁ στρα-
τηγὸς, τοῦ χάρισε τοὺς ἀντικείμενα
τελευταῖα παρηγοριά: ὅχιονες νὰ
παῖξῃ στὴν ἀσπὰ τῆς διάφορα
μοναχὰ κομμάτια, ἐνῶ ὁ δούξ ξε-
νιχοῦσε μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεί-
λη ἑ.

Ὅταν, λοιπόν, ἡ κυρία Μπα-
ζαίν ξαναγύρισε στὸ Παρίσι, τῆς
ἐκείνην ἡμέρην καὶ ἐνδοξασμένη ὑπο-
δοχῇ, ὅπως τοῖς αἰῶνες σὲ μὴ ἡρώ-
δα. Ὅλα τ' ἀριστοκρατικά σαλόνια
ἦσαν ἀνοιχτά γι' αὐτήν, καὶ τὸ
θεωροῦσαν τιμὴ τὸν καὶ τὴν φι-
λοξενήσουν. Ἡ ἐνδοξη αὐτὴ κυ-
ρία δὲν εἴλεπε ἀπὸ καμμιὰ δε-
ξίωσι σ' ἀνάκτορα τοῦ Κερμαί-
κὸς, ἀπὸ κανένα χορὸ τῆς Ἀλβίς,
ἐνῶ ὁ συνταγματάρχης, φορομέ-
νος καὶ αὐτὸς τιμὴ καὶ παράσημα
κερδισμένα στὰ πεδία τὸν μαγνόν,
βάδιζε δίπλα της, χτυπώντας μὲ
δύναμι τὰ σηροῦνιά του.

Ὅστόσο, οἱ παλιοὶ ἀξιωματικοί,
ποὺ ὑπηρετήσαν στὴν Ἀφρική—ἡ-
ρώες ὑψημένοι στὸν ἥμιον, καὶ δια-
μένον ἀπὸ τοὺς καινοκίτους σιμούν,
—κάθε φορὰ ποὺ ἐβλεπαν τὴν κυ-
ρία Μπαζαίν, ἀντὶ τὸν θαυματοῦτον
ἀπὸ τὴν αἰγλή της, ἐστριβαν τὰ
μοιστάρια τοὺς καὶ χαμογελούσαν
πονηρὰ... Τὴν ἤξεραν, βλέπετε, ἀ-
πὸ χρόνια, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ ἡ
κυρία Μπαζαίν ἦταν ἡ Σολέντα, ἡ
κόρη μιᾶς Ἰσπανίδος ταξιδιάρ-
ισσας στὸ Τλινσεν ἑ. Ἡ Σολέν-
τα ἦταν τριάντα χρόνων διὰ τὴν
γνώρισε ὁ Μπαζαίν, ἡλικίας τότε
σαράντα ἔξη ἔτων. Χόρευε ὅμως
μὲ τὴν τέχνη καὶ εὐλυγισίαν, ὥστε
ἐξετέλλανε τὸν ἀξιοματωτὸν, ποὺ
εἶχε περῶσαι ὅς τότε ζωὴ τραγική
καὶ βασανισμένη, χωρὶς καμμιὰ
χαρά... Προῖε τώρα νὰ σημειω-
θῇ καὶ τὴν ὁμορφὴν αὐτὴ κοπέλλα
τὴν περιτριγυρίζον πολλοὶ ἄλλοι
ἀξιωματικοὶ καὶ φαντάροι. Πῶς
τυχερός ὅμως αὐτ' ὅλους φάνηκε
στὸ τέλος ὁ Μπαζαίν.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ Μπαζαίν

δὲν κατέκτησε μὲ μεγάλη εὐκολία
τὴ Σολέντα. Ὅχι ἐπειδὴ ἡ κόρη
τῆς ταξιδιάρισσας ἦταν ψυχρὴ
καὶ ἀκατάδεχτη μαζί του — ἀπε-
ναντίας, δὲν τοῦ ἔδινε διὰ τὸν
συμπαθοῦς ἀπὸ τοὺς ἄλλους συνα-
δέλφους του — μὰ ἐπειδὴ οἱ ἀνώ-
τεροί του δὲν τοῦ ἔδιναν τὴν ἀδεία
νὰ πάρῃ γυναῖκα τὴν Ἰσπανίδα.

— Δὲν εἶνε δυνατό, τοῦ εἶπαν,
ἕνας ἀξιωματικὸς τοῦ γαλλικοῦ
στρατοῦ νὰ παντρευτῇ τὴν κόρη
μιᾶς ταξιδιάρισσας!

Ὁ Μπαζαίν ἔλαβε τότε μιὰ ἡ-
ρωϊκὴ ἀπόφασι. Μιὰ νύχτα, ἔβλε-
ψε τὴ Σολέντα ἀπὸ τὴν ταβέρνα
τῆς μητέρας της — μὲ τὴν συγκα-
ταῖα, ἐννοεῖται.

— Τῆς κοπέ-
λλας — καὶ τὴν
πῆγε καὶ τὴν
ἐβλεψε ἐσωτε-
ρικῶς σὲ μιὰ
Σχολή Καλο-
γραμῶν, σὲ τὴ
Μασσαλίᾳ, ἀ-
πὸ τοῦ ἀντι-
στρατοῦ τοῦ
Μπαζαίν δὲν
τοῦ ἔφεραν
καμμιὰ ἀντί-
ρρηση νὰ πάρῃ
γυναῖκα μιὰ
νέα ποὺ εἶχε
σπουδαίει σ' ἑ-
να σοβαρὸ ἐκ-
παίδευτὸν ἑ-
δουκίαν.

Ἡ μεγαλειότης ἐπαθμία τοῦ
Μπαζαίν εἶχε πραγματοποιηθῇ!
Εἶχε κάνει ἐπὶ τέλος δική του τὴ
γυναῖκα ποὺ τὴν εἶχε ἀγαπήσει τό-
σο πολὺ. Σαφινὰ, ὅμως, ἔνα ἀπει-
λητικὸ σήννεφο σκέπασε τὸν οὐρα-
νὸ τῆς εὐτυχίας του. Λίγο καιρὸ
μετὰ τοὺς γάμους, ὁ Μπαζαίν ἔλα-
βε τὴν ἐντολὴ ν' ἀνοχωρήσῃ γιὰ
τὴν Κοριμαία. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ
ζωὴ του ἐνοίωσε ἀποστορὸν γιὰ
τὸ στρατιωτικὸ ἐπάγγελμα.

— Θὰ χωριστοῦμε, ἀγάτη μου!
εἶπε στὴ γυναῖκα του. Τὸ καθῆκον,
βλέπετε...

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Σολέν-
τα.

— Πῶς σοῦ εἶπε ὅτι θὰ χωρι-
στοῦμε; το

φωνα με τους νόμους μας, ή τιμωρία που επιβάλλεται σε χειρόν, ή όποιος θα εγκαταλείψει τη θέση του, την ώρα που εκτελεί μία εντολή της βασιλίσσας της 'Αρχής;

—Τά ξέρετε, λοιπόν, όλα; Ψιθύρισαν ο Καπροκέφαλος και ο Κοκκινοχέρης, τρέμοντας από το φόβο τους.

—Ναι, τά ξέρω όλα! Ξέρω ότι εγκαταλείψατε τη θέση σας για να ακολουθήσετε και να ληστεύσετε δύο μοναχούς, χωρίς να συλλογισθήτε ότι αν σας έπιαναν θα σας χρεώσουν!... Για το βαρύ αυτό παράπτωμά σας, ο δήμιος της 'Αρχής θα σας επιβάλει την τιμωρία που σας αξίζει!...

Οι δύο τρυφάνοι χαμήλωσαν το κεφάλι, αναγνωρίζοντας την ένοχά τους, χωρίς να προσπαθήσουν να δικαιολογηθούν. "Υστερα, σηκώθηκαν αργά-αργά από τη θέση τους, έβλεπαν τη ζώνη με το έγχραιο που ήταν περασμένη από τη μέση τους, την άρσησαν στο τραπέζι και ψιθύρισαν με σταθερή φωνή:

—Πολύ καλά! Είμαστε έτοιμοι να πληρώσουμε με το κεφάλι μας το έγκλημά μας.

Και ενώ έλεγαν αυτά, οι δύο τρυφάνοι κύτταξαν την αρχηγό τους με στωική και άφοβη, χωρίς την παραμικρή εθρότητα. Την αγαπούσαν και την σεβόταν, ώστε ποτέ δεν θα μπορούσαν να θυμώσουν μαζί της... Δεν ξέραμε αν η 'Αλκινόωρ συγκινήθηκε από την ταπεινή στάση των δύο σωματοφύλακων της. Τους κύτταξε ακόμα λίγο με την ίδια παγερή αυστηρότητα και, ξαφνικά, έκανε πέρα με το χέρι της τα έγχραιοιά τους και είπε με απότομο ύφος:

—Έστω! Για πρώτη και τελευταία φορά, η 'Αλκινόωρ δέχεται να λησμονήσει ότι παρακούσατε σε μία εντολή της!... Να μη το ξανακάνετε όμως αυτό, γιατί θα μ' αναγκάσετε να ξεχάσω ότι είστε οι πιο πιστοί και γενναίοι υπήκοοι της βασιλίσσας της 'Αρχής!

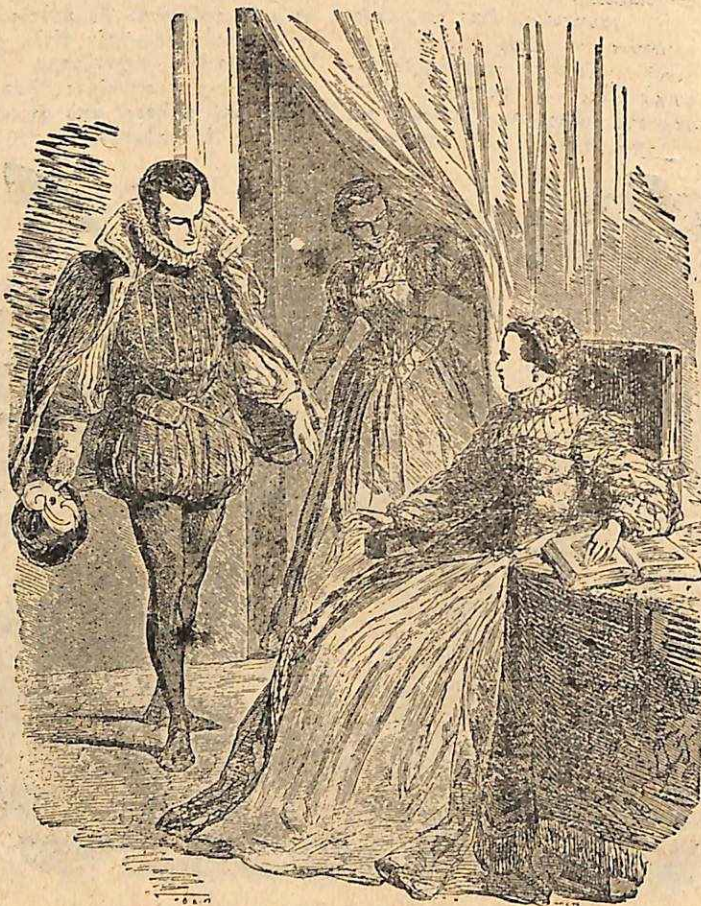
Ο Καπροκέφαλος και ο Κοκκινοχέρης άρπαξαν τις ζώνες τους και τις ξαναπέρασαν από τη μέση τους, γυρνώντας από τη γαλή τους και μη γνωρίζοντας πως να ευχαριστήσουν τη βασιλίσσά τους απ' ενός για τη μεγαλοψυχία της και απ' ετέρου για τα κολακευτικά λόγια που τους είπε. Στο μεταξύ, η 'Αλκινόωρ τους κύτταξε προσεκτικά και έλεγε με το νου της, ευχαριστημένη από τον έαυτό της:

«Είμαι βέβαια ότι ύστερα από το μάθημα που τους έδωσα, θα φροντίσουν με κάθε θυσία να εκπαιδευτούν εύσυνετα τη δυσκολή αποστολή που θα τους αναθέσω τώρα».

Είπε καιρός να κυττάζουμε και τη δουλειά που σας έλεγα, συνέχισε η 'Αλκινόωρ ύψιλόφωνα, με ύψος βασιλίσσας που είναι μαθημένη να επιβάλει πάντοτε τη θέλησή της. Ήγώ δεν θα υπερέσω ναρθω μαζί σας, επειδή είμαι απαγορευμένη άλλου. Να πάτε, λοιπόν, μόνοι σας και να πιάσετε μία καλή θέση στον ποταμό, επιβεβαιώνοντας όλα τα καράδια που θα φτάσουν στο Σηκουάνα. Ένας δικός μας άνθρωπος θα σας πλη-

ροφορήσει ποιά έχουν τα περισσότερα σακκιά άλατι. Και όταν δη-τε ότι σας παρουσιάζεται μία καλή ευκαιρία, μπορείτε να κανονίσετε και μόνοι σας αυτή τη δουλειά, είτε είμαι, είτε δεν είμαι μαζί σας... Ο 'Ανθρωποσφάκτης θα είναι ο αρχηγός σας σ' αυτή την επιχείρησή... Έστω, βέβαια τι πρέπει να κάνω... Και τώρα πηγαίνετε... 'Α! λησμονήσα να σας πω ότι πρέπει να προσέχετε πολύ στο Ναύσταθμο, επειδή ο Νουαρεβίλ και οι άνθρωποι του θα είναι κρυμμένοι εκεί... Αποφασισμένοι να μη σας αφήσουν να πάρετε αυτό το άλατι που θα αξίζει τόσο πολύ, με τη φορολογία του, τα έσοδα του βασιλείου της Γαλλίας!...

Και η 'Αλκινόωρ, λέγοντας τα λόγια αυτά, σηκώθηκε κι έφυγε, με ήγεμονική μεγαλοπρέπεια. Οι τέσσαρες σωματοφύλακές της έφυ-

Υποκλίθηκε μπροστά της με σεβασμό...

γαν και αυτοί σε λίγο από την παύση και διευσθύνθηκαν, με ύψος ειρηνικών ανθρώπων που χύνουν ένα περίπατο ανηψυχής, σ' ένα ώριμο σημείο του Σηκουάνα ποταμού, αντίκρου στο νησί Λουβί.

Όσο για την 'Αλκινόωρ, ύστερα από λίγο βρισκόταν, στην όδο 'Αγίας Αικατερίνης και έμπαινε στο μέγαρο της κυρίας ντε Μπανιόλε, της μητέρας της. Πέρασε από πολλά δωμάτια, επιπλωμένα με μεγάλη πολυτέλεια και τέλος άνοιξε την πόρτα μιας κάμαρας στην οποία ήξερε ότι θα βρισκε την οικοδόστοινα.

Η 'Αλκινόωρ 'Α' υποδέχτηκε την κόρη της, η οποία υπέκλιθη μπροστά της με σεβασμό και φόβο, με το στερεότυπο σχεδόν χαμόγελο, που ήταν ζωγραφισμένο πάντοτε στα βαρμένα χείλη της. Ωστόσο, η έκφραση των ματιών της ήταν τόσο ψυχρή, ώστε κα-

νείς δεν θα μπορούσε να φαντασθεί πως η γυναίκα εκείνη υποδεχόταν τότε την κόρη της.

—'Η δουλειά που μάς άπασχολεί, ΓΥΙΕ μου, βρίσκεται σε καλό σημείο; ρώτησε η κυρία Μπανιόλε την κόρη της.

—Όλα είναι έτοιμα, μητέρα, αποκρίθηκε η 'Αλκινόωρ. Περιμένουμε μονάχα τα καράδια...

—Πότε θαρθούν;

—Αυτό δεν το ξέρει ούτε ο Ζάν Μορέν, ο πρεβότος των εμπόρων.

—Ο Νουαρεβίλ τι κάνει στο μεταξύ;

—Έχει βάλει φρουρούς στον Ναύσταθμο, τον οποίο όμως ετι-τηρούν και οι δικοί μας...

—Δεν μού λές, Ζάν, κανείς δεν υποπτεύεται ότι όλα αυτά τα σακκιά με το άλατι έχουν στο βάθος από ένα άλλο μικρότερο σάκκο, γεμάτο γρουσά δουκάτα;...

λα, είπε σε λίγο η 'Αλκινόωρ 'Α', δεν έχω πει καμμία δουλειά εδώ. Λέω να πάω στο κτήμα μας, στο Μπανιόλε... Θέλεις να με συνοδεύσεις;

—Αρμονεύετε, μητέρα, ότι σήμερα το απόγευμα με περιμένει ο καρδινάλιος;

—Ναι, καλή λές... Το είχα ξεχάσει... Και η δουλειά αυτή είναι πολύ σοβαρή, εξ ίσου σοβαρά με τα σακκιά το άλατι... 'Αχ! κόρη μου, γέρασσε πεισά!... 'Η μήτηρ μου αδυνατίζει...

—Είστε πιο νέα από μένα, μητέρα! διαμαρτυρήθηκε η 'Αλκινόωρ, πιστεύοντας σε καίνα που έλεγε. Και όσο για τη μήτηρ, ξεχνάτε μονάχα εκείνα που θέλετε να ξεχάσετε...

—Αυτό είναι αλήθεια! ψιθύρισε η κυρία Μπανιόλε με παράξενο τόνο.

Και, αλλάζοντας ξαφνικά θέμα συζήτησής:

—Είπες στην Πριμερόζα ναρθή να με δει αύριο; Την έχω επιθυμεί πολύ... Τι τα θέλεις, το αγαπώ αυτό το κορίτσι!... Το μεγαλύτερο σαν παιδί μου, αφοσιώθηκα σ' αυτήν... Την αγαπώ όχι βέβαια όπως εσένα, μα σχεδόν όσο και σένα... Δεν πιστεύω να ζήλευσής, ε;

Η 'Αλκινόωρ άκουγε με μεγάλη προσοχή τη μητέρα της, η οποία είχε προσφέρει τα τελευταία λόγια γελώντας, αλλόκοτα, και προσπαθούσε να διαβάσει στα μάτια της τα πραγματικά της αίτια.

Τα μάτια όμως της κυρίας Μπανιόλε έμοιαζαν με γυαλιά, που δεν αντικαθρέφτιζαν καμμία σκέψη, κανένα αίσθημα... Και η 'Αλκινόωρ κουνώντας το κεφάλι της ψιθυρίζοντας:

—'Οχι, μητέρα, δεν ζηλεύω την Πριμερόζα...

Συγχρόνως, η νέα άρχισε να τρίβει μηχανικά το μέτωπό της σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί κάτι ή σαν να ήθελε να διώξει από το μυαλό της μία δυσάρεστη και ενοχλητική σκέψη... Ήθελε τώρα ή σειρά της κυρίας Μπανιόλε να κυττάξει την 'Αλκινόωρ προσεκτικά στα μάτια, σαν να ζητούσε να μάθει τι συνέβαινε στην καρδιά και στη συνείδησή της κόρης της.

—Δεν ζηλεύεις την Πριμερόζα; ξαναρώτησε, τονίζοντας μία-μία τις λέξεις.

—'Οχι, μητέρα, δεν ζηλεύω την Πριμερόζα, επανέλαβε η 'Αλκινόωρ. Απεναντίας, την αγαπώ σαν αδελφή μου... Και γι' αυτό ακριβώς τον λόγο ανησυχώ, επειδή βλέπω ότι θέλετε να την μπλέξετε σε μία υπόθεση, η οποία ίσως να μάς στοιχίσει τη ζωή. Μου όρκιστε, μητέρα, ότι δεν επιθυμείτε, ότι δεν προετοιμάζετε την καταστροφή της Πριμερόζας;

—Πώς στο πέρασε από το νου αυτή η ιδέα; ρώτησε η κυρία Μπανιόλε, πάντοτε με το χαμόγελο στα χείλη;

—Δεν μπορώ να καταλάβω, μητέρα, γιατί η 'Αλκινόωρ, αυτή η γρηά μάγισσα, ξανάρε εδω, αφού της είχα διαβάσει τις διαταγές σας...

—Α! γνωρίζεις αυτή τη λεπτομέρεια;

—Έχω και γι' τους κατασκόπους μου! ψιθύρισε χαμογελώντας η 'Αλκινόωρ.

(Ακολουθεί)

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΛΑΙΔΗ ΛΙΛΙΑΝ

TOY LEWIS DONALD

Με το κεφάλι της, κύτταξε τον σύζυγό της που ήταν βυθισμένος στο διάβασμα της εφημερίδας του και μουρμούρισε:

—Δεν θα ήθελα να φύγεις, 'Αρθουρ... Κάτι μου λέει πως δεν πρέπει να μ' αφήσεις μόνη τόσες ημέρες... Φοβόμαι τη μοναξιά, σ' αυτόν τον ερημικό πύργο!

Ο λόρδος 'Αρθουρ, ένας γιγάντιος καλοδουμένος άνδρας, με αργοντικό παρουσιαστικό κι ευγενικό πρόσωπο, χαμογέλασε στενοχωρημένα κι είπε:

—Πάλι, άγάτη μου, σε τυρανώνουν αυτοί οι άσχημοι φόβοι σου;... Πως είναι αυτές η ετόσες ημέρες;... Το απόγευμα φεύγω για το Λονδίνο, και μεθαύριο βράδυ θα ξαναγυρίσω... Αυτό σε τρομάζει;

Η λαίδη Λίλιαν δεν του αποκρίθηκε άμέσως... Μά σε λίγο είπε:

—Και δυο ημέρες πολλές είναι... Όσα φέρνει η ώρα...

—Δεν τα φέρνει ο χρόνος όλος, ε; την διέκοψε γελώντας ο σύζυγός της.

Κι ύστερα, παίρνοντας ύψος σοβαρό, πρόσθεσε:

—'Ακουσε, καλή μου... Είναι άνοητη ή ανησυχία σου αυτή... Πρώτα θα λείψω μόλις δυο ημέρες... Κι' έπειτα θύγεις στην άπουσία μου για συντροφιά σου την καμαρίτσα και την θεία-Μάρθα, την οικονόμο... Όσο για τον Τζακ τον υπηρέτη μου και τον Ιπποκόμο μου Στάνλεϊ, άρκουν μου φαίνεται οι δυο τους να προσφυλάζουν τον πύργο από κάθε ανεπιθύμητη επίσκεψη...

—'Αλλωστε, άρχει τι νύχτα να κλείσουν τις βαρείες του πόρτες, για να μη μπορέσει ναμπή μέσα ούτε μύγα!

Η λαίδη Λίλιαν ανασήκωσε. 'Ενοιωσε άράρητη επιθυμία να ξεφωνήσει:

—'Ισα-ίσα τους φύλακας μου φοβόμαι... 'Η μάλλον τον τελευταίο απ' αυτούς... Θα κλείσουν η πόρτες του πύργου βέβαια, μα ο κίνδυνος που με απειλεί θα μπει μέσα στον πύργο κι' όχι έξω!

Μά δύναιτε. Θα ήταν τρομακτικές ή συνέπειες αυτής της δηλώσεώς της, κι' η δυστυχισμένη λαίδη δεν θα μπορούσε να την στήριξη δικαιολογώντας την, παρά σε άδριστες έντυπώσεις, κι' όχι σε χειροποιήσεις, κι' άκαταγνώστες αποδείξεις.

Προτίμησε λοιπόν να πνίξει την άναστασία της, κι' όταν κατά το βράδυ άποχωρετούσε τον άναγκασμένο της 'Αρθουρ, περιορίστηκε να σφυρηλιάσει και να ξαράσει στην άγκαλιά του σαν φοβισμένο πλάσι, δίχως να τον ξανααναμνησθή πεινά με τα δυσάρεστα προσοστήματά της.

Κι' εκείνος, αφού την φίλησε

τρομερά πολλές φορές, καβάλλωσε το άλογό του και κάλπασε ήσυχος προς το βάθος της δενδροστονιάς, άποδίδοντας την έλαφρή τρομούλα της γυναίκας του στη συγκίνηση του προσωρινού εκείνου χωρισμού των.

Την επομένη το πρωί η λαίδη Λίλιαν ξύπνησε κακοδιάθετη. 'Εφίλατες την κυνηγούσαν δλη νύχτα, και πολλές φορές η παστή γρηά Μάρθα — την οποία η Λίλιαν πήρε μαζί της στην κρεββατοκάμαρά της απ' το βράδυ—άναγκάστηκε να την ξυπνήσει, ψιθυρίζοντας της στοργικά:

—'Ονειρο άσχημο βλέπετε, καλή μου κυρία... Νά... Κυττάξτε... Είμαι εγώ η Μάρθα, που σας μιλώ... 'Ελάτε, ξανακοιμηθήτε πάλι και δώστε απ' το μυαλό σας τις μαυρές ιδέες που σας τυρανώνουν!

Κι' η Λίλιαν ξανακοιμήταν μόνον όταν την βεβαίωνε και πάλι η Μάρθα πως όλα ήταν ήσυχια και πως το δωμάτιό τους ήταν σίγουρα κλειδωμένο.

—'Οπως επιθυμεί η 'Εξοχότης σας...

Ντύθηκε άνόρεχτα κι' έτοιμάστηκε να κατέβει στην τραπέζα-ρία, γιατί και η πιο λιγιστική άπουσία της Μάρθα απ' το πλευρό της την τρώαζε άόιστα. 'Εξάφνα όμως σάκρτησε καθώς πονούσε απ' τον θιαπό διάδρομο. Μία σκιά δροβήθηκε στο πλάγι της, ή όποια μουρμούρισε με τόνο βαθείας ευλαθείας:

—'Ερχόμουν να ρωτήσω την 'Εξοχότητά σας, αν πρέπει να έτοιμάσω τα άλογα για τον καθήμενό περίπατο!

Ήταν ο Ιπποκόμος Στάνλεϊ, ο όποιος περιέμενε τώρα την άπάντησή της λαίδης, σαμμένος σε άπόκλιση υπεράνω σεβασμού.

Η Λίλιαν στο άντικείμενό του άνατοίχισε, σαν να μπερδεύτηκε έσπετο στα πόδια της. Μουρμούρισε ένα ξερό 'όχι και τάχυνε το βήμα της, ενώ στα αμπά της έφθανε σαν σφύριγμα σατανικό ή άπάντησή του Στάνλεϊ:

—'Οπως έπαυμει η 'Εξοχότης

σας! Μπήκε στην τραπέζα-ρία σαν κυνηγημένη. Της φαινόταν πως ή πλατές της την έκαμαν, μολυσμένες καθώς ήσαν απ' το ύπουλο βλέμμα του άρχιού εκείνου.

Όλοάηρο το πρωί το μυαλό της δεν ξεκολλούσε απ' τον Στάνλεϊ. 'Από καιρό είχε νοιώσει τον ένοχο πόθο του υπηρέτη αυτού, άν και τον έκρυβε προνοητικά με τις πιο άφηνάδιαιτες ένδείξεις έξωτερικού σεβασμού και ταπεινής δουλοφοροσύνης.

'Ενοιωσε καθαρά ή Λίλιαν πως στο κορμί του Στάνλεϊ κρυβόταν μία ψυχρή κτήνους. Στις φευγάλες ματιές του άντιλαμβάνονταν συχνά μαζί με τον πόθο και μία κρυφαί απειλή—ίππουλης και κρυφής, όμως — ή όποια της άγγωνε το αίμα.

Μά ήταν τόσο έπιμελής και τόσο επιτηδύει στη δουλειά του, ώστε, παρ' όλη την απέχθεια που της έένεττε αυτός ο άνθρωπος, δεν μπορούσε ή Λίλιαν να πη στο σύζυγό της να τον διώξει.

Ήταν σωστή ή παρατήρησή της Μάρθα, και παρ' όλη την δδνητή αλήθεια, ο 'Αρθουρ άναγκάστηκε να την παραδεχθή. 'Απόόσο, δεν μπορούσε να χωνέψη μία τέτοια άτιμία έμ μέρους της πάντοτε άγνης και άνεπιλήπτης γυναίκας του, και γι' αυτό ή ιδέα της διαπετεσέως της με έναν τιποτένιο ίπποκόμο του φαινόταν άπαράδεκτη.

Κεντριμένος από κορυφ συναισθήμα, άπαίσιος μα λογικότερο τουλάχιστον, άρχισε να ψάχνει παντού στον πύργο μούστρελλος κι' άφημασιμένος. 'Εξάφνα μία σημείωση, άκουμπισμένη στο τραπέζι του μπουκτονιέρ της λαίδης Λίλιαν, τον έορξε σε βαθύτερη άγνοια καθώς τη διάβασε βιαστικά, τρέμοντας μήπως δη σ' αυτήν το όριστικό ντροπασμά της τιμής του.

Μά ενώ ο έγαίσιμος του βιανοποϊόταν, συγχρόνως σπαράζονταν άματηρά κι' άδεράταινα ή ψυχή του, γιατί να τί διάβασε σ' εκείνο το χαρτάκι:

«'Αγαπημένη μου... Είναι σωστό πως μ' άγαπούσε... Με άγαπούσε όμως με τον θεαματικό των 50 σχεδόν χρόνων σου, κι' όχι με την έληότητα λαγύρα που διέλεινε ή ψυχή σου αν είχε σε είκοσι πέντε χρόνια μου... Ήταν λοιπόν μοιραίο να μη νοιώσης τις άνησυχίες μου χθές, και να φύγεις από κοντά μου ξενοιασμένος... Το άποτέλεσμα; Με κλήσες άδελά σου στην λάσπη, μα έπιασέ σ' αυτή σένονα μαζί μου τουλάχιστον και το κτήνος που με μολινε!»

Πραγματικά, έκείνη τη στιγμή άνέθηκε ο Τζακ λεγανασμένος κι' είπε στον κεραυνωμένο λόρδο, ότι κάπνο στο σταύλο—του όποιου έσπασαν την άμπαρμένη από μέσα πόρτα — βόηχαν άμφορτα, τα πτώματα της λαίδης και του Στάνλεϊ!

Τον έλεγε σκοτώσει ή λαίδη κι' έπειτα αυτοκτόνησε...

νάσιμη άνατριχίλα υπεράνω τρόμου και άηδίας να μονιάζει το κορμί της!

Στέναξε δδνητά και λιποθύμησε...

—Τίποτε δεν ξέρω, κυρία μου... 'Απ' τη στιγμή που ή κυρία ήπτε το γάλα της κι' άνέθηκε επάνω, ούτε και την ξαναείδαμε στον πύργο... Ούτε αυτήν, ούτε τον Στάνλεϊ!

Όλο αυτά μουρμούριζε με πόνο ή γρηά-Μάρθα στον έξαιλο λόρδο 'Αρθουρ, την επομένη το βράδυ. Κι' όταν ο λόρδος έπέμενε, σπλιγόντάς της με λίσσα τα ιμνάτια, ή άμοση Μάρθα πρόσθετε:

—Δεν ξέρω όλλα, κυρία μου... 'Ανέθηκα χθές το πρωί στην κάμαρά της, σύμφωνα με την παραγγελία της, μα ή καλή μου κυρία έλειπε... 'Ανησυχίσματα κατά το μεσημέρι, ψάξαμε παντού μάταια, και θά είδοποιούσαμε και την 'Αστυνομία, αν δεν έξαφανίζονταν συγχρόνως κι' ο Στάνλεϊ... 'Ο Τζακ φοβήθηκε το σκάνδαλο, και σας τηλεγράφησε να ρηήτε...

Ήταν σωστή ή παρατήρησή της Μάρθα, και παρ' όλη την δδνητή αλήθεια, ο 'Αρθουρ άναγκάστηκε να την παραδεχθή. 'Απόόσο, δεν μπορούσε να χωνέψη μία τέτοια άτιμία έμ μέρους της πάντοτε άγνης και άνεπιλήπτης γυναίκας του, και γι' αυτό ή ιδέα της διαπετεσέως της με έναν τιποτένιο ίπποκόμο του φαινόταν άπαράδεκτη.

Κεντριμένος από κορυφ συναισθήμα, άπαίσιος μα λογικότερο τουλάχιστον, άρχισε να ψάχνει παντού στον πύργο μούστρελλος κι' άφημασιμένος. 'Εξάφνα μία σημείωση, άκουμπισμένη στο τραπέζι του μπουκτονιέρ της λαίδης Λίλιαν, τον έορξε σε βαθύτερη άγνοια καθώς τη διάβασε βιαστικά, τρέμοντας μήπως δη σ' αυτήν το όριστικό ντροπασμά της τιμής του.

Μά ενώ ο έγαίσιμος του βιανοποϊόταν, συγχρόνως σπαράζονταν άματηρά κι' άδεράταινα ή ψυχή του, γιατί να τί διάβασε σ' εκείνο το χαρτάκι:

«'Αγαπημένη μου... Είναι σωστό πως μ' άγαπούσε... Με άγαπούσε όμως με τον θεαματικό των 50 σχεδόν χρόνων σου, κι' όχι με την έληότητα λαγύρα που διέλεινε ή ψυχή σου αν είχε σε είκοσι πέντε χρόνια μου... Ήταν λοιπόν μοιραίο να μη νοιώσης τις άνησυχίες μου χθές, και να φύγεις από κοντά μου ξενοιασμένος... Το άποτέλεσμα; Με κλήσες άδελά σου στην λάσπη, μα έπιασέ σ' αυτή σένονα μαζί μου τουλάχιστον και το κτήνος που με μολινε!»

Πραγματικά, έκείνη τη στιγμή άνέθηκε ο Τζακ λεγανασμένος κι' είπε στον κεραυνωμένο λόρδο, ότι κάπνο στο σταύλο—του όποιου έσπασαν την άμπαρμένη από μέσα πόρτα — βόηχαν άμφορτα, τα πτώματα της λαίδης και του Στάνλεϊ!

Τον έλεγε σκοτώσει ή λαίδη κι' έπειτα αυτοκτόνησε...

Α ΠΟ έκεινο τὸ βράδυ πὸν κόντευε νὰ μείνῃ ἱστορικὸ στὰ χρονικά τῆς οἰκογενείας Μπαρμπέτι, ἡ τρεῖς κόρες τοῦ σιῶρ Πέπε τοῦ γαλλοκαθολικοῦ φαρμακοποῦ, κινδύνευαν ἀπάνω σ' ἀναμμένα κάρβουνα.

—Μὰ τὸν Ἅγιο, κορίτσια, δὲν καταλαβαίνω τί τρέλλια εἶνε τοῦτ' ἐγὼ εἶπα. Δὲν εἶπα τίς κόρες τοῦ σιῶρ Πέπε. Ἡ μιά χάσκει ὅλη τὴ μέρα, κἀνοντας κόρτε μὲ τὰ σύννεφα. Ἡ ἄλλη πικρανοστενάζει ἀπ' τὸ πρῶτο ὡς τὸ βράδυ σὺν ζωντοχή-ρα. Ὅσο γιὰ τὴν Κιάρα, τοῦ λόγου της, μ' ὅλο πὸν εἶνε ἡ πὺ μωσὴ, λιγώνει τὰ μάτια της, σὺν νύχῃ κιάλας κάποιο αἰῶδες. Ἐ, γιὰ κἀντε μου τὴ χάρι! Δὲν παρα-τάτε τίς ρωμιότισσες καὶ τὰ αἰσθηματά σας... Ἐμπρός, δημοφι-ές μου! Τραγουδῆστε λιγάκι τοῦ παπῶρη σας...

Ἡ μωμιά, ἡ σόρα Σοφία, κρα-τοῦσε τὸ στόμα της κλειστό. Εἶ-χε χάσει τὴ φωνή της καὶ αὐτὴ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ἱστορικὸ βράδυ. Ἐ-παίριον ρωμιότισσες πῶδες, κυττα-ζότανε διαρκῶς στοὺς καθρέφτες, χτενίζε κοριτσίστικα τὰ μαλλιά της καὶ οὔτε καταδεχόταν περὶ νὰ κυττάξῃ τὸ σιῶρ Πέπε. Ὁ φαρ-μακοποῦς σταυροκομπούτανε καὶ παρακαλοῦσε ὅλους τὸν ἄγιο να δάσῃ ἐφάσις σὲ τὴν παλα-δὴ γυναῖκα του. Εἴκοσι χρόνια τώρα ἡ γλώσσα της ἔκοβε σὺν ψαλλίδι ἀπὸ τὰ ἐφημερίσματα ὡς τὴν ὥρα πὸν θὰ τὴν ἔβαινε ὁ ἴ-πνος. Ποτέ του δὲν εἶχε καταφέ-ρει νὰ τὴν κἀνῃ νὰ σωπῇσιν μὴ σιγῇ. Γι' αὐτὸ σάσιζε τώρα μπροστὰ σ' ἐκεῖνο τὸ ἔσφακτο δαῖμα. Ἡ σόρα Σοφία βοήθῃ!

Ἡ Ἅγιοι ἐκτοῦντες τῆς βού-λωσε τὸ στόμα μετὰ τὸ χέρι του; Ὁ σιῶρ Πέπε ἔτριβε τὰ χεῖρα του ἀπὸ τὴν χαρὰ καὶ ἔγινε ἀκόμη πὺ γλυκομῆτος μ' ὅλο τὸν κόσμου, σὺν ἄνθρωπος πούχε καταλάβει περὶ τί δὲν εὐτυχία, ὡς τὸ βρά-δυ πὸν βρέθηκε ἄξαφνα μπροστὰ σὲ κἀνὶ ἀπίστευτο: Γυρῶντας σὲ σπῆτι, τὸ βρέχε κρὺ καὶ ἔ-σκητο!

—Τζουστίν... Τζουστίν... Πῶς εἶσαι καὶ δὲν φαίνεσαι;

Ὁ ἱπποκρίτης παρουσιάστηκε σο-βαρὸς σὲ κατὰ τῆς τραπέζας.

—Ἀφέντη, τὸ τραβῆ εἶνε ἔ-τομο... τοῦ ἀντήρας.

—Ἀσε με, δίδω, νὰ σὲ ρω-τήσω! τοῦ φώναξε θυμωμένος ὁ σιῶρ Πέπε. Πῶς εἶνε ἡ σόρα Σοφία, πῶς εἶνε τὰ κορίτσια; Κοι-μῶμαι ὁλόκληρος ἡ στραβάθρα καὶ δὲν τίς βλέπω!...

Ὁ Τζουστίν τοῦ ἔριξε μὴ λιτὴ μὲν ματιά, γεμάτη συμπό-νια, ὡς πὺ κυττάει κανεὶς ἕναν

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

Ο ΓΟΗΣ

τρέλλῳ καὶ ἔπειτα τοῦ ἐξήγησε μ' ἀξιοπρέπεια:

—Ἡ σινιόρα καὶ ἡ σινιόρις πῆγαν στὸν κινηματογράφον. Ἡ σινιόρα καὶ ἡ σινιόρις δεινῶσαν μόνες τους, ἀφέντη σιῶρ Πέπε.

—Ἀ! τώρα καταλάβα!... Ἀ-με σὺ καλὸ... Δὲν μὴν κάνει καρδιά νὰ δεινῶσιν μόνες...

Κι' ὁ σιῶρ Πέπε βγῆκε νὰ πῇ νὰ φάσ' ἕνα ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ μὴ νοιώθῃ τὴ μοναξιά του.

Πρῶτη φορά, ὅσοι ἀπὸ εἰ-κοσι χρόνια, ἡ σόρα Σοφία καὶ τὰ κορίτσια τὸν παρατούσαν σὲ τὴν τῆχ του...

Μὰ τὸ ἐκείνος ἦταν σοδαρό. Ὁ Χερουμπίνο Ντ' Ἀλμια, ὁ πολυ-γασημένος Ρωμιότις, ὁ περὶ τὸν γόνυ τῆς δόνης, βρισκότανε σὲ τὴν Ρώμη! Εἶχε κάνει τὸ γυρὸ τοῦ κόσμου γιὰ νὰ βοῇ ἐνα κατάλλη-λὸ κλῆμα γιὰ τὸ ἐταπεινωμένον του, μὰ πούθεν δὲν συνάντησε τὴν διορφία καὶ τὸ γλυκὸ κλῆμα τῆς Ρώμης.

Ὁ Ρωμιότις εἶχε χαλάσει κό-σμο σὲ Παρίσι. Τ' ἀρενωπὰ χαρκαριστικὰ του, τὸ μαγευτικὸ βλέμμα του, τὸ ξανθὸ μετὰ τὸν μαλλιών του, εἶχαν ἐξοτρελῆσαι τὴν γυναῖκα. Καμιά ὁμῶς δὲν εἶχε παυεῖν τὴν τὸν εἶχε κάνει φίλο της. Ὁ Ρωμιότις ἔοικε τι-λιγμένον σ' ἕνα οὐκρινὸ μυστή-ριο. Δὲν ἄνοιγε ποτὲ τὸ στόμα του καὶ δὲν πατοῦσε ποτὲ τὸ πόδι του σὲ καμμιὰ σαλόνια. Ἦταν ἕνας μεγάλος καλλιτέχνης πὺ ἀ-γοῦσε τὴν σιωπὴ καὶ τὸ μυστή-ριο...

Ἡ «Μόσκα Φίλμ», ἡ μεγάλη κινηματογραφικὴ ἐταιρεία, τὸν εἶ-χε πῶρε μὲ κλειστὰ μάτια. Ἦ-ταν ὁ μεγαλύτερος «ἀστὴρ» της. Ἡ ἄλλες ἐταιρεῖες πῆγαν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακὸ του καὶ βιάστηκαν νὰ τὸν δολοφονοῦν μὲ μεγαλύτερους μισθοῦς.

—Ὅχι! ἀπαντοῖσε ἔερα καὶ μὲ περὶ τὸν ὁμορφὸν Ρωμιότι. Ἐνας καλλιτέχνης σὺν καὶ ἐμένα, δὲν βγαίνει σὲ σφῆρ σὺν ἐμῶ-πλοι!...

Ἡ «εβεντέτις» τραγόνουσαν μετὰ τὸν καὶ ἦθελαν ὅλες τὸς νὰ γίνον «επαρτενὰ» του. Οἱ ἀ-στὴρες τὸν σταυροκοποῦσαν καὶ τρίζαν τὰ δόντια τους ἀπὸ τὴν λύσσα...

Ὅταν τώρα ὁ μεγάλος γόνυ εἶ-δε τίς τεοάσιες οὐλῶδες τοῦ καινούριου του φιλμ νὰ στολῇ-ζον τοὺς τοίχους τῆς Ρώμης καὶ τίς πελώριες λιθογραφίες τοῦ ἀ-

πάνω σὲς σκεπὲς τὸν σπατιῶν, κατάλαβε ὅτι ἡ ἐρμενεύς τῆς τῶνας του δὲν ἦταν ἕνας πρωτο-φανὴς θοῖσας!

Κι' ἀλήθεια, τὸ βράδυ τῆς ἐρμενεύς δὲν ἦν ὁ Ρώμη εἶχε τρέ-ξει, πατεῖς με πατὸ σε, σὺν κινη-ματογράφον. Ὁ Ρωμιότις, κρινμέ-νος σ' ἕνα θεορεῖο, παρακολου-θοῦσε τὸ θοῖσας του καὶ κάθε φορά πὺν ἀνδρῶν τὰ φῶτα, σέ-παζε τὸ πρόσωπό του μὲ τὸ μυρ-νένο του μαντήλι: ἔτρεμε ἀπὸ τὸ φόβο μὴν τυχὸν καὶ τὸν ἀναγνο-ρίσουν ἡ θανατοῖσες του...

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ἱστορικὸ βρά-δυ ἡ Κλέλια, ἡ Τζούλια καὶ ἡ Κι-όρα Μπαρμπέτι ἐρωτεύτηκαν καὶ ἡ τρεῖς τους, ἡ μὴ κρινῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸν ὁμορφὸν Ρωμιότι. Ἀκόμη καὶ ἡ σόρα Σοφία Μπαρ-μπέτι κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μπο-ροῦσε περὶ νὰ ὑποφέρει ἐκεῖνον τὸν φαρμακοποῦ, τὸν σιῶρ Πέπε!...

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ἱστορικὸ βρά-δυ ἡ Κλέλια, ἡ Τζούλια καὶ ἡ Κι-όρα Μπαρμπέτι ἐρωτεύτηκαν καὶ ἡ τρεῖς τους, ἡ μὴ κρινῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸν ὁμορφὸν Ρωμιότι. Ἀκόμη καὶ ἡ σόρα Σοφία Μπαρ-μπέτι κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μπο-ροῦσε περὶ νὰ ὑποφέρει ἐκεῖνον τὸν φαρμακοποῦ, τὸν σιῶρ Πέπε!...

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ἱστορικὸ βρά-δυ ἡ Κλέλια, ἡ Τζούλια καὶ ἡ Κι-όρα Μπαρμπέτι ἐρωτεύτηκαν καὶ ἡ τρεῖς τους, ἡ μὴ κρινῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸν ὁμορφὸν Ρωμιότι. Ἀκόμη καὶ ἡ σόρα Σοφία Μπαρ-μπέτι κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μπο-ροῦσε περὶ νὰ ὑποφέρει ἐκεῖνον τὸν φαρμακοποῦ, τὸν σιῶρ Πέπε!...

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ἱστορικὸ βρά-δυ ἡ Κλέλια, ἡ Τζούλια καὶ ἡ Κι-όρα Μπαρμπέτι ἐρωτεύτηκαν καὶ ἡ τρεῖς τους, ἡ μὴ κρινῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸν ὁμορφὸν Ρωμιότι. Ἀκόμη καὶ ἡ σόρα Σοφία Μπαρ-μπέτι κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μπο-ροῦσε περὶ νὰ ὑποφέρει ἐκεῖνον τὸν φαρμακοποῦ, τὸν σιῶρ Πέπε!...

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ἱστορικὸ βρά-δυ ἡ Κλέλια, ἡ Τζούλια καὶ ἡ Κι-όρα Μπαρμπέτι ἐρωτεύτηκαν καὶ ἡ τρεῖς τους, ἡ μὴ κρινῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸν ὁμορφὸν Ρωμιότι. Ἀκόμη καὶ ἡ σόρα Σοφία Μπαρ-μπέτι κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μπο-ροῦσε περὶ νὰ ὑποφέρει ἐκεῖνον τὸν φαρμακοποῦ, τὸν σιῶρ Πέπε!...

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ἱστορικὸ βρά-δυ ἡ Κλέλια, ἡ Τζούλια καὶ ἡ Κι-όρα Μπαρμπέτι ἐρωτεύτηκαν καὶ ἡ τρεῖς τους, ἡ μὴ κρινῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸν ὁμορφὸν Ρωμιότι. Ἀκόμη καὶ ἡ σόρα Σοφία Μπαρ-μπέτι κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μπο-ροῦσε περὶ νὰ ὑποφέρει ἐκεῖνον τὸν φαρμακοποῦ, τὸν σιῶρ Πέπε!...

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ἱστορικὸ βρά-δυ ἡ Κλέλια, ἡ Τζούλια καὶ ἡ Κι-όρα Μπαρμπέτι ἐρωτεύτηκαν καὶ ἡ τρεῖς τους, ἡ μὴ κρινῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸν ὁμορφὸν Ρωμιότι. Ἀκόμη καὶ ἡ σόρα Σοφία Μπαρ-μπέτι κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μπο-ροῦσε περὶ νὰ ὑποφέρει ἐκεῖνον τὸν φαρμακοποῦ, τὸν σιῶρ Πέπε!...

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ἱστορικὸ βρά-δυ ἡ Κλέλια, ἡ Τζούλια καὶ ἡ Κι-όρα Μπαρμπέτι ἐρωτεύτηκαν καὶ ἡ τρεῖς τους, ἡ μὴ κρινῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸν ὁμορφὸν Ρωμιότι. Ἀκόμη καὶ ἡ σόρα Σοφία Μπαρ-μπέτι κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μπο-ροῦσε περὶ νὰ ὑποφέρει ἐκεῖνον τὸν φαρμακοποῦ, τὸν σιῶρ Πέπε!...

Ἐκεῖνο λοιπὸν τὸ ἱστορικὸ βρά-δυ ἡ Κλέλια, ἡ Τζούλια καὶ ἡ Κι-όρα Μπαρμπέτι ἐρωτεύτηκαν καὶ ἡ τρεῖς τους, ἡ μὴ κρινῇ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὸν ὁμορφὸν Ρωμιότι. Ἀκόμη καὶ ἡ σόρα Σοφία Μπαρ-μπέτι κατάλαβε ὅτι δὲν θὰ μπο-ροῦσε περὶ νὰ ὑποφέρει ἐκεῖνον τὸν φαρμακοποῦ, τὸν σιῶρ Πέπε!...

ἀπῆμεινε ἐκστατικὸς μπροστὰ σ' ὁμορφὸ πρόσωπο τῆς μικρούλας θανατοῖσας του. Ἐκεῖνη ἦταν κα-τακόκκινη ἀπὸ τὴν ντροπὴ της καὶ δειλά, μὲ κομμένη φωνή, ἔξαλο-λούθησε:

—Ἀ! Ὅταν ἔλαβα τὸ μαν-τήλι σου, πῆγα νὰ τρέλλω ἀπὸ τὴν χαρὰ μου! Μὰ, ἔλατε, πέστε μου γιὰ τὴν ἀπάντησά μου! Ἐ-μένα; Σὰς εἶχαν γράφει καὶ ἡ ἀ-δελφές μου;

—Κι' ἡ μωμιά... συλλογίστηκε ὁ Ρωμιότις, μὰ δὲν εἶπε τίποτα.

—Θέε μου! Ἄν ἡ Κλέλια καὶ ἡ Τζούλια ἔξεραν ὅτι προτιμῶ-τε ἐμένα, θὰ μ' ἔτρωγαν ζωντα-νῇ! Ἀλήθεια, μ' ἀγαπᾶτε; Μοῦ φαίνεται ἀπίστευτο! Ὅσο γιὰ τὸ δικὸ μου αἰῶδες, τὸ βλέπετε σὲ μάτια μου! Σὰς λατορεῖν, σινὸρ Ρωμιότις! Ἐκεῖνο τὸ βράδυ πὺν σὰς εἶδα σὺν κινηματογράφῳ γιὰ πρώτη φορά, τρέλλωκα γιὰ σὰς! Τὶ ὁμορφος πὺν εἶσαστε! Τὶ κοι-νός! Ὅλες ἡ γυναῖκες σὰς θαν-μῶσαν. Κι' ἐγὼ, ὅσο τίς ἔλεπα νὰ σὰς κυττάζω σὲ τὴν δόνη μὲ λιγωμένα μάτια, πῆγαν νὰ σκά-σω ἀπὸ τὴν ἐλπίδα μου. Ἀ! Πόσο εἶ-μαι ὑπερήφανη πὺν προτιμῶσατε ἐ-μένα! ὅλες τίς θανατοῖσες σας... Μὰ προσέξτε: εἰμαι ἐξηλ-ῶσα σὺν Σπανιόλα!...

Ὁ Ρωμιότις τὴν ἔκρινε σασι-σμένος. Τὰ λόγια της τὸν εἶχαν καρφώσει σὲ τὴν θέσιν του καὶ ὁ γόνυ, ἀκίνητος σὺν ἀγαλμα, τὴν κῆ-ταζε μὲ θανάσιμα!

—Λοιπὸν, δὲν μοῦ λέτε τίποτα; τὸν εἶπεν ἡ Κιάρα Μπαρμπέτι. Ὁ Ρωμιότις προσάθηκε νὰ βγῇ ἀπὸ τὴν βουβάρα του, μὰ δὲν τὸ κατάφερε. Ἡ Κιάρα τότε τὸν κῆ-ταζε μὲ κατάληξη:

—Μὰ μοῦ γράψατε ὅτι μ' ἀγα-πᾶτε! τοῦ εἶπε μὲ παράπονο. Μὴ πῶς... δὲν σὰς ἀρέσω;

Ὁ Ρωμιότις τῆς ἔσφιξε δυνατὰ τὸ χέρι καὶ μὲ ἕνα ὑπερπυρρὸν προσάθηκε, τῆς ἀπάντησε:

—Μ' ἀ... μ' ἀρέσετε! Πο... πολὺ!

Ἡ Κιάρα χαμογέλασε εὐχαρι-στημένη.

—Ἐλάτε, ὁμολογήστε ὅτι εἶσα-τε συγνημένους... Πέστε τὴν ἀ-λήθεια... Δὲν μ' ἀγαπᾶτε;

—Πο... πολὺ! τραῖλασε πάλι ὁ Ρωμιότις, κῶκκνος σὺν παπαρῶνα.

Ἡ Κιάρα δὲν μπόρεσε περὶ νὰ κρατηθῇ. Ἐπὶ τέλος! Εἶχε κατα-λάβει τὸ μυστήριό της ζωῆς του. Γι' αὐτὸ λοιπὸν ἀπαντοῖσε μὲ μο-νοσύλλαβα σὲ τὴν δόνη: Γι' αὐτὸ ἦταν τόσο λιγώλογος καὶ δὲν ἔ-κανε τίποτ' ἄλλο, παρὰ νὰ δείχνῃ μὲ πῶδες παγνυοῦ τὴν ὁμορφία του; Ὁ Ρωμιότις ἦταν τρανός...

Ἡ Κιάρα ἔσπασε σ' ἕνα κριν-στικὸ γέλιο πὺν πάγωσε τὸ

αἷμα τοῦ Ρωμιότις. Νὰ πῶς ἡ δόνη! Ἄν εἶχε κάνει καμμιὰ πρόβα, ὅπως σὸ «στοντίν», θὰ κατάφευγε νὰ τῆς μιλῇ, καὶ ἡ σὺνπῆρσος του ἦταν τόσο ἔσφιν-κῇ πὺν τὸν εἶχε πᾶσει πάλι ὁ ἀ-ναθεματισμένος γλωσσόδετης. Τὸ γέλιο τώρα τῆς Κιάρας τὸν ἔκα-νε νὰ τὰ χάσῃ ἀκόμη περισσότε-ρο! Ἀνοιξε λοιπὸν δυο-τρεῖς φο-ρὲς τὸ στόμα του σὺν νὰ πνιγῶ-νε, προσάθηκε νὰ πῇ κατὶ, τὰ μπερδεψε χειρότερα καὶ ἔσκησε τὸ κεφάλι τρυπωμένο.

Ἡ Κιάρα τότε βρέθηκε τὴν εἰκα-ρία νὰ τὸ βάλῃ σὲ πόδια. Παρ-θένα ἐπουσίμα! Τὶ ἀπογοῆται-σι! Τὶ ἐκείνος!...

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἔνα-πάτησε σὺν κινηματογράφῳ καὶ ἔ-ται ὁ σιῶρ Πέπε εἶχε συντροφία σὲ δέκντο του. Ὅσο γιὰ τὴν σό-ρα Σοφία καὶ τίς ἄλλες δυο κόρες της, ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶνε ἐρω-τιμένες μὲ τὸν Χερουμπίνο Ντ' Ἀλμια, ὡς τὴν ἡμέρα πὺν ἔμαθαν τὸ μυστικὸν ἀπὸ τὴν Κιάρα καὶ γι-ατρεῦτηκαν τέλος ἀπὸ τὴν... ἐτελ-λας τους.

ΛΟΥΤΣΙΟ ΝΤ' ΑΜΠΡΑ

—Μὰ... μ' ἀρέσετε! Πο... πολὺ!

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

Η ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΜΑΝΤΗΛΙΟΥ

Ἡ ἀπειρες χρησιμότητές του. Ἡ συνεννόησις τὸν ἐρωτευμένων. Ἐνα μαντήλι ἀξίας 200.000. Τὰ περίεργα τυπωμένα μαντήλια. Πῶς ἡ βασίλισσα Ἄννα ἔκανε γνωστὴς τίς προκηρῶσεις της σὲ λαό. Ἡ ρεκλάμες τὸν Ἀγγλὼν ἐμπόρων, κτλ. κτλ.

Τὸ μαντήλι ἔχει ἀπειρες χρησι-μότητες, πὺν γιὰ νὰ τίς ἐκτιμῇ κανεὶς, πρῆπει νὰ τίς θυμῇ καὶ νὰ τίς ἀπαριθμῇ τὴν μὴ μετὰ τὴν ἄλλη.

Δὲν σκουτίζουμε μ' αὐτὸ μόνον τὴν μύτη μας. Σκουτίζουμε καὶ τὸ μέτωπό μας τὸ καλοκαίρι ἡ καὶ τὴν χειμῶνα ἀκόμη, ὅταν μᾶς πε-ριχύνει κρύος ἰδρώς, τὴν στιγμὴ πὺν ἡ γυναῖκα μᾶς δὲ μᾶς παρο-νίσασιν τὸ λογοριασμὸ τῆς μοδι-στρας της. Σκουτίζουμε ἀκόμη καὶ τὰ δάκρυα τοῦ ὁραίου καὶ τρυφε-ροῦ πλάσματος πὺν πέφτει σὲ τὴν ἀγκαλιά μας καὶ ἀναλύεται σὲ λυγμούς.

Μὲ τὸ μαντήλι ἐπίσης ἀποχαι-ροῦμε συγγενεῖς καὶ φίλους, τὴν ὥρα πὺν τὸ τραῖνο ἡ τὸ βατόρι ἀρρίζει ν' ἀπομακρυνεῖται καὶ τὰ μαντήλια τους κινῶν καὶ ἐκείνοι γιὰ νὰ μᾶς ἀποχαιρετήσουν.

Τὸ μαντήλι ἀκόμη χρησιμεύει καὶ ὡς μέσον συνεννόησε μετὰ τῶν ἐρωτευμένων, σὲ τὴν Ἀν-γλία δὲ ὑπάρχει ὁλόκληρος κώδικς γιὰ τίς διάφορες σημασίες τοῦ μαν-τηλιοῦ. Π. χ. ὅταν μὴ νὰ πᾶν τὸ μαντήλι της καὶ ἀπ' τίς δυὸ ἄκρες καὶ τὸ δείχνει σ' ἕνα νέο, αὐτὸ σημαίνει ἔ'Απόψε μωρεὶ νὰ βγῶ μαζί σου ἔξω, ὅταν τὸ βᾶ-ζει ἔξαφνὰ σὲ τὸ στόμα της, αὐτὸ

αἷμα τοῦ Ρωμιότις. Νὰ πῶς ἡ δόνη! Ἄν εἶχε κάνει καμμιὰ πρόβα, ὅπως σὸ «στοντίν», θὰ κατάφευγε νὰ τῆς μιλῇ, καὶ ἡ σὺνπῆρσος του ἦταν τόσο ἔσφιν-κῇ πὺν τὸν εἶχε πᾶσει πάλι ὁ ἀ-ναθεματισμένος γλωσσόδετης. Τὸ γέλιο τώρα τῆς Κιάρας τὸν ἔκα-νε νὰ τὰ χάσῃ ἀκόμη περισσότε-ρο! Ἀνοιξε λοιπὸν δυο-τρεῖς φο-ρὲς τὸ στόμα του σὺν νὰ πνιγῶ-νε, προσάθηκε νὰ πῇ κατὶ, τὰ μπερδεψε χειρότερα καὶ ἔσκησε τὸ κεφάλι τρυπωμένο.

Ἡ Κιάρα τότε βρέθηκε τὴν εἰκα-ρία νὰ τὸ βάλῃ σὲ πόδια. Παρ-θένα ἐπουσίμα! Τὶ ἀπογοῆται-σι! Τὶ ἐκείνος!...

Ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ δὲν ἔνα-πάτησε σὺν κινηματογράφῳ καὶ ἔ-ται ὁ σιῶρ Πέπε εἶχε συντροφία σὲ δέκντο του. Ὅσο γιὰ τὴν σό-ρα Σοφία καὶ τίς ἄλλες δυο κόρες της, ἐξακολουθοῦσαν νὰ εἶνε ἐρω-τιμένες μὲ τὸν Χερουμπίνο Ντ' Ἀλμια, ὡς τὴν ἡμέρα πὺν ἔμαθαν τὸ μυστικὸν ἀπὸ τὴν Κιάρα καὶ γι-ατρεῦτηκαν τέλος ἀπὸ τὴν... ἐτελ-λας τους.

Τὸ περίεργον εἶνε ὅτι ἕνα τόσο πρᾶκτικὸ καὶ ὁρῶς ἀντικειμε-νικὸν τὸ μαντήλι, δὲν εἶνε τόσο πα-λὸ, ὅσο νομίζουμε. Τόσο οἱ ἀρ-χαῖοι Ἕλληνες, ὅσο καὶ οἱ Ρω-μῶν, ἀγνοοῦσαν ἐντελὸς τὴν χρο-νὴν του. Φαίνεται μάλιστα πῶς τὰ φορεῖσμά τους πὺν ἦσαν ἀπὸ λε-πτὸ καὶ μαλακὸ ὑφάσμα, ἀντικα-τοῦσαν σὲ πολλὰς περιστάσεις τὸ μαντήλι.

Ἀργότερα βέβαια πὺν τὰ φορέ-ματα καὶ τὰ ἀνδρῶν καὶ τὰ γυ-ναικῶν ἔγιναν πὺν βαρεῖα, πὺν

σημαίνει «Σὲ λατορεῖν, μὰ δὲν μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω» κ.λπ.

Μαντήλια ὑπάρχουν κάθε λογῆς, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ πορδαλά χωρι-άτικα μὲ τὰ καρόφ καὶ μὲ τίς βούλες, πὺν εἶνε μεγάλα σὺν τρα-πεζοῦντήρια, καὶ τελειώνουν σὲ ἀραχνόπραντα δαντελλῆνα τὸν κομψὸν κυριῶν πὺν δὲν ἔχουν οὔ-τε ἕνα ροῦπι ὑφάσμα. Ὑπάρχουν μαντήλια πὺν κοστίζουν δυὸ δρα-χμῆς καὶ ἄλλα πὺν κοστίζουν δια-κόσιες χιλιάδες. Ἀμυθῆτον ἀξίας ἦταν τὸ νυφικὸ μαντήλι πὺν χροί-χε ἡ Βελγικὴ πόλις Μπρὺξ σὲ τὴν κόρη τοῦ βασιλέως Ἀλβέρτου, πριγκηπίσσα Μαρία — Ζοῆς ὅταν παντρεύτηκε μὲ τὸν διάδοχον τῆς Ἰταλίας Οὐμβέρτου. Ἡ πόλις Μπρὺξ φημίζεται γιὰ τίς θανα-σιες νταντέλλες της καὶ τὸ νυφικὸ

μωμιά καὶ ἐπίσημα, ἔγινε αἰσθη-τὴ ἡ ἀνάγκη ἐνὸς κομματοῦ ὑφά-σματος λεπτοῦ καὶ μαλακοῦ, πὺν νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ τὸ κρατῇ ἀ-πάνω του καὶ νὰ τὸ χρησιμοποῖ ἡ διάφορες ἀνάγκες. Κι' ἔτσι δη-μιουργήθηκε τὸ μαντήλι καὶ ἔξελι-χθηκε σιγά-σιγά σὲ πὺν ἀπαραί-τητο ἐξάρτημα τῆς ἀνδρικής καὶ τῆς γυναικῆς τουαλέτας.

Ἐκτός διωξ ἀπὸ τὰ μαντήλια πὺν γνωρίζουμε, ὑπάρχουν καὶ ἄ-λλα πὺν ἔχουν διαφορετικὴ χρησι-μότητα ἀπὸ τὴν συνηθισμένη. Δὲν εἶνε οὔτε μαντήλια κρινώμακτρας, οὔτε μαντήλια τοῦ λούσου πὺν νὰ στολίζουν τίς τσέπες τὸν κυριῶν ἡ τὰ τσαντάκια τὸν κυριῶν. Εἶνε μαντήλια... ἔντυπα καὶ χρησιμεύ-ουν γιὰ οὐλῶδες ἡ γιὰ τέτοιους παρῶσιους σκοπούς.

Ὅλοι μᾶς ἔξοικε ὅτι πολλοὶ ἀ-μελεῖς μαθητᾶ, ἀπὸ νὰ κάνουν τὸν κόπο νὰ μελετήσουν τὰ μαθη-άτικα τους, κἀθόνται κα

ΑΓΓΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΣΑΜΟΥΕΛ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

ΠΑΤΕΡΑΣ ΚΑΙ ΓΥΙΟΣ

Φαίνονταν πως κάποιο σοβαρό πρόβλημα τον απασχολούσε...

Ο φίλος μου ο Τζώρτζ Μάρκσον, είνε ευτυχής από τότε που έχασε τη μεγαλύτερη ευκαιρία που του παρουσιάστηκε στη ζωή του για να γίνει διάσημος.

Πρέπει όμως, για να με καταλάβετε καλύτερα, να σας διηγηθώ την ιστορία της ζωής του.

Ο Τζώρτζ Μάρκσον ήταν μικρός ιδιωτικός αστυνομικός. Ως την ημέρα μάλιστα που συνέβη το περιστατικό, το οποίο τον ανάγκασε να αλλάξει επάγγελμα, θεωρείτο ως ένα από τα καλύτερα λαγωνικά της 'Αγγλίας και συχνά ή Σκότλαντ Γιάρντ ζητούσε τη συνδρομή του στις δύσκολες περιπτώσεις που της παρουσιάζονταν.

Ο φίλος μου, ήταν μοναδικός για να ανακαλύψει τα ίχνη των κακοποιών στοιχείων που άφθονούν στο Λονδίνο. Έτσι, ο Τζώρτζ, ο οποίος να παρακολουθούσε κάποτε, έναν διάσημο διανοητή, που είχε ξεφύγει από τα δίχτυα της 'Αστυνομίας, και να τον συλλάβει μέσα σ' ένα από τα κεντρικότερα κεντραστά των Παρισίων, όπου υπηρετούσε ως γκαρσόνι. 'Η έπαυση αυτή του φίλου μου, είχε κάνει μεγάλο κόπο τότε, γιατί ούτε η 'Αστυνομία του Λονδίνου, ούτε των Παρισίων, είχαν κατορθώσει, παρ' όλα τα μέσα που δίδεσαν, να ανακαλύψουν τα ίχνη του ελαττωμένου αυτού λωποδύτου.

Ο Τζώρτζ, μετά την έπαυση του αυτή, πήγε στην Ισπανία και απ' εκεί στο Κάιρο κι έτσι πέρασε ένας δολιχόφθορος χρόνος χωρίς να τον ιδω καθόλου.

Όταν ο Τζώρτζ γύρισε από το ταξίδι του, ήλθε πάλι όπως πριν και κατοίκησε μαζί μου. Ήταν ικανοποιημένος από το ταξίδι του και το μέλλον του φαινόταν άσφαλτομένο. Τότε συνέβη το περιστατικό που ανέτρεψε όλα τα όνειρά του...

Πρέπει όμως να σας πω πρώτα, πως ο Τζώρτζ υπήρξε πολύ άτυχος ως οικογενειακός. 'Η γυναίκα του, την οποία λάτρευε, πέθανε λίγα χρόνια μετά το γάμο τους και του άφησε ένα μοναχικό γιό, στον οποίο ο Τζώρτζ είχε συγκεντρώσει όλη την αγάπη του. Δυστυχώς, το παιδί αυτό όταν μεγάλωσε, έμπεξε με κακές συντη-

ριές, γλεντούσε και χαρτόπαζε μέρα και νύχτα κι είχε κάνει ένα σωρό χρέη, τα οποία δεν μπορούσε να πληρώσει. Τότε, έπειδή κινδύνευε να συλληφθεί, για να γλυτώσει από τη φυλακή, έφυγε, μαζί με ένα από το Λονδίνο, κρυφά, και πήγε να εργαστεί στα μεταλλεία μιας μακρινής χώρας.

Λίγα χρόνια κατόπι, μάθαμε πως ο νέος αυτός, που εξακολούθησε και στην εξορία του ανάμνημα, την ίδια άσπρη ζωή, πέθανε ξαφνικά. Από τότε δεν έγινε πια λόγος γι' αυτόν.

Ο δυστυχισμένος πατέρας, που είχε πλάσει τόσα όραμα όνειρα για το μοναχικό παιδί του, έγινε από τότε μελαγχολικός και δολιχόλογος. Τον τελευταίο μάλιστα καιρό, έχω παρατηρήσει πως ο Τζώρτζ φαινόταν πολύ σκεπτικός, σαν κάποιον που βασανίζει το νου.

Αλλά ο φίλος μου δεν συνήθιζε να μου εμπιστευτεί τα μυστικά του, ούτε κι' εγώ όμως τον έρωτα, ποτέ με άδικοιτες ερωτήσεις.

Όστόσο, έτυχε μια μέρα, να συναντήσω έναν φίλο μου, τον Μάιλς, ο οποίος μου είχε εμπιστευτεί πως ο Τζώρτζ ήταν στενοχωρημένος, γιατί απέτυχε στην ανακάλυψη κάποιου κακούργου και ότι ένας άλλος συνάδελφός του, ο Σιάλετ, θα έπαιρνε πολύ γρήγορα τη θέση του φίλου μου. Άρχει να κατόρθωνε να συλλάβει κανέναν απ' τους κακοποιούς που καταδίωκε η 'Αστυνομία, και που θα είχε διαφύγει του Τζώρτζ.

Κατά σύμπτωση, βρεθεί από λίγες μέρες, συνάντησα πάλι τον Μάιλς, και μου είπε πως ο Σιάλετ πέτυχε κάποιον απ' αυτούς τους κακοποιούς και πως ο Μάρκσον την έπαθε.

Γέλασα μ' αυτές τις πληροφορίες και απάντησα στον Μάιλς πως ήταν μάλλον απίθανο. Στενοχωρημένος μάλιστα με τις δυσχερείες αυτές είδης, πρόσθεσα με απότομο ύφος:

— Περμένε λιγάκι, φίλε μου,

και θα ιδής στο τέλος ποιός από τους δυο άξιζε περισσότερο!

Ο διάβολος τώφερε να συναντήσω πάλι τον Μάιλς την άλλη μέρα πρωί-πρωί. Θαρρείς πως μου έκανε κατ'ερί.

— Τίμασες; — φώναξε μόλις με είδε. — Φαίνεται πως ένας διάβολος κινδυνολογεί, κάποιος 'Αλλαν, βρίσκεται αυτές τις μέρες στο Λονδίνο. Προσφέρουν μια μεγάλη αμοιβή σε όποιον κατορθώσει να ανακαλύψει που κρύβεται. 'Η 'Αστυνομία ανέθεσε στον Σιάλετ και στον Μάρκσον τη σύλληψή του. Τώρα θα φανεί, ποιός από τους δυο άξιζε περισσότερο! Το πράγμα αρχίζει να γίνεται ενδιαφέρον. Τι λες; Στοιχηματίζουμε; — Εγώ...

Αλλά ξαφνικά ο Μάιλς, στενοχωρημένος σάπασε γιατί θυμήθηκε πως ο Τζώρτζ ήταν φίλος μου. Με χαιρέτησε, χωρίς να προσθήσει λέξη και χωριστήκαμε.

Ήμουν ανυπόμονος να ιδω την Τζώρτζ, και μόλις τελείωσε τις δουλειές μου, έτρεξα στο σπίτι και τον περιμένα. Αλλά ο Μάρκσον απουσίασε όλη την ημέρα και μόλις άρχα το βράδυ γύρισε.

Από το ύψος του κατάλαβα πως ασφαλώς θα του είχαν αναθέσει κάποια σπουδαία αποστολή. Δύο βαθείες ρυτίδες αδιάκωναν το μέτωπό του, τα χείλη του ήταν σφιγμένα και φαινόταν πως κάποιος σοβαρό πρόβλημα τον απασχολούσε.

Βυθισμένος σε σκέψεις, με το κεφάλι σκυρτό, ο Τζώρτζ, χωρίς καν να βγάλει το χεράκι του από το τζάκι, με τη ράχη του γυρισμένη στη φωτιά.

— Θα βγής έξω πάλι αύριο; τον ρώτησα σε λίγο.

Ο Τζώρτζ, σαν να είχε ξεχάσει την παρουσία μου, ξαφνιάστηκε όταν άκουσε τη φωνή μου, σήκωσε απότομα το κεφάλι του, με κύτταξε και τέλος είπε:

— Θα πάω με το άμαξι ως το Χολογουνάι. Έρχεσαι μαζί μου;

Ίσως σε χρειαστώ.

Κατάλαβα από το ύψος του, πως ήθελε να μου εμπιστευθεί κάτι και σκηνοθέτησα άμεσως. Ο Τζώρτζ όμως έριξε μια ματιά στο ρολόι του.

— Άκουσε, Τόμ, — μου είπε — ως που να έλθω το άμαξι, θα σου εξηγήσω περί τίνος πρόκειται. Αλλά αν αποτύχω και σήμερα, να το ξέρεις, θα αλλάξω επάγγελμα.

Τότε ο Τζώρτζ μου διηγήθηκε όλα γνώριζα ήδη από τις πληροφορίες του Μάιλς.

— Βοήκα τα ίχνη αυτού του 'Αλλαν, σήμερα, — έπρόσθεσε — και η σύλληψή του έγινε ζήτημα ώρων. 'Αν κατορθώσω να συλλάβω τον Άλλαν... (Έννοούσε τον Σιάλετ). Μα δεν υπάρχει φόβος αυτή τη φορά... Έχω καλές πληροφορίες και τον κρατώ!

Έκανε πολύ χρόνο εκείνο το βράδυ, κι' έριχνε αδιάκοπα ψηλά χιονόνερο. Όταν φάσαμε στο Χολογουνάι, είχαριστηθήκα, γιατί είχα παγώσει μέσα στο άμαξι.

Γρήγορα πόρτα δεξιά... μουρμούρισε ο Τζώρτζ, σαν να μιλούσε στον εαυτό του, — μετά τη μάχη, πάνω από το χαρτάκι... Περίμενε με εδώ, Τόμ, και για να μη καθύσσης, στάσου: εκεί, κάτω απ' αυτό το υπόστεγο. 'Αν δής και δεν έλθω σε πέντε λεπτά, έλα να με βοηθ. Τελειάει πόρτα στο βάθος του διαδρόμου. Ίσως σε χρειαστώ...

Μετά τα πέντε λεπτά, ανέβαινα κι' εγώ τη ξαφνικά ανοιχτή πόρτα, ενός ελεεινού σπιτιού. Ψυχή δεν φαινόταν πουθενά και απόλυτη ήσυχια βασίλευε μέσα στο σπίτι.

— Θα το έβλεπε πάλι ο φιλαράκος! — σκέφτηκα στενοχωρημένος. — Τι άτυχια για τον Τζώρτζ! Αλλά την ίδια στιγμή, καθώς έφθανα στο βάθος του διαδρόμου, άκουσα λυγμούς και μια πνιγμένη ανδρική φωνή που προσπαθούσε να επιβληθεί κι' έδινε σύνταγμα όδηγίες.

— Μπα, — σκέφτηκα, — φαίνεται πως ο 'Αλλαν θα εξομολογηθεί, αφού δεν κατορθώνει να γλυτώσει από τα δίχτυα του Μάρκσον! Άνοιξα σιγά την πόρτα και κατάπληκτος στάθηκα στο κατώφλι, μπροστά στο θέαμα που αντίκρισα.

Ο Μάρκσον, γονατισμένος δίπλα σ' ένα άθλιο κρεβάτι, κρατούσε ανασηκωμένο στην άκμή του ένα νέο, του οποίου το κεφάλι ακουμπούσε πάνω στον ώμο του φίλου μου. Ο Τζώρτζ, με τα μάτια γεμάτα δάκρυα, προσπαθούσε να ενθαρρύνει τον νέο και να τον πείσει να σκηνοθετήσει.

Πως ήταν δυνατόν να αναγνωρίσει την πάντοτε νηφάλου και συγκρατημένη φωνή του φίλου μου, σ' αυτή την πνιγμένη από λυγμούς φωνή;

— Έλα, παιδί μου! — έλεγε ο Τζώρτζ. Σήκω, δεν έχουμε καιρό να χάνουμε! Μπώιτ, παιδάκι μου, με αναγνωρίζεις; Πες μου πως με αναγνωρίζεις... Είμαι μόνος μου εδώ... Μη φοβάσαι! Είμαι ο

Ο Τζώρτζ, γονατιστός κοντά στο κρεβάτι, κρατούσε στην αγκαλιά του ένα νέο...

πατέρα σου! Πρέπει να φύγεις γρήγορα! Κανένας δεν θα μάθει τίποτε! Μόνο σήκω γρήγορα...

Ένας λυγμός διέκοψε τον Τζώρτζ, ο οποίος γύρισε εκείνη τη στιγμή και με είδε στην πόρτα. Είχε ξεχάσει εντελώς την παρουσία μου και σαν να ήμουν εν γνώσει των όσων συνέβαιναν μεταξύ αυτού και του γιού του, με φώναζε:

— Τόμ, έλα γρήγορα να με βοηθήσεις! Ο Μπόμπλ είνε άρρωστος και αδύνατος. Πρέπει να τον σώσουμε!

Ο φοβερός αστυνομικός, ο πάντοτε άμελικτος στο καθήκον του, δεν υπήρχε πια! Στη θέση του στεκόταν ένας δυστυχισμένος πατέρας που είχε ξαναβρεί το χαμένο παιδί του, και που εκείνη τη στιγμή, είχε ως μοναδική σκέψη πως να σώσει το ήλιο αυτό το πλάσμα από τα νύχια της Δικαιοσύνης.

Με γρήγορες κινήσεις ο Μάρκσον έβγαλε το παλτό του και το καπέλο του και τα φόρεσε του γιού του, που στεκόταν άκητος και άμυητος. Κατόπι, αφού τίληξε γύρω στο λαμό του γιού του το κασκόλ του, είπε:

— Νά, πάρε τώρα αυτά τα χρήματα. Δεν έχω άλλα μαζί μου, μα θα σου στείλω! Πάρε και αυτό... (Και ο Τζώρτζ έγραψε μερικές λέξεις πάνω σ' ένα χαρτί). Κύτταξε, Μπόμπλ! Βάσω το χαρτί μαζί με τα χρήματα σ' αυτή την τσέπη!.. Είλε ή διέθνησες ενός σπιτιού στο Λίβερπουλ. Να μείνεις εκεί ως δτου να σου γράψω, και σου υπόσχομαι πως θα γλυτώσεις... Τώρα θα κατεβής στο δρόμο, στη γωνιά άριστερα, στέκεται το άμαξι που μ' έφερε εδώ. Πάω, το, και πές το άμαξι να σε πάει γρήγορα στον πλησιέστερο σταθμό... Κατάλαβε, Μπόμπλ;... Τα χρήματα είνε εδώ... στην τσέπη... Γρήγορα, μην έλθω κανένας άλλος!..

Παρακολούθησα το γεμάτο αγωνία βλέμμα του φίλου μου και κατάλαβα τι έννοιασε με «τον άλλον»...

Ο Τζώρτζ έτρεξε μια στιγμή στην πόρτα κι' άφογκάστηκε. Μα τίποτα δεν άκουγόταν. Τότε γύρισε πάλι κοντά στο γιό του:

— Πήγαινε, γρήγορα! — είπε ο άτυχος πατέρας. — Δεν τολμά να κατεβώ μαζί σου... Στη γωνιά του δρόμου, άριστερα! Πές το άμαξι... γρήγορα! Ο Θεός μαζί σου, Μπόμπλ!..

Συνωδένεψα το νέο ως το κεφαλόσκαλο και τον παρακολουθούσα με αγωνία καθώς κατέβαινε τις σκάλες, με αγρό, τρεμουλιαστό βήμα. Σε λίγο άκουσα το άμαξι που απομακρυνότανε ολοταχώς. Περίμενα ακόμα λίγα λεπτά, που μάς φάνηκαν αιώνες, κι' ύστερα κατέβηκα κι' εμείς. Κανείς δεν ήταν στο δρομολόγιο σταθμό. Στη γωνιά του δρόμου, σταθήκαμε κάτω από ένα φανάρι. Κύτταξα με λύπη το φίλο μου. Με το βλέμμα του προσληκόμενο προς τη διέυθυνση που είχε πάρει το άμαξι, ο Τζώρτζ προσπαθούσε με αγωνία να διασχίσει το πυκνό σκοτάδι της νύχτας, ανασήκωσε στο κρόκο και στη βροχή που έπεφτε πάνω στο γυμνό κεφάλι του...

Αλλά όταν φθάσαμε στο σπίτι

και καθήσαμε μπροστά στο τζάκι, παρατήρησα πως ένα χαμόγελο χαρούμενο άνηθε στο θλιμμένο πρόσωπο του Τζώρτζ.

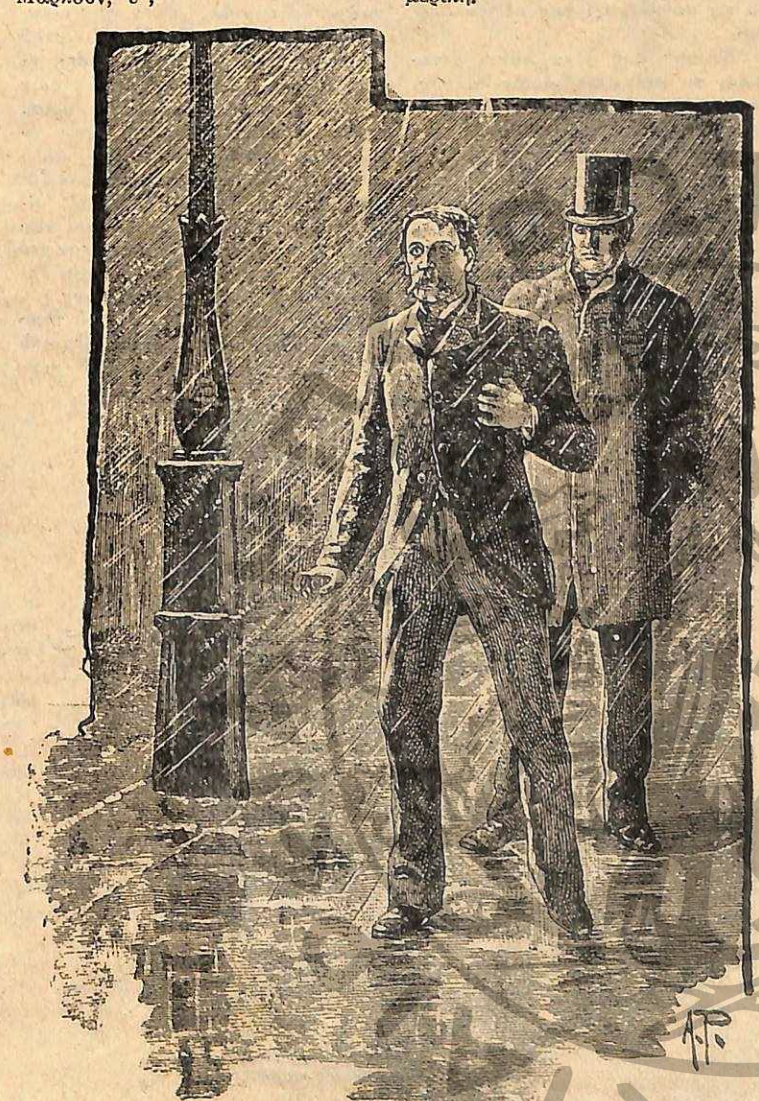
Την άλλη μέρα, μιλώντας βγήκα από το σπίτι μου, βρέθηκα άπεναντι στο Μάιλς.

— Ε, φίλε μου, τι λες τώρα για 'Ολ' αυτά; — φώναξε ο Μάιλς, θριαμβευτικά. — Πώς; Δεν σου τέλειε ο Μάρκσον; Χά! χά! χά! Βοιθάθηκε λοιπόν; Με το όνομα του ο φοικαράς! Δεν λέω... 'Ηταν σκληρό το πάθιμά του, μα θα του γίνη μάθημα. Για σκέψου, ανακάλυψε το καταφύγιο του κινδυνολογού, κι' ενώ αυτός ανέβαινε απ' την σκάλα, ο κινδυνολογός, κατέβαινε, μ' ένα σχοινί, από το παράθυρο της αυλής. Κατόπι, — ένας γείτονας τον είδε την ώρα που γύριζε στο σπίτι του, — μπήκε στο άμαξι του Μάρκσον, που περιμένε στη γωνιά του δρόμου κι' έφυγε για άγνωστη διεύθυνση. 'Από τότε χάθηκαν τα ίχνη του. Έξυπνος διάβολος, ε; 'Ο Μάρκσον τον κινήθηκε, μα δεν τον πρόφθικε! 'Όσο για τον Σιάλετ, είνε έξω φρενών, γιατί του ξέφυγε.

Κι' αυτός είχε βοή το κρησφύγετο του κινδυνολογού, αλλά άρκετες ώρες μετά τον Μάρκσον. Κρίμα που έχασε την ευκαιρία!.. 'Ο κινδυνολογός δεν θα ξέφυγε έτσι εύκολα από Σιάλετ. 'Ολοι λένε πως ο Μάρκσον τα θαλάσσωσε! Τώρα ποιός από τους δυο άξιζε περισσότερο; Δεν φαντάζομαι να εξακολουθήσει να θαυμάζει τον Μάρκσον, ε; ;

Ο γιός του, ο άσπρος υιός, είνε επί τέλους άνθρωπος!

Η θυσία του πατέρα του 'δεν έπληξε καθόλου χαμένη... Φεύγοντας απ' το Λονδίνο, ο Μπόμπλ πήγε, σύμφωνα με τις υποδείξεις του πατέρα του, στο Λίβερπουλ. Εκεί έμεινε μερικούς μήνες, κρυμμένος στο σπίτι ενός στενού φίλου του Μάρκσον. Κατόπι, όταν ή καταδίωξή του ατόνησε πια και χάθηκαν άριστικά τα ίχνη του, μπήκε σ' ένα υπερωκεάνειο κι' έφυγε για την 'Αμερική.

Στεκόταν εκεί, ανασηκωμένος στο κρόκο και στη βροχή...

Του φόρεσε το παλτό του και το καπέλο του...

Εργάστηκε εκεί σκληρά, έπαιρνα, μα και τίμα επί πολλά χρόνια στη σειρά.

Ήθελε να ξεπληρώσει για το παρελθόν του με κάθε τρόπο και να δείξει στον πατέρα του ότι είχε γίνει επί τέλους άξιος των θυσιών που έκανε γι' αυτόν.

Και στο τέλος έγινε πλούσιος, πολυκατοικιοκτήτης και ξαναγύρισε στην 'Αγγλία.

Αέξαι όμως να διηγηθώ λεπτομερέστερα τη σκηνή της επιστροφής του.

Ένα απόγευμα βρισκόμουν στο σπίτι του Μάρκσον και συζητούσαμε για τον Μπόμπλ, απ' τον οποίο είχε πολύ καιρό να λάβω γράμμα...

Ο Μάρκσον ήξερε βέβαια ότι ο γιός του εργαζόταν στην 'Αμερική, μα δεν ήξερε ότι είχε πλουτίσει, γιατί ο Μπόμπλ δεν του έγραφε ποτέ τίποτε σχετικό.

Έξαφνα, λοιπόν, καθώς κουβεντιάσαμε, χτύπησε το κουδούνι της εξώπορτας.

Η υπηρέτρια του Μάρκσον, η οποία έτρεξε ν' άνοιξη, ξαναγύρισε σε λίγο συνοδευόμενη από ένα κύριο τριανταπέντε χρονών, ντυμένο κομψά και απλά.

Ο Μάρκσον μόλις τον είδε, στάθηκε σαν απολιθωμένος για μερικά δευτερόλεπτα... Μα άμέσως πετάχτηκε πάνω, έτρεξε προς τον επισκέπτη και σπγγοντάς τον μέσα στην αγκαλιά του, άρχισε να ολόκληζε!

— Μπόμπλ!.. Παιδί μου αγαπημένο μου... Ξαναγύρισες;... — Ναι, πολυκατοικιέ μου πατέρα... Ξαναγύρισα, για να μη φύγω πια από κοντά σου!..

Ο Μπόμπλ πρόματι δεν χωρίστηκε ποτέ πια απ' τον πατέρα του. Αγόρασε μια κομψή βίλλα στα περίχωρα του Λονδίνου και αφού ανάγκασε τον Μάρκσον να διακόψει κάθε εργασία του, εγκαταστάθηκε εκεί μαζί του.

Είπαι από λίγο καιρό παντρεμένος και τώρα ο φίλος μου, ο πρώην αστυνομικός ξη τρισευτυχισμένος διεί, περιστοιχισμένος από τον γιό του τη νύφη του και τα εγγόνια του που τον λατρεύουν...

ΣΑΜΟΥΕΛ ΓΚΟΡΝΤΟΝ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΣΤΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Ο ΡΟΥΛΤΑΜΠΛΙ ΣΩΖΕΙ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ!

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και ο Πολωνός, στην κόκκινη λάμψη του φαναριού, διάβασε... Τό χαρτί αυτό ήταν το σημείωμα της Νικόλ, που έγραφε: «Σέργιε, πολυαγαπημένε μου, πέθανε για να μη μιλήσης».

Όταν το αποδιάβασε ο Σέργιος, δεν έβγαλε ούτε μια κραυγή, ούτε ένα στεναγμό, ούτε ένα ρόγχο, ούτε τίποτε... Έγριζε μόνο το κεφάλι του και σαρκιάστηκε βαρύν κάτω...

Ο Ρουлтаμπλ του κάκου προσπαθούσε να τον συνεφέρει... Η ζωή αυτού του ανθρώπου ήταν τόσο συνδεδεμένη με τη ζωή της Νικόλ, ώστε μόνο η ιδέα του θανάτου της Νικόλ έφτασε να τον μισοκάνοι.

Ο ρεπόρτερ, για να ξεπεράσει αυτή την ιστορία, πήρε μια μιστολία παραμένο νερό, που είχε μέσα στο κασόνι του και το πήρε στην άδεια κατάμουτρα και συγχρόνως το ψιθύρισε στο αυτί: «Ι σ ω ς δ ε ν ε λ ν ε π ε θ α μ ε ν η !»

Ο Σέργιος έκανε μια κίνηση, έβγαλε ένα στεναγμό και ξανάνοιξε τα μάτια του.

«Αυτόσο, κι' ο Ρουлтаμπλ ήταν πειά αποκαμωμένος. Το βόρο του είχε τώρα συντελεσθή. Ό,τι κι' αν συνέβαινε στο εξής, οι Γερμανοί δεν θα μάθαιναν το μυστικό ενός ανθρώπου, γιατί ο άνθρωπος αυτός δεν θα μπορούσε πειά ευκαιρία να τους το φανερώσει... «Αν τα πράγματα πήγαιναν άσχημα, ο Ρουлтаμπλ θα πέθαινε μαζί με το Σέργιο, γιατί δεν θα διάταζε να τον χτυπήσει όπως είχε χτυπήσει και την άλλη...

Ίκανοποιημένος και δυνατός γιατί τα είχε καταφέρει να στερήσει την «Τιτάνια» από τον άνθρωπο που θα της έδινε ζωή, ο Ρουлтаμπλ, αδιαφορώντας για τον εαυτό του, διηγήθηκε στον Σέργιο πως είχε χτυπήσει τη Νικόλ, προσθέτοντας όμως πως δ ε ν ήταν άδικα ο δ έ β α ι ο ς ό τ ι α δ τ ή π ο ύ ε ί χ ε χ τ υ π ή σ ε ι η τ α ν ή Ν ι κ ό λ.

Τα διηγήθηκε όλ' αυτά με φωνή άτονη και μονότονη... Λέγοντας πως είχε παρασταθεί στην περιήρημη συνάντησι του Σέργιου και της κόρης του Φούλμπερ και πως κατόπιν η Νικόλ του είχε υπογράψει αυτό το χαρτί δια του οποίου του παραχωρούσε δικαίωμα ζωής και θανάτου.

Έπειτα του μίλησε για την έσά ημέρες εξαφάνισι της Νικόλ, για τις ανησυχίες του, για τη νυχτερινή του επίσκεψι της Νικόλ, για την κατοπινή εμφάνισι της Νικόλ με την «Ελενα στο γραφείο του Ρίχτερ, κατά την οποία η σάσις της νέας απέναντι του

ήταν πολύ περίεργη... και τέλος για το γέμια των άρραβώνων. Σ' αυτό το γέμια ακριβώς το δόγμα είχε μιλήσει καταπληκτικά.

Για μια στιγμή τότε ο Ρουлтаμπλ αναρωτήθηκε αν είχε πραγματικά προστά τον κώση του Φούλμπερ. Μα εκείνη τη στιγμή κιάλας ο ρεπόρτερ της είχε μιλήσει για τη φυγή του και της είχε δώσει το νυχτερινό ραντεβού στα γραφεία του Ρίχτερ.

Έτσι εξηγούνταν η γλωμάδα κι' η ξαφνική αναστάσις του ρεπόρτερ στο «Έσενερ Χόφ», κατά το περίφημο εκείνο γέμια. Και προηγουμένως όμως τον είχαν ξαφνιάσει η συμπεριφορά κι' οι τρόποι της Νικόλ που δεν της «ταίριαζαν» καθόλου. Η γαλήνη της νέας κόρης, η παθητικότητα της μπορούσε να προσκηνώδεις εκδηλώσεις των προσκαλεσμένων του φόν Μπέργκ, του είχαν φανή σχεδόν ανεξήγητες προστά στην άγριότητά της και τη μαρία που την έπαισε κατά τη συνέντευξί της με τον Σέργιο.

Επίσης του είχε κάνει εντύπωσι το άλλοκοτο χαμόγελό της, όταν της μίλησε για τις υποχρεώσεις που είχε αναλάβει απέναντί του. Λοιπόν, εκείνη τη στιγμή, ο Ρουлтаμπλ είχε την αίσθησι ότι η Νικόλ αγνοούσε εντελώς ποιά ήταν η ύποχρυσί της αυτή. Χαμογελάει κανείς έτσι μόνο όταν του υπενθυμίζουν μια έρωτική υπόσχεσι, κι' όχι μια υπόσχεσι θανάτου...

Η άγωνία που τον έπαισε από εκείνη τη στιγμή, ήταν ανεξήγη-

πη. Ύποψιαζόταν ότι οι Γερμανοί είχαν καταφέρει σ' ένα υπέροστο τέχνασμα για να παρουσιάσουν στα μάτια του κόσμου μια Νικόλ ύγιη, πρόσχαρη, ένω ή άλλη, ή άλλη, ήταν ίσως νεκρή, ή ετοιμοθάνατη. Είχαν δηλαδή βρή μια άλλη γυναίκα που της έμοιαζε καταπληκτικά και την είχαν αντικαταστήσει μ' αυτή.

Η πλαστοπροσωπία αυτή ήταν εύκολη, γιατί όλοι, σε όλους παρουσίαν τη Νικόλ, δεν την ήξεραν... Κι' αυτός ακόμα ο Ρουлтаμπλ, ο οποίος είχε υποψιασθή κατι, ελάχιστα τη γνώριζε. Δεν την είχε δει από κοντά παρά μια φορά μόνο, μέσα στο μισοσκόταδο του γραφείου του, όπου την είχε πετάξει βίαα η φόν Μπέργκ και υπό συνθήκες τόσο δραματικές, ώστε δεν μπορούσε να προσέχη όλες τις λεπτομέρειες της φροσιονωμίας της.

Όσο για τη φωνή της, δεν είχαν αλλάξει παρά λιγοστά μόνο λόγια σ' αυτή.

Τέλος, αυτό που μεγάλωνε ακόμα περισσότερο τις υποψίες του Ρουлтаμπλ, ήταν η τελευταία επίσκεψις της Νικόλ στο Ρίχτερ, τότε που η νέα κόρη έμεινε μόνη μέσα στο γραφείο των σχεδίων και όχι μόνο γύρισε καθόλου το κεφάλι της προς το γραφείο του Ρουлтаμπλ, αλλά και ανεπίσημα βλέποντάς τον ξαφνικά προστά της, σαν ν' άκεί μέσα. Μήπως αυτό ήταν μια καλωδία προσημείωσι να μη βάλη σε υποψίες τους άλλους;... «Όχι...» Ο ρεπόρτερ δεν τό υπέθετε καθόλου αυτό... από τότε που αντίκρυσε το χαμόγελο του γεύ-

ματος των άρραβώνων...

Πάντως, αν ο ρεπόρτερ δεν είχε τη δεβαιότητα για όλ' αυτά, είχε όμως κάθε δικαίωμα ν' αμφισβόλλει... Και επί τη βάσει των αμφισβόλιών του αυτών, κατέστρωσε το σχέδιο της δράσεώς του. Η Νικόλ, στην όποια είχε μιλήσει (ψεύτικη ή αληθινή) δεν ήξερε από το σχέδιο της φυγής παρά την ώρα και το μέρος, μα άγνοούσε όλα τ' άλλα... Οποιοδήποτε, θα ήταν ακριβώς στο ραντεβού τους (άκόμα περισσότερο ακριβώς αν δεν ήταν η αληθινή) για να μάθι έτσι περισσότερα. Χωρίς άλλο θα λάβαινε όλα της τα μέτρα και θα είχε ειδοποιήσει τους Γερμανούς...

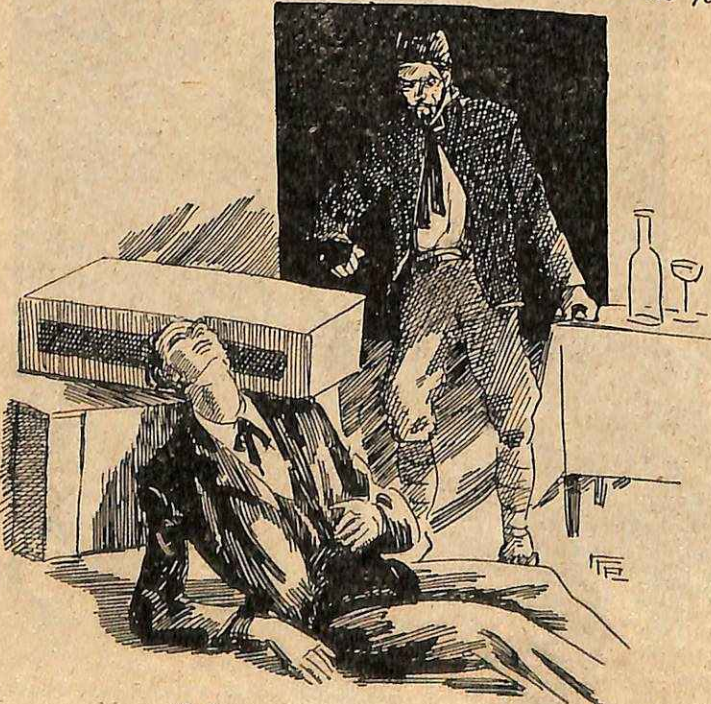
Για να τ' αντιμετώπισι όλ' αυτά ο ρεπόρτερ, είχε προστοιμάσει τα ψεύτικα ίχνη που ήταν προσημείωσι ν' αποπλανήσουν για μερικές στιγμές. Ο' αποπλανούσαν τους Γερμανούς. «Όταν η στιγμή της δράσεως έφτασε, έχουμε εκείνη τη στιγμή ξεπεράσει αν' όλες τις μεριές στρατιωτικών. Η σκίς αυτές, αντί να ξαφνιάσουν το ρεπόρτερ, μεγάλωσαν ακόμα περισσότερο τις υποψίες του... Κ' επειδή ο ρεπόρτερ έλλειψι χρόνου δεν πρόφτανε να εξακριβώσι την πραγματική ταυτότητα της νέας, φέροντάς την σ' αντιπαράστασι με τον πατέρα της και το μηνοστήμα της, είχε χτυπήσει χωρίς να ξέρη ποιά, ακριβώς γυναικα και γιατί ήταν το καθήκον του να χτυπήσει... Κι' επειδή άκούει ειγεί λάβει από την πραγματική Νικόλ τη διαταγή να χτυπήσει...

«Ολ' αυτά διηγήθηκε μέσα στο βάθος του κύτους, ο Ρουлтаμπλ στο Σέργιο... «Όταν τελείωσε τη διήγησί του, ελδε τα μάτια του Πολωνού να λάμπουν, σαν μάτια λύκου που θέλει να φάη σάρκα ανθρώπινη.

Παρ' όλη την ψυχραιμία του, δεν υπόρσε να υποπρήσι τη λάμψη αυτών των ματιών και γύρισε το κεφάλι του αλλού... Τότε ελδε δυό άλλαματα, λιγότερο φλογερά, μα τόσο τρομακτικά θλιμμένα, ώστε τον φόβισαν πολύ περισσότερο απ' τα πρώτα. «Ήταν τα μάτια του Φούλμπερ, ο οποίος είχε βγή απ' την κάσσι του και του είχε: —Και τώρα πώς θα βεβαιωθείς αν αυτή που σκότωσες είναι η κόρη μου;

ΖΩΝΤΑΝΗ Η ΠΕΘΑΜΕΝΗ;

—Έχουμε το πτώμα έδω! απάντησε ο Ρουлтаμπλ. —Και μιλάς ακόμα; φώναξε ο Σέργιος. —Ο Ρουлтаμπλ του έφραξε το στόμα με το χέρι του και του έπεσσε απ' τα πόδια: —Πάντως, μιλάω λιγότερο δυ-

Ο Σέργιος σωριάστηκε βαρύν κάτω...

νατά από σένα! Πάψε να οδηγείσαι... Δέν χάρηκαν όλα ακόμα, Σέργιε Κανέφσκυ...

—Τι λές, τρελλή; Πώς δέν χάρηκαν όλα ακόμα... «Αν το πτώμα που έχουμε έδω, δέν εινε της Νικόλ, αυτό θα σημαίνει ότι η Νικόλ βρίσκεται ακόμα στα χέρια των Γερμανών. Και αυτή θα τα πληρώσει για όλους μας... Μα σου δοκίμοι ότι έσθ θα πληρώσει γι' αυτήν...

«Εσώπαρε, γιατί ένας θρηγος άκουγότανε δίπλα τους... «Ο Φούλμπερ θρηγούσε και έλεγε: «Μ' έβαλαν να ταξιείδω μαζί με το πτώμα της κόρης μου... «Ήταν ένα πτώμα δίπλα μου... στην ίδια κάσσι μ' έμένα... «Ένα πτώμα που το χώριζαν από μένα ή σανίδες και του οποίου άγγιζα τα φορέματα... «Έλατε μαζί μου να βγάλουμε τις σανίδες... Οά κάνουμε κατόπιν ένα καινούργιο φέρετρο για τη Νικόλ... ένα φέρετρο μεγάλο σαν την «Τιτάνια»...

Ο δυστυχισμένος παραληρούσε κι' έκανε σαν τρελλός... Ένω μεταξύ, ο Ρουлтаμπλ κι' ο Σέργιος είχαν καταρθεί να βγάλουν τις σανίδες της κάσσας μέσα στην όποια είχε ταξιείδρι ο έφευρτής... Και πράγματι έβγαλαν από μέσα ένα πτώμα, το όποιο ο Πολωνός τραβήξε με λύσσα ως τη λάμψη του κόκκινου φαναριού.

Ελνε το πτώμα του άποθηκαίου! φώναξε ο Ρουлтаμπλ, μόλις το είδε.

Ο Πολωνός κι' ο Φούλμπερ έσκυφταν πάνω απ' το πτώμα για να βεβαιωθούν ότι τούς έλεγε την αλήθεια. Και όταν βεβαιώθηκαν, φώναξαν:

—Το άλλο πτώμα!... Πρέπει να δούμε το άλλο πτώμα για να μάθο υ μ ε !... Θέλουμε!...

Ο σύντροφός μου μόνο θα μπορούσε να σάς πη που βρίσκεται το άλλο πτώμα, απάντησε ο Ρουлтаμπλ. Μα δέν ξέρω που βρίσκεται ο σύντροφός μου.

Εκείνη τη στιγμή, μια καινούργια σκιά φάνηκε μέσα στα σκοτάδια.

—Εσύ είσαι, Λά Καντέρ; ρώτησε ο Ρουлтаμπλ.

—Ναι, εμ' εγώ... Ποτέ μου δέν φανταζόμουν ότι θα καθόρθωνα να σάς συναντήσω... Η κάσσι μου βρισκόταν στην άλλη άκρη του κύτους...

—Το πτώμα! Το πτώμα! φώναξαν σαν μανιασμένοι ο Φούλμπερ κι' ο Πολωνός.

—Αυτοί οι κύριοι, εξήγησε ο Ρουлтаμπλ, επιθυμούν να δουν το πτώμα της Νικόλ. Τι το έκανες, Λά Καντέρ;...

—Δέν πρόφτασα να το πάρω, φίλε μου... Το άφησα στο «Έσεν»...

Φαχτά ξεφωνητά του Πολωνού, γεμάτα άπειλή, υποδέχτηκαν τα λόγια αυτά, ένω η σενυμένη φωνή του Φούλμπερ έλεγε:

—Θέ μ ο ν !... Δέν θα μάθουμε λοιπόν ποτέ αν σκότωσες την κόρη μου...!

—Όχι!... Οά μάθουμε σε λίγο... Εγώ σάς το λέω... Πιστέψτε με!... απάντησε ο Ρουлтаμπλ.

—Πότε; —Σε λίγο... Σε μια ώρα έσως... Έγώ και άμέσως... —Άμέσως!... Άμέσως!...

Δέν μπορού πειά να περιμένω! οδηγείσε ο Πολωνός. —Ούτε κι' εγώ! ελπε άναστενάζοντας ο Φούλμπερ.

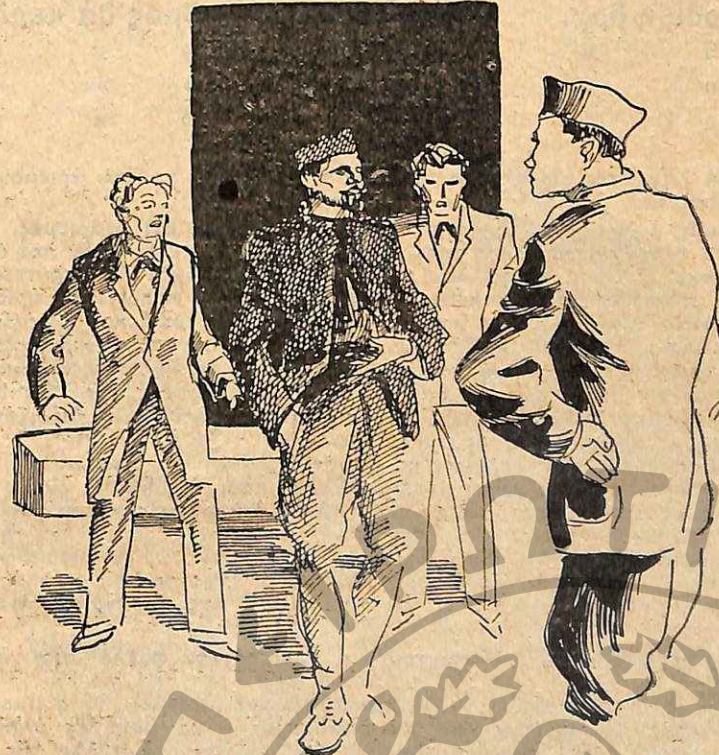
Και γέμισε όλο το κύτος με τους λυγμούς του... —Σιωπή! πρόσταξε ο Ρουлтаμπλ. Άκούστε λοιπόν!... Δέν άκούσατε θήματα; «Αν εξακολουθήσετε να στενάξετε έτσι, θα κάνετε να κατέβη όλο το πλήρωμα... κι' εγώ δέν περιμένω το πλήρωμα...

—Ποιόν περιμένετε, λοιπόν...

—Περιμένω αυτόν που θα μās πη την αλήθεια... γιατί πρέπει να ελπίζουμε ακόμα στην αλήθεια... Άκούστε με, γιατί δέν σάς τα είπα ακόμα όλα... Σας είπα μόνο ότι η Νικόλ εινε ίσως νεκρή... Αυτό έπρεπε να σάς πη στην άρχή... γιατί, στο κάτω κάτω, εινε ίσως νεκρή... Και τώρα ελπίζετε σ' ένα θαύμα... γιατί κι' εγώ το περιμένα αυτό το θαύμα... Μου φάνηκε πρόδ-λίγου πως άκουσα κάποιον να βαδίζει... Σέρετε ότι ελχε στο

—μπορούσα και κοιμόμουν σπίτι μου. Νόμιζα πως όλα εγαν τελώσει... «Η πριγκίπισσα Μποντοβάνι είχε πη: «Η δεσποινίς Νικόλ θα πεθάνη αύριο!...» Ο άνθρωπος αυτός σόπησε λίγο κι' έπειτα πρόσθεσε: «Μα να τώρα που ξανάρχισαν πάλι τα ίδια... Είνε άφάνταστη η άντοχή της... Κι' εκτός αυτού οι δικοί μας που θέλουν να την παρουσιάζουν πάντα πολύ ύγιη, κατέφυγαν σ' ένα μυστικό κόλπο...

«Λοιπόν, εξακολούθησε ο Ρουлтаμπλ—ήξερα ότι η πριγκίπισσα Μποντοβάνι ύπηρετούσε ως νοσοκόμος στη είλλα Χαϊγκελ στο «Έσεν». Λοιπόν, από τα λόγια αυτά, κατάλαβα ότι είχαν μεταφέρει τη Νικόλ στο νοσοκομείο αυτό... Μα είχε ξαναγυρίσει στα ξεροστάσια;... «Όλο το ζήτημα ήταν εκεί... Οι Γερμανοί είχαν μεγάλο συμφέρον να δημιουργήσουν ένα σώσις της και το ένδεχόμενο αυτό μου χτύπησε στο μυαλό, προπάντων τη στιγμή που

—Τι το έκανες, Λά Καντέρ, το πτώμα της Νικόλ;...

«Έσεν ένα συνένοχο... αυτόν που παρουσιαζόταν ως Νελά-πασσας. —Ο Βλαντιμίρ!... «Ο Βλαντιμίρ!... Τότε ακριβώς πλησίασε το συνένοχό μου Βλαντιμίρ, ο οποίος είχε στενές σχέσεις με την πριγκίπισσα Μποντοβάνι και τον ρώτησα γιατί η πριγκίπισσα Μποντοβάνι δέν ήταν στο γέμια. «Όταν με πληροφορήσας πως η πριγκίπισσα είχε προσκληθή, άνασσενα γιατί το συμπέρασμα αυτής της πληροφορίας ήταν ότι η Νικόλ που είχα προστά μου, ήταν η πραγματική Νικόλ. Η πριγκίπισσα Μποντοβάνι, η όποια είχε περιποιηθή τη Νικόλ, την ήξερε πολύ καλά. Δέν μπορούσαν λοιπόν να την προσκαλέσουν σ' ένα γέμια, όπου θα συναντούσε τη Νικόλ, αν η Νικόλ αυτή δέν ήταν η πραγματική, δέν ήταν δηλαδή η Νικόλ που είχε περιποιηθή. Άλλοιώς, η πριγκίπισσα θ' άντιλαμβάνονταν άμέσως την πλαστοπροσωπία και θα ειδοποιού-

σε τον Βλαντιμίρ... «Αυτόσο, όταν ο Βλαντιμίρ με έπρόσθεσε ότι η πριγκίπισσα δέν είχε κατορθώσει να δεχτή την προσκλησι αυτή, γιατί την άναγκασαν την ίδια ώρα του γέμματος να πάη αλλού, όλες ή άμφισβόλιες μου ξαναγύρισαν πού δυνατές από πριν... Κι' αποφάσισα τότε να δράσω, σαν να ήμουν βέβαιος, ότι η Νικόλ δέν ήταν η αληθινή... Τότε άνεκόνισσα το μεγάλο μυστικό στο Βλαντιμίρ... Αυτός ήταν ελεύθερος... Μπορούσε λοιπόν να δράσει... Και του υπέδειξα τί έπρεπε να κάνει... Έπρεπε να πάη στο νοσοκομείο της είλλας Χαϊγκελ, να επικοινωνήσι με κάθε θυσία με την άσθενή Νικόλ και αν αυτή βρισκόταν ακόμα μέσα, να τη φυγαδέυσι χρησιμοποιώντας τα χαρτιά και το αυτοκίνητο της πριγκίπισσας Μποντοβάνι. Θα την πήγαινε στην Όλλανδία, θα την άφηνε εκεί έν ασφαλεία κι' έπειτα θαρχόταν στο «Βέζελ», όπου του είχε κρατηθή μια θέσις από πριν... Κύριοι!... Κύριοι!... «Ο Βλαντιμίρ βρίσκεται στο «Βέζελ»... Άγρυπνεί κοντά μας και θα τον δούμε να έμφανίζεται από στιγμή σε στιγμή... Οά δπτε ότι τίποτε δέν χάρηκε ακόμα... Αυτός θα μās πληροφορήσι!... «Όσο δέν έχει μιλήσει αυτός, δέν πρέπει ν' απελπιζώμαστε για τίποτε...

Εκείνη τη στιγμή, ένα καινούργιο πρόσωπο παρουσίαστηκε στην κόκκινη λάμψη του φαναριού. Φώναξε με αγανάη φωνή: —Ρουлтаμπλ! Ρουлтаμπλ!... —Εσύ 'σαι, Βλαντιμίρ; —Ναι, εγώ... —Ε λοιπόν, βρήκες την άσθενή; —Ναι. —Την έσωσες; —Ναι. —Βρίσκεται έν ασφαλεία στην Όλλανδία; —Ναι. —Όποτε η Νικόλ Φούλμπερ σώθηκε; —Εγώ δέν ξέρω τίποτε γι' αυτό. Δέν ξέρω αν η άσθενής που έσωσα, ήταν η Νικόλ Φούλμπερ. —Τι λές; Τι λές; Την είδες; —Όχι, δέν την είδα!... Δέν είδες το πρόσωπό της. —Και την έσωσες; —Ναι... απάντησε ο Βλαντιμίρ. «Έσωσα σ' την ύχ η την άσθενή που είχαν φέρει στο νοσοκομείο την Τετάρτη και την όποια περιποιήθηκε η πριγκίπισσα Μποντοβάνι... —Μα έπιτέλους... Δέν σου είπα πως την έλεγαν;... —Ναι... μου είπε πως την έλεγαν Βαρβάρα Λίβε!...

XXI
ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΑΞΕΙΑΙ
ΤΟΥ «ΒΕΖΕΛ»

Θόρυβος και φασαρία άκούστηκαν πάλι στο βάθος του κύτους. Σεφώνησι τρομερά έν μέρους του Κανέφσκυ και του Φούλμπερ, τους οποίους του κάκου προσπαθούσε να συγκρατήσι ο Ρουлтаμπλ, λέγοντάς τους: —Ποιόν περιμένετε; Δέν χάρηκε κάθι έλπίδα... Μια στιγμή ακόμα.

Έπειτα, γυρίζοντας προς το Βλαντιμίρ, έπρόσθεσε: (Άκολουθεί)

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!... ΜΕ ΤΟ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΛΑΧΕΙΟ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,,

Κρατάτε την Τύχη στα χέρια σας... Είνε το πιο απλό και πιο πλούσιο λαχείο απ' όλων των περιοδικών και των έφημερίδων.

ΠΕΝΤΕ ΧΙΛΙΑΔΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΩΡΑ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ!...
ΤΗΝ ΤΡΙΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

Ο α'	αριθμός θα κερδίσει δρχ.	500	Ο ε'	αριθμός θα κερδίσει δρχ.	50
Ο β'	» » » »	150	Ο στ'	» » » »	50
Ο γ'	» » » »	100	Ο ζ'	» » » »	50
Ο δ'	» » » »	50	Ο η'	» » » »	50

Επίσης πάντες οι αριθμοί οι λήγοντες εις τα δύο τελευταία ψηφία του πρώτου αριθμού θα κερδίσουν από ένα πακέτο σιγάρα της άρεσκείας έκαστου, αξίας δώδεκα δραχμών.

Κάθε αναγνώστης μας δηλαδή, ο οποίος θα ιδί την προσεχή εβδομάδα ότι ο αριθμός, τον οποίον φέρει η «Οικογένεια» που αγόρασε, κερδίζει, δεν έχει παρά να απευθύνει εις το πρώτον περιπτερόν που θα συναντήσει και το οποίον θα πωλή το περιοδικόν μας, και να δώση το φύλλον εις τον περιπτεριώχον. Ο περιπτεριώχης, αφού εξελέγξει τον αριθμόν και ιδεί ότι κερδίζει πράγματι, θα αποκόψη το δελτίον με τον κερδίζοντα αριθμόν και θα παραδώση πίσω το περιοδικόν εις τον κερδίζοντα, μαζί με ένα πακέτο σιγάρα, αξίας δώδεκα δραχμών.

Πλέον απλοποιημένη διαδικασία λαχείου υποθέτομεν ότι δεν ήτο δυνατόν να υπάρξη. Οι εν ταις επαρχίαις αναγνώσταις μας θα προσέρχονται επίσης η εις τα κατά τόπους υποπρακτορεία του Κεντρικού Πρακτορείου Έφημερίδων η και εις περιπτερά, τα οποία εφοδιάζονται από τα υποπρακτορεία με περιοδικά και τα γυρωσίν των δι' ενός πακέτου σιγαρών, αξίας δραχμών δώδεκα.

Προσέχετε λοιπόν όλοι τους αριθμούς των δελτίων σας, διότι πιθανόν να είνε μεταξύ των κερδίζοντων. Ο πίναξ των εβδομαδιαίων δώρων της «Οικογενείας» δ' αλλάζει κάθε εβδομάδα, ούτως ώστε να μπορούν να λαμβάνουν μέρος στο Λαχείον όλοι οι αναγνώσταις, και οι κερδίζοντες ακόμη εις προηγούμενας κληρώσεις, εφόσον τα δώρα θα είνε πλούσια και ποικίλα.

Αν προσέξετε μάλιστα, θα ιδίτε ότι αυτήν την εβδομάδα η αξία των δώρων της «Οικογενείας» υπερβαίνει κατά πολύ τας πέντε χιλιάδας δραχμάς, διότι οι κερδίζοντες αριθμοί ανέρχονται εις πολλές εκατοντάδας. Η κληρώσις θα γίνεται κάθε Τετάρτην την 5 μ. μ. εις τα Γραφεία μας, παρουσία Έπιτροπής, και η παράδοσις των δώρων θα είνε άμεσος.

Κάθε αναγνώστης δύναται ν' αγοράξη και δυο και τρία και περισσότερα φύλλα, για να έχη περισσότερες ελπίδες κέρδους.

Στην κληρωτίδα θα μπαίνουν όλοι οι εις τα φύλλα δημοσιευόμενοι αριθμοί. Θα συμμετέχουν δηλαδή στο Λαχείο όλοι οι αναγνώσταις μας — και της πρωτεύουσας και των επαρχιών — με μεγάλες ελπίδες κέρδους έκαστος. Τα αποτελέσματα των κληρώσεων θα δημοσιεύονται κάθε εβδομάδα στα φύλλα της «Οικογενείας».

Ουδέποτε έλληνικόν περιοδικόν προέβη εις τόσον σπουδαίαν καινοτομίαν

'Αγοράζετε

όλοι την

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

ΔΕΛΤΙΟΝ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ
ΤΗΣ
"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ,, * 018680
ΚΛΗΡΩΣΙΣ Γ'.

ΔΩΡΑ ΧΡΗΜΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ

Αθήναι, 7 Δεκεμβρίου 1933

Μέσα στις
σελίδες της
κρύβεται η
τύχη σας!...

ΟΤΑΝ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΣΕ ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Η ΘΡΥΛΙΚΗ ΑΙΓΛΗ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΡΕΚΑΜΙΕ...

Η βασίλισσα της ωμορφιάς και της κομψότητας. Η πανευρωπαϊκή φήμη της Ρεκαμιά. Η δεξιώσις του μεγάρου της. Πώς έδωκεν τους προσκαλεσμένους της. Τι γράφει ένας Γερμανός μουσικός. Ο χορός της 'Ιουλιέττας, κλπ.

Η άπαρτα του Μεγάλου Ναπολέοντος υπήρξε για την περίφημη κυρία Ρεκαμιά, μια έποχή μοναδικής αίγλης. Με την ωμορφιά της — θεωρούσε η πιο ωμορφη γυναίκα των χρόνων εκείνων — με την άφαστη γάρι της, με την μοναδική γοητεία της, η 'Ιουλιέττα, η σύζυγος του μεγάλου τραπεζίτου Ρεκαμιά, είχε γίνει μια αληθινή βασίλισσα της κοσμικής ζωής, όχι μόνον της Εβρώπης. Την άνοιξη του 1802, η 'Ιουλιέττα έκανε ένα ταξίδι στην 'Αγγλία. Τό ταξίδι αυτό ήταν σωστός θρίαμβος. Ο πρίγκιψ της Ουαλλίας, ο κατόπιν βασιλεύς Γεώργιος Δος, καταγορευμένος από τη γάρι της, την ελφειρόταζε σκανδαλωδώς. Όταν γύρισε στο Παρίσι, η ωμορφιά της είχε γίνει πραγματικός θρύλος.

Τον χειμώνα του ίδιου έτους γνώρισε την κυρία Ρεκαμιά, κάποιος Ράιχαρτ, αρχιμουσικός του Φρειδερίκου Βου, τότες κοσμικότατος. Ο Ράιχαρτ έμεινε ολοκληρωτό χεμώνα του 1802 στο Παρίσι, γνωρίστηκε με τους άριστοκρατικώτερους κύκλους, πήγε στα καλύτερα σαλόνια, και τις εντυπώσεις του απ' έλη αυτή την ταριξίακή κοσμική ζωή, τις έγραψε σε μια σειρά από πολύ ενδιαφέρουσες επιστολές.

Ο Ράιχαρτ πρωτοείδε την Ρεκαμιά, στις 22 Νοεμβρίου του 1802, σε μια μεγάλη έσπερίδα στο μέγαρό του μαρκησιού Λουξεμβούργου. Η ωμορφιά της και η κομψότης της τον καταμάγεψαν από την πρώτη στιγμή. «Χτίς γνώρισα, γράφει, και την περίφημη κ. Ρεκαμιά, την έκκουστή για την ωμορφιά της. Είνε αληθινά τόσο ωμορφη και τόσο γοητευτική όσο τη λένε. Φορούσε μια τουαλέττα λευκή και γυσαφένια, όπως όλες σχεδόν η κυρίες της άριστοκρατίας, η οποίες πενθούν για τον θάνατο του δούκε Φερδινάνδου της Πάρμας. Μα με τα χρώματα αυτά η κ. Ρεκαμιά φάνταζε σε μια θεά αληθινή...»

Υστερα από λίγες μέρες ο Ράιχαρτ, που είχε γνωρίσει με την Ρεκαμιά, πήγε στο μέγαρό της για να της υποβάλη τα σχέδια του. «Εδέχεται η κυρία;» ρώτησε τον θυρωρό. «Αλλά ο θυρωρός έδωκε στον Γερμανό μουσικό την περιεργότατη αυτή απάντησι. «Δεν ξεμέρωσε ακόμα για την κυρία...» «Αυτή είνε, έγγει ο Ράιχαρτ, η συνηθισμένη φράσις που λένε οι θυρωροί των πολύ άριστοκρατικών σπιτιών στους επισκέπτες, όταν η οικοδόσποινα δεν έχει τη διάθεσι να δεχθί κανένα ή όταν οι επισκέπτες παρουσιάζονται πολύ νωρίς...»

Όστόσο μια εβδομάδα αργότερα, ο Ράιχαρτ προσεκήληθ' ένα χαρό στο μέγαρο Ρεκαμιά. Ο χορός έδασταζε ως το πρωί, ο Ράιχαρτ έμεινε καταγορευμένος, και κατά τη συνήθειά του, έσπευσε την άλλη μέρα κιόλας να γράφη τις εντυπώσεις του, σ' ένα του φίλο.

«Ότι πρό παντός του έκανε εντύπωσι, ήταν η παιδιάτικη αφέλεια και η περιποιητικότητα της κ. Ρεκαμιάς. «Κάθε τόσο η ωραία 'Ιουλιέττα έλεγε, με το πιο απλό ύφος του κόσμου, στις καλεσμένες της: —Θέλετε να ήτε την κάμαρά μου;»

Και φυσικά όλοι ήθελαν. Η κ. Ρεκαμιά, λοιπόν, χαμογελώντας σαχαπνίκα, έπινε τις φιλες της από το μπράτσο και τις οδηγούσε στην κάμαρά της, ενώ οι άντρες ακολουθούσαν.

Τό δωμάτιο της 'Ιουλιέττας, τό «πρό», γράφει ο Ράιχαρτ, είνε ένα δωμάτιο πολύ ψηλό, γεμάτο από καθρέφτες, πίνακες και αντανάσσοντας το λεπτό άρωμα του γυναικού των λανών και των μαλλιών των, τους φιθυρίζουν με πιο συχνή φωνή και στο αυτί. Η κυρία τότε, χαμογελώντας πανηγυρικά, γυρίζοντας το κεφάλι των και μισοσκεπάζοντας το πρόσωπό των με τις βεντάγιες τους, άπαντούν, πνιγμένα την άπάντησι τους σ' ένα μικρό, ερεθιστικό γέλιο...»

Η 'Ιουλιέττα — γράφει ο Ράιχαρτ — μπαίνουμε στην αίθουσα του μπάνιου. Είνε και αυτή με μοναδικό γούστο στολισμένη και όνειρώδους πολυτελείας. Στους τοίχους, εναλλάσσονται μεγάλοι καθρέφτες με παραπέτασματα από τό πιο ακριβό πράσινο δαμάσκο. Η μπανιέρα είνε κρυμμένη σ' ένα βαθύλωμα του τοίχου, σκεπασμένη γύρω από καθρέφτες, μπροστά στο οποίο βρίσκεται ένας καναπές από κόκκινο μαροκινό...»

Στα σαλόνια, ωστόσο, οι καλεσμένοι, χωρισμένοι σε όμλους, κουβεντιάζαν, συζητούσαν, έρωτοτροπούσαν. Ο Ράιχαρτ δίνει μια ολοκληρωτική, χαρακτηριστικώτατη εικόνα των γαλλικών άριστοκρατικών σαλονιών εκείνης της έποχής.

«Η κυρία, γράφει, είνε καθισμένη, και σ' κύριοι, όδοι πίσω

ήνω άρνιόταν με τόσο επιμονή η κ. Ρεκαμιά να χορεύη, σ' έναν όμιλο κάτι έλεγαν. Ο Ράιχαρτ πλησίασε και άκουσε. Μιλούσαν για την κ. Ρεκαμιά. Κάποιος, λοιπόν, διηγόταν ότι λίγο καιρό πριν, στον χορό κάποιος προσεδίαι, η κ. Ρεκαμιά έπληξε πάλιν με μακρά φούστα, και δήλωσε ότι δεν θα χορεύε. Οι καλεσμένοι της, ικέτευσαν να χορεύη. Τότες, μονομιάς, η όραία 'Ιουλιέττα έβγαλε την βαριά μεταξωτή τουαλέττα της και εμφανίστηκε με λεπτό κοστούμι από κρέπ. Έτοιμη να χορεύη ανάλαφρη σαν σελίδα.

Τό βράδυ, ωστόσο, της δεξιώσεως στο σπίτι της, η κ. Ρεκαμιά δεν υπεβλήθη στον κόπο αυτής της μεταμορφώσεως. Με έλη την μακρυά ούρα της τουαλέττας της, χορεύε και χορεύε θαλάσσια...»

Αλλά δεν ήταν μόνον η καλή όμορφη, και στο ντύσιμο. Την αποχή εκείνη ήταν μόδα να μη βάφονται η γυναίκες. Αδραφες, όμως, φανόντουσαν όλες ωχρές. «Αλλά όχι και η 'Ιουλιέττα. «Η ολοκάθαρη σταράτη επιδερμίδα της, γράφει ο Ράιχαρτ, άφινει να φαίνεται τό χίμα που κυκλοφορεί από κάτω». Η φούστα της ήταν κηλιδευκή, από σατέν και μουσελίνα, πολύ ντεκολτέ στη σάχη έτσι που να φαίνεται σχεδόν ολοκληρωτό.

«Η πλάτη της 'Αφροδίτης δεν θάταν πιο όρατα! — λέγει γοητευμένος ο Ράιχαρτ. Μα και η πλάς της, η κινήσις της, τα χαρακτηριστικά της: Ωραίαματα όλα. Στέκεται συνήθως επίτηδες, ακίνητη σαν άγαλμα, με τα διαυγή μάτια της υψωμένα, με τα χείλη αντανάσσοντας πάνω από τα κατσαπρά της δόντια, με τό πρόσωπό της που αποπνέει μια σχεδόν παιδική αγνότητα. Δεν σκεύει για να μπορούν οι θαυμαστές της να την κτετάζουν. Βα πολλή στην πόζα αυτή, που την διάλεξε, ύστερα από μακρά μελέτη. Τα μαλλιά της κεντηούνται με μια φαιδρία βελούδινη κορδέλλα, η οποία από τό ένα μέρος του μετώπου κατεβαίνει τόσο ώστε συναντά τό στήθος...»

Ο Ράιχαρτ πριν φύγει από τό σπίτι της κ. Ρεκαμιά, έρωξε μια ματιά στις επαίρους, όπου ήταν αρραδιασμένα βιβλία. Είδε ποιητικές συλλογές, μυθιστορήματα, άλλα και συγγράμματα ογκώδη, σοβαρά, κουραστικά.

Τέτοια, λοιπόν, βαρεία, τέτοια άγρια βιβλία μπορούσε να διαβάξη η φιλόδοξη κ. Ρεκαμιά.

«Είνε και αυτό μια ακόμα φιλαρέσκεια — γράφει ο Ράιχαρτ. Θέλει να κάνει τον κόσμο να πιστεύη ότι τό όραίο της κεφαλάκι κρύβει όρες και όρες πάνω σε γονόδα, κουραστικώτατα βιβλία. Ποίος, όμως, μπορεί να σε πιστεύη, ο πανευροφη, ο γοητευτική 'Ιουλιέττα, ο ανάλαφρη σελίδα της κοσμικής ζωής...»

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ EMILE GEBHART

Η ΜΕΓΑΛΗ ΘΥΣΙΑ

Η δυο μήνες το άργοντικό σπύτι του κ. ντε Πωλέ ζούσε μέσα σε μιάν άπείλειωτη άγωνία. 'Η νεαρή Λουκία, η αγαπημένη του γυναίκα, αγωνιζόταν να σκληρά με τον άντακα και το εύρωστο και δροσερό άλλοτε κορμί της σπαράζεσε τώρα άφανισμένο απ' τον πυρετό.

Ο κ. ντε Πωλέ κόντευε πιά να τρελλάθη. Πατούσε στα έξη-νητα πιά, και μπροστά του η Λουκία φαινόταν σαν κόρη του. Μά η όσφάνεια της, τα επίκαιρα καθήκοντά της προς τη γριά μητέρα της που ήταν δίχως πόρους ζωής και στήριγμα, καθώς και η επίμονη λατρεία, με την οποία ο κ. ντε Πωλέ την περιέβαλε πάντα, γίγχαν και τους τελευταίους διαταγμούς και την έσπρωξαν στην άγκυρα του.

Πώς να την γάση τώρα έτσι σκληρά ο κ. ντε Πωλέ, την λατρευτή αυτή μικρούλα, την οποία είχε κερδίσει με τόσους κόπους και προσπάθειες;

Συχνά δάκρυζε με πόνο ή μητέρα της Λουκίας άπελπισμένη απ' την κατάσταση της κόρης της. Οί δυο γιατροί — κι' ο κ. Μαρτί κι' ο κ. Ζανβίλ, έξοχότες της επαρχίας — κουνούσαν το κεφάλι τους θλιβερά. Κι' οι άφελεις, μ' αμύλητο, κίτρινου το χρώμα, όλο και περιέμεναν κανένα φέροτρο να ξεποδάλει απ' το άργοντικό σπύτι του κ. ντε Πωλέ, άν και αυτό δεν τους έμπόδιζε να παρακαλούν θερμά τον Θεό για τη σωτηρία της καλής κι' ευσπλαγγνής κυρίας τους...

Κάποις πρωί ξημέρωσε, χειρότερο από τα άλλα. Όλη τη νύχτα παραληρούσε με άβυσσο ή άνοιξη γυναίκα του, λόγια άκαταλόγητα και σάφεις άσυνάρτητες, έδιναν διαρκώς απ' τα σπινά της γέλιη και το πρόσωπό της, καθώς κι' η φωνή της, άλλοτε φωτιζόταν από μιά άπερίγραπτη τρυφερότητα κι' άλλοτε σκοτεινάζε σαν από πείσμα και κακία...

Άγρυπνος, σκεθωμένο, απ' την άγωνία, σπινιμένος απ' τον πόνο ο κ. ντε Πωλέ, καταλάβαινε πώς ή μοιάζε σπινιτή πλίσια. Οί δυο γιατροί, που πέραν έντω-μεταξύ για την τακτική αν άνι-φελη έπικρεία του, ούτε πλίσια-σαν καν στην άρωστη. Έφταναν μιά ματιά θλιμμένη επάνω της: απ' το κατωφλί, κύταζαν βουβοί τον κ. ντε Πωλέ, και άμείως, κατόπιν έφταναν γρήγορα να πούν λέξι.

Ο κ. ντε Πωλέ δίπλωσε τώρα στα δυο το κορμί του, κι' έζωσε μέσα στις πλάτες του το δικό του θρηνητικό πρόσωπό του. Μά έξαφνα άνιγνιγνιγνι, απότομα μεταμορφω-μένη, και σπινιτή από χάποις κρυφά της σκέψι και άπόφασι, ή γρηόδα υπέροχη της Λουκίας!

Την κύταζε έρωτηματικά με έκφρασι άγωνίας στη μορφή του.

Έκείνη ένοιωσε τη μουσική του κορμού, κι' άποκρίθηκε βιαστικά. —Θεός φυλάξοι... Είλες άκόμη ζωντανή... Μά γρήγορα. Οχ τη γάση τη γλυκιά μου κόρη, άν δεν με βοηθήσεις να την σώσωμε!

—Τρελλάθηκες, μητέρα; μου-μούρισε πνιχτά ο κ. ντε Πωλέ. Δέν βλέπεις πως θάβινε και τη ζωή μου άκούη, για να σώσω τη δική της; Τί άλλο, περισσότερο, Θεέ μου να κάνω;... Μίλησέ μου... Πές μου γρήγορα τί μπορεί να την σώσει, κι' όλα θά γίνουν, έστω κι' αν μου κοστίσουν τη ζωή ή την περιουσία!

Η κυρία Ζακώ, όπως λεγόταν ή πεθερά του, κύταζε τον κ. ντε Πωλέ θλιβερά. Δίστασε λιγάκι, κι' έστερα είπε με άπόφασι:

—Κι' αν σου κοστίζει την κα-διά ή σωτηρία της γυνίκας σου...

Ο κ. ντε Πωλέ κλονίστηκε, σαν να τον χτύπησαν με σφυρί στο κεφάλι. Η πικρή πείρα των έξη-νητα του χρόνου, καθώς και μερικές άρισ-τες, ένδειξεις στο διάστημα των λίγων μηνών που ήταν παντρεμέ-νος, τον έκαναν να νοιώσει άμείως την άπαίεια, τη σατανική σηκία αυτής της φράσεως.

Από γλωμός που ήταν πριν, ά-σπροκιτρίνισε τώρα σαν νεκρός κι' έπιασε το χέρι της πεθεράς του, τραυλίζοντας ίκευτικά.

—Μά όχι... Μά όχι... Δέν είνε δυνατόν αυτό, Θεέ μου!

Μπρός σ' αυτόν τον άνεφορκτο πόνο, ή πεθερά του λιποθύγησε. Μά ή στιγμής δεν έπεσε να γέ-νονται, γιατί εκεί κοντά τον έ-πλωμένη στο κοσβόδι του πόνου πάλυσε με τή θάνατο ή πιά άγαπη-μένη υπαίρι και των δυο στην κό-σμο!

Γι' αυτό, ή κυρία Ζακώ, σείγ-

γοντας απ' την προσπάθεια τα δόν-τια της, τράβηξε απ' το χέρι μαζί της τον κ. ντε Πωλέ, και μπήκαν στο πλάνο σάλονι. Η κλεισμένης πόρτες θά προστάτευαν τις έκω-στημένες των από κάθε άδίκη-ρο αυτό.

Τέλος, ή κυρία Ζακώ, ψιθύρισε με σπαραγμό:

—Σ' εύχριστώ, παιδί μου, για τη λατρεία σου στην κόρη μου... Άπό ήμέρες τώρα ξενοχώνοντας κι' ένω μαζί σου στο προσκέφαλό της, έβλεπα την άπελπισία των γονέων κι' άκούγα συντριμμένη τις άόριστες μ' άποφάσεις έπιφύλα-ξες τους...

—Όστόσο δεν μπορούσα να γονέω ένα πράγμα... Γιατί ή Λουκία μας μαρμυρίσταν έτσι μέρα με τη μέρα, από τότε που παν-δρεύτηκε; Γιατί τα λουλούδια του εύθωου και έννοιιστη, ήταν τό-σο πάντα σκεπτική και θλιμμένη;

Μιά χειρονομία βίαιη του κ. ντε Πωλέ, που φανέρισε υπέρτατη ά-πελπισία, έκοψε σ' αυτό το σημείο τα λόγια της κυρίας Ζακώ. Τον κύταζε λοξά σαν φοβισμένη, με ο κ. ντε Πωλέ ξαναβρίσκοντας την ψυχραιμία του, της έγνεψε να έ-α-κολούθη.

Κι' ή κυρία Ζακώ συνέχισε: —Όλα αυτά που είπα παραπά-νω, καθώς κι' ή ιδέα πως ένα ά-σπιναντο κρυολογηματάκι δεν ήταν φυσικό να λυγίση έτσι τον νεανικό οργανισμό της, με έριξαν σε σκέ-ψεις... Κι' έπειτα από δυο μηνών έφτανα, γιατί εκεί κοντά τον έ-πλωμένη στο κοσβόδι του πόνου πάλυσε με τή θάνατο ή πιά άγαπη-μένη υπαίρι και των δυο στην κό-σμο!

Γι' αυτό, ή κυρία Ζακώ, σείγ-

της, έσκέπασε την άληθινή ά-φορμή του κακού, και τη βρήκε εκεί που ούτε των γονέων ή έ-παγγελματική άδικαφρία, ούτε του συζύγου ή άρμητική περιπάθεια μπορούσαν να την υπομίσουν...

Κι' ένω ο κ. ντε Πωλέ κρεμό-ταν, λαχανιασμένος, απ' τα χείλη της, σφίγγοντας τις γροθίες του και μπήγοντας τα νύχια του στις άρμες του, ή κυρία Ζακώ ψιθύρισε με ύποχωρη φωνή:

—Απ' τα άκατανόητα, για ό-λους, παραμυλιά της, ένοιωσα κα-θαρά πως ή Λουκία μου άγνοούσε άλλον, πριν σε πάρει, παιδί μου!

Ο κ. ντε Πωλέ, άν και το περι-μενε αυτό, μόνηρισε απ' τον πόνο του. Έκρυψε το κεφάλι του, έγει-ρε πάλι το κορμί του σε στάσι τε-λείας συντριβής, κι' άνιμωσα στούς άδουνητους λυγμούς του άκούγε ά-κρε-μέτες απ' ύτα του ψιθύριζε ή κυρία Ζακώ.

—Και αυτός, που άγαπούσε, ήταν μακρυνός, έξάδελφός της, ή Γαστών... Σπουδαίος γιαντρός στο Παρίσι... Τόσο άγνό ήταν το είδύ-λιό τους, ώστε ούτε κι' ένω τή-νοιωσα καθόλου... Έλπιετα διαρκώς έκείνος από δώ... Οχ άλλοιλογα-φούσαν, φαίνετα... Μά πέναν, ή πατέρας του... Φτωχός ή Γαστών, άγνη τις σπουδές του και ζήτησε δουλεία για να συντηρήσει τη υγ-τέρα του και τα μικρά του άδελ-φάκια... Έτσι ήταν έδύνατο; πιά ο γάμος του με την κόρη μου...

Κι' έκεί έλλωστε στα ίδια γάλα-βρισκόμαστε, όταν ζητούσσε, έπί-μονα την κόρη μου... Άνιολεύτη-κε βίβια πολύ ή δυστυχισμένη να σου πη το ανή... Μά το έπες στα τελευταία, έλπιζοντας να νικήσι την άπελπισμένη, κι' έδωλε ή ά-γάπη της... Αυτό την σκοτώνει τώρα... Αυτό την σκοτώνει, τώρα, την γλυκιά μου κόρη!... Αυτό!... Αυτό!...

Βούϊε απ' τη στυγή συμφορά το μυαλό του κ. ντε Πωλέ. Έβλε-πε καθαρά κι' αυτός, πως ούτε ή βασιλική σχεδόν άνισι, ούτε ή δι-κιά του γεωάτες, από λατρεία τρυ-φερότητες, ύπόρσαν να σβώσουν μέσα σε μιά τίμια, μ' άχρισμένη σε άλλον πριν καρδιά, την ιερή φλόγα της Άγάπης.

Έπρεπε να σωθ ή υμωσ με κάθε θυσία, το φτωχό έκείνο πλασματά-κι, το οποίο άγωνιούσε τώρα μέσα στην κρύα άγκυα του θανάτου. Η λατρεία του γι' αυτό ήταν τό-ση, ώστε συνδυασμένη και με μιά βαθύ ή τύφη — μήπως κι' ο ίδιος άθελά του δεν ήταν ο άτιμος της τωρινής της άγωνίας; — τον έ-σπρωγχε άκατανόητα σε μιά χει-ρονομία γεμάτη ήρωισμό και αὐτα-πόνησι.

Δάγκασε τα γέλιη του. Έκρυψε στην έξαλλη κυρία Ζακώ, ή οποία εξακολουθούσε να μουμουρίζη μέ-σα στον πόνο της, φράσεις άσυνάρ-τητες, και της είπε με άχρωμη φωνή:

—Τρέξε στο προσκέφαλό της ά-μέσως... Ψιθύρισε της, πως τηλε-γράφησες στον Γαστών νάρθη βια-στικά... Πώς τούστειλε κιόλας χρέματα... Πώς έφωνα σήμερα πρωί ταξείδι για έναν μήνα... Αυτό

της, έσκέπασε την άληθινή ά-φορμή του κακού, και τη βρήκε εκεί που ούτε των γονέων ή έ-παγγελματική άδικαφρία, ούτε του συζύγου ή άρμητική περιπάθεια μπορούσαν να την υπομίσουν...

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟΥ G. BERTRAND

“ΩΔΙΝΕ ΜΥΣ ΚΑΙ ΕΤΕΚΕΝ ΟΡΟΣ,,!

[Άσπιναντες άφορμές, που προκάλεσαν ιστορικά γεγονότα παγκοσμίου σημασίας]

γεγονότα μ' άναγκάζουν σ' αὐ-τό!

Οί άρχαίοι λοιπόν “Ελληνες έ-λεγαν: “Ωδινεν όρος και έτεκε μύη, θένοντας να χαρακτήρουν μεγάλες προσπάθειες, ύπερόχως δαπάνες, ή κόπους και μόχθους λαών όλοκληρών, ή όποιες κατέ-ληγαν στα τελευταία σε άποτελέ-ματα ηρώων.

Έπειδή όμως ή “Ιστορία μ' ά-παρέχει άφθονα παραδείγματα μι-κρών κι' άσπιναντες άφορμών, ή όποιες όστόσο είχαν τρομακτικές συνέπειες για έθνη άπέραντα και για πρόσωπα σημισμένα, είνε σω-στό και δικαιο να άντιστρέψουμε την παραμύθια, και να την έπι-πώσουμε άκριώς όπως την βλέ-πετε στον τίτλο.

Ας δοϋμε τώρα και μερικά πα-ραδείγματα, εξακριβωμένα και βε-βαιωμένα απ' το επιστημονικό κύ-ρος της άσπιναντες “Ιστορίας έρε-υνης.

Μιά καυχρησιολογία του Μεγά-λου “Αλεξάνδρου ότι μπορεί να κατακτήσει τον κόσμο, σε κάποιο έύθυμο γλεντάκι μεταξύ φίλων του, στην Πέλλα της Μακεδονίας, τον έσπρωξε κατόπιν — για λό-γους φιλοτιμίας — στην πραγμα-τοποίηση της. Κι' έτσι έπεχείρησε τις τεράστιες έκινες ύπεροπνίες έκστρατείας του στην “Ασία, ή όποιες άλλαξαν ριζικά τότε την έθνολογική μορφή της γής.

Ο άιματηρότατος “Εκχοντα-της πόλεμος δεν κηρύχθηκε εξ αίτια των βλέψεων του βασιλέως όχ της δώση δύναμις... Η γλυκιά έλπίδα στην ψυχή της θά στωμά-ζε το δρεπάνι του Χάρου... Οχ σωθ ή Λουκία μας... Την γαρίζω στον Γαστών της, εξαπαλίζοντας του και το μέλλον... Άντί... φεύγω πραγματικά για τη Μασσαλία... Άπό και θά της στείλω το διαζύ-γιο, κι' έκεί περιμένω τις καλές είδησεις σας... Να τα κλειδιά μου, μητέρα... Χρήματα, όθρα, στο γραφείο μου... Άντί... άντί!...

Πέρασε ένας χρόνος από τότε, κι' ο ούρανός της Γαλλίας, έκτός απ' τις άλλες ανθρωπίνες ήλπίες και γαρές, που σκεπάζει, σκεπάζε, άκούη μιά εύτυχία ήλως Ολίφι — του Γαστών — μιά εύτυχία με ά-νάλαφρη Ολίφι — της Λουκίας — και μιά βαθύ ή Ολίφι με μιά άπέ-ρανη ίκανοποίηση του κ. ντε Πο-λέ!

Όσο για την κυρία Ζακώ, ή μι-τέρες είνε πάντα μητέρες...

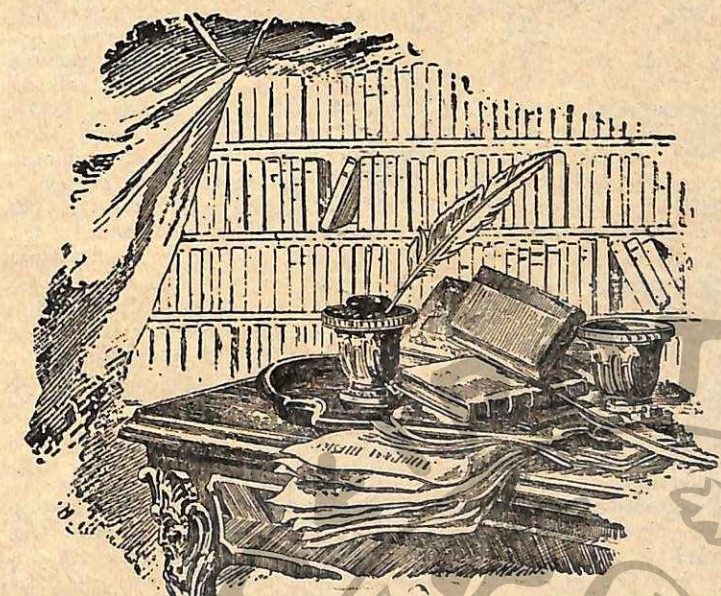
της “Αγγλίας στο γαλλικό στέμ-μα, γιατί αυτές τις βλέψεις τις είχαν από πολλούς αιώνας πριν όλοι οι “Αγγλοι βασιλείς. Η κυ-ριώτερη λοιπόν άφορμή της κηρύ-ξεως αυτού του πολέμου — σω-στής θεωρητικά για όλη την Εύ-ρώπη, έμείωσε κι' άμείωσε — ήταν ένας άσπιναντες καυχής ενός “Αγγλου κι' ενός Νορμανδού να-ού στο Λαβάν της Δουγκέκης!

Η μονομαχία δυο άπλων βαρ-ωνων προκάλεσε την ίδρυσι των βασιλείων της Νεαπόλεως και της Σικελίας. Και ή κορυφαία της “Αραγωνος έγινε βασιλείο, γιατί ή βασίλισσα της Ναβάρρας Νούργα έμπόδισε τον πολυγαπη-μένο γιό της — κόμητα της “Α-ραγωνος — να άνέβη σε κάποιο ά-λογο άτίθασσο. Έπειδή λοιπόν τότε ή ζωή των βασιλείων ήταν ιερή, ο κόμης της “Αραγωνος προ-βιβάστηκε από την σπορική μη-τέρα του σε βασίλειο, για να ά-ναγκασθ ή να φροντίσει μόνος του, για την πολύτιμη στο κράτος ζωή

και την ένωση της άπέραντης Βρετανίας με το γαλλικό στέμμα. Μιά έαφνική βροχή έκανε τον Κάρολο τον Τολμηρό να γάση τη μάχη του Γκρανσόν, κι' άλλη μιά λιγώτερο ραγδαία προκάλεσε την πανωλερία του στη μάχη του Μα-ρά.

Όταν ο πάπας Λέων ο ΙΑ' μοίρασε τα περίφημα “αυχωρο-χάρτια, για έμπορο σπούς “Α-κωδίνους μοναχούς και σπούς Αύ-γουστινούς, μεροληπτήσε κάπως για το κατήρι των πρώτων, πα-σαυροβεί απ' την έκαυωση κα-λόγερο Τέσσελ. Οί Αύγουστινοί τότε διαμαρτυρήθηκαν έντονα. Οί “Ιακωβίτες τους έστρωσαν στο βουίδι, κι' ή άπογορευτική όχλα-γία των έμπορευμένων τον πα-ράδεισο καλονήρων προκάλεσε τον άπερίγραπτο σε συνέπειες Λουθη-ρανισμό!

Λίγες χούφτες χρυσασίου, τις όποιες έσπραν στην “Ισπανία οί πρώτοι έξερευνηταί της “Αμε-ρικής, προκάλεσαν τη δίλη της χρυ-

σου! Η ζήλεια της πεινητισμένης της “Ελπίδας προς την άωροφη σύζυγο ενός άπλου έμπορου, τον έπρωξε στην κατάλυσι της άκαίας δημοκρατίας της Ραγούζης.

Ο βασιλεύς της Γαλλίας Φρα-γκίσκος ο Α' ύποσχεθηκε σε μιά αλική κυρία, την οποία ύπερα-γαπούσε, πως ότιδήποτε και ήν συνέβαινε στην έκστρατεία του κατά της “Ιταλίας, αυτός θά την συναντούσε στη Λαόν πριν περά-σουν δυο μήνες. Και κράτησε μέν την ίπποτική ύπόσχεσί του, άλλα όταν γύρισε πάλι στον στρατό του, τον βρήκε σε τέτοια γάλια, ώστε πριν περάσει να διορθώσει τις συνέ-πειες της άπουσίας του, έλασε την κρίσιμη μάχη της Παβίας και άιχμαλωτίστηκε απ' τον αυτοκρά-τορα της Γερμανίας Κάρολο Κέντο.

Ο τρελλάς έρωας της δουκίσσης της Βουργουνδίας Μαρίας προς έναν νεαρό Έθραίο του λαού, προ-κάλεσε την εξέγερσι του πλήθους

γιατί βιάστηκε να τρέξει στη θερμή, άγκυα της κομψότητας ντε Γκιζ, την οποία ποθούσε!

Μιά γάτα κυνηγούσε μιά μύγα, έπεσε στη βιάσι της επάνω σ' έναν σκύλο, κι' ο σκύλος την δάγκω-σε. Ο κάτοχος της γάτας — ένας άπλος βαρκάρης στη λιμάνι της Νεαπόλεως — χτύπησε τον σκύ-λο κι' ο άρεντικός του σκύλος — ένας Ναπολιτάνος εμπατήριος — έδωσε μιά σπαθιά στον βαρκάρη, άρεντικό της γάτας. Άπ' το σού-τούρο έγινε άμέσως φαταρία, ή φαταρία μεταμορφώθηκε σε καυ-γά, ο καυχής σε επανστάσι του όχλου, και το βρόδυ της ίδιης μέρας άνέβηκε στον όρονο της Νεαπόλεως ένας άπλος φαρξ, ο περίφημος Μαζινιέλλο, άφου πώ-τα βάφηκαν στη άίμα ή πλατείες κι' οί όρομοί της ιταλικής μεγα-λουπόλεως!

Η άπαγωγή μιάς κοπέλλας του λαού από τους άρσένους βασιλι-κούς, έυλοκόπους του πάκου της “Ελλάδος, έγινε σε άπελπισία τον μνηστήρα της Νταμιέν, όπλί-ζει το χέρι του με στίλετο και τον κάνει δολοφόνο του βασιλέως της Γαλλίας Λουδοβίκου 15ου.

Ένας Γερμανός μισοφόρος στην Αυστριακοκρατούμενη Γέ-νονα έδωσε έναν υπάτο σε κά-ποιον Γενουάτη, ο οποίος κυτού-σε άφρημένος την παρελασι μιάς πυροβολαρχίας κοντά του. Βοισί-δι απ' τον Γενουάτη κι' άλλο έύλο απ' τον Γερμανό, καυχής το-πικός, καυχής γενικός στην πόλη, ένοπλες συρράξεις Γενουάτων και κατακτητών και σε λίγες μέρες ή Δημοκρατία της Γενούης λυτρώ-θηκε όριστικά απ' τον άυστριακό ζυγό!

Για να χαρακτηρίση με την καυστική ειρωνεία του ή Βολταί-ρος τον Καναδά ως αϊκοσποδο στα αιώνα γιόνα, γέλασε με την καρδιά του ο κοσμάκης εις βάρος έκείνων που μιλούσαν για άποικι-σμούς στον Καναδά, κι' έτσι δίστα-σε ή Γαλλική Κυβέρνησι τότε να πάει στα σοβάς την εξαφάλισι της κατοχής του. Έτσι τον ρού-σθηκε επίτηδες ή “Αγγλία, στέλ-νοντας έκεί στρατό και άποίκους!

Έπειδή ένας επαναστάτης στο Παρίσι φώναζε στην “Επιτροπή της Κοινής Σωτηρίας, ότι είνε άγροσσι οί καλαμαράδες στην κοινωνία, προκάλεσε τη σύλλη-ψη του παριστιανέμου περιφημου γημικού Λαδουαζιέ, και τη θά-ντώς του στη λαμψή.

Ο ντάνος της “Αλγερίας — κι' όχι κινέζος — σε μιά ζωή του συνιόλαζε με τον προσδουλή της Γαλλίας, τον χροπύς έλαφρά με την βεντάλια του. Πιά να έσπλί-νη την ύβρι ή Γαλλία, κηρύσε τον πόλεμο στον ντάν, κατέλασε το κράτος του και προσήοτησε το

τη μεγάλη μάχη του Κουρτς, γιατί άναπούσε πάλι τα πεδία κι' είχε στομαχιάσι την παλαιότητα της μάχης από άκαταήτη πεπονοφα-γία. Μά κι' ο “Ερικός 4ος δεν μπόρεσε να ώφελήσει εγκαίρως τους κασπούς αυτής της νίκης του,

και για να κλείσουμε την έρε-υμή μας — προχώρα έλλωστε μέ-σα στο πλούσιο πεδίο παρομοίων έπεσοδίων — ανιχνεύουμε τις γίνες του Καπιταλισμού, ή όποιες έπασαν την κοσμοκράτειρα Ρώμη.

Η ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ Η ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΝΥΧΤΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Ο ΚΩΜΙΚΟΣ ΤΑΜΠΑΡΕΝ ΚΑΙ ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΚΕΝΤΡΑ ΤΟΥ

Η περίεργη ιστορία του «Μπάλ - Ταμπάρν». Ο περίφημος Ιταλός κωμικός Τζιοβάννι Ταμπάρν. Τα ερωτικά σκάνδαλά του στη Βενετία. Η θριαμβευτικές εμφανίσεις του κατά τον Μεσαίωνα στη Βιέννη και στο Παρίσι. Το υπαίθριο Μιούζικ-Χώλ του στην Πόν-Νέφ. Ο Ταμπάρν και τ' άστεία του, κλπ.

Όλες τις πόλεις του κόσμου που έχουν μια εθιμική νυχτερινή ζωή, αν δεν υπάρχει, είναι «Μουλέν Ροζ» κι' ένα «Περουζέ», είναι απαραίτητο, ανάμεσα στα διάφορα κέντρα ένα «Μπάλ-Ταμπάρν».

Το «Ταμπάρν» είναι ο τύπος του καμπαρέ, ενός κέντρου που διασκεδάζει τους θαμώνες του με την τρελλή ατμόσφαιρά του και τα όμορφα κι' ελαφρά του θεάματα.

Παντού, τόσο στο Παρίσι, όσο και στη Νέα Υόρκη ή στο Μονακό, οι «Ταμπάρν» έχουν μια ειδικότητα αποκλειστικά δική τους: το περίφημο «φρέντς-κανκάν». Το «φρέντς-κανκάν» είναι ένα τρελό μπαλέτο από γαριτωμένες αρτίστες, ντυμένες με την προπολεμική μόδα που κάνει ένα σωρό «γυμνικές επιδείξεις» με τους θαυματικούς χορούς του. Το «φρέντς-κανκάν» έχει τη σφαγίδα της Μονμάρτης, τη γύμνια, την ελαφρότητα, τη γάρι, την ευθυμία του νυχτερινού Παρισιού...

Ποιος όμως είναι εκείνος που σκέφτηκε για πρώτη φορά να ιδρύσει ένα τέτοιο νυχτερινό κέντρο για τους γλεντζέδες και τους αδιάφορους ξενύχτες; Μήπως έχει κι' αυτό το τυπικό καμπαρέ την ιστορία του;

Μά βέβαια, έχει κι' αυτό ένα λόγιο περιεργό παρελθόν, όπως έχει κάθε γωνία και κάθε κέντρο της γαλλικής κομπούλεως. Τα «Ταμπάρν» είναι τα πρώτα καμπαρέ και μιούζικ-χώλ που δημιουργήθηκαν στο Μεσαιωνικό Παρίσι από έναν ανεκδιήγητο Ιταλό ήθοποιό, τον Ταμπάρν ή Ταμπάρν.

Η ιστορία αυτού του «παπαγάλου καμπαρέ» όπως περιγράφεται από τους παλιούς γιο-νιχογράφους, είναι ένα λόγιότροπο μυθιστόρημα με ανέλιξες περιπέτειες κι' ερωτικά σκάνδαλα που τελειώνει ξαφνικά με ένα τραγικό δυστύχημα. Τον απόροπτο θάνατο του διασκεδαστικού Ταμπάρν.

Ο Τζιοβάννι Ταμπάρν, όπως είναι το ιταλικό του όνομα, γεννήθηκε στη Βενετία κατά το δεύτερο ήμισυ του 15ου αιώνα κι' έδειξε από μικρός ότι αγαπούσε το θέατρο κι' ότι θα κατάφερνε μια μέρα

να γίνει ήθοποιος. Πριν κλείσει ακόμη τα δέκα του χρόνια, διασκεδάζει τους δικούς του με τις εξυπνες απαντήσεις του, τις αδιάκοπες φάρσες που και τα πνευματώδη άστεία του. Ο μικρός Τζιοβάννι είχε αξιόλογα ταλέντα κωμικού.

Όταν μεγάλωσε, δεν άργησε να γίνει ο πρώτος κωμικός ενός μεγάλου Βενετσιάνικου θέατρου κι' να γίνει πασίγνωστος τ' όνομά του στην Ιταλία. Ο Ταμπάρν, όπως ονομάστηκε «Ηθοποιός της Αύτης Αυτοκρατορικής Ρωμαϊκής Μεγαλειότητας». Από εκεί ο Ταμπάρν έκανε μια «τουρνέ» και στις άλλες πόλεις της Αυστρίας και περί τα τέλη του 1570 κατέληξε στο Παρίσι, όπου έγκαιρα τεστάθηκε πια μόνιμος, με την υποστήριξη που βρήκε από τους μεγάλους ευγενείς κι' από αυτόν ακόμη τον βασιλέα της Γαλλίας.

Ο Ταμπάρν, όπως λεγότανε τώρα στο Παρίσι, κατάφερε μέσα σε δύο χρόνια να γίνει τρισένδοξος κι' ο απαραίτητος καλεσμένος τόσο στους πύργους των μεγιστάνων και των πριγκίπων, όσο και στα ανάκτορα. Από ένα παλιό έγγραφο, που βρέθηκε εδώ και λίγους αιώνες, βλέπουμε ότι το παιδί που απόκτησε το 1572 από την ωμορφή Πολωνία ντι Βιτσέντσα, βαφτίστηκε από τον βασιλέα της Γαλλίας κι' από τους βασιλικούς πρίγκιπες των Γκιζ και του Νεβέρ κι' ονομάστηκε Μαξιμιλιανός. Απ' αυτές λοιπόν τις εξαιρετικές τιμές μπορεί να καταλάβει κανείς πόσο μεγάλη ήταν η φήμη του Ταμπάρν και πόσο ήταν αγαπητός στο Παρίσι.

Κατά το 1610, ο περίφημος Ιταλός κωμικός έκανε την ιστορική εμφάνισή του στην Πόν-Νέφ, την πασίγνωστη γέφυρα του Σηκουάνα που βρίσκεται λίγες πιά

δαλά του στη Βενετία, τον αναγκάζει να φύγει λίγους καιρό από την Ιταλία. Κι' ο Ταμπάρν, δίχως δόλο να στενοχωριέται γι' αυτό ελάνθαρ, ένα νέο τύπο μάσκας κι' εγκαινιάσει με τον θίασό του τις πρώτες θεατρικές «τουρνέ» στις διάφορες χώρες της Ευρώπης.

Είκοσι χρόνια λοιπόν έκανε μια θριαμβευτική εμφάνιση στη Βιέννη, όπου ονομάστηκε «Ηθοποιός της Αύτης Αυτοκρατορικής Ρωμαϊκής Μεγαλειότητας». Από εκεί ο Ταμπάρν έκανε μια «τουρνέ» και στις άλλες πόλεις της Αυστρίας και περί τα τέλη του 1570 κατέληξε στο Παρίσι, όπου έγκαιρα τεστάθηκε πια μόνιμος, με την υποστήριξη που βρήκε από τους μεγάλους ευγενείς κι' από αυτόν ακόμη τον βασιλέα της Γαλλίας.

Ο Ταμπάρν, όπως λεγότανε τώρα στο Παρίσι, κατάφερε μέσα σε δύο χρόνια να γίνει τρισένδοξος κι' ο απαραίτητος καλεσμένος τόσο στους πύργους των μεγιστάνων και των πριγκίπων, όσο και στα ανάκτορα. Από ένα παλιό έγγραφο, που βρέθηκε εδώ και λίγους αιώνες, βλέπουμε ότι το παιδί που απόκτησε το 1572 από την ωμορφή Πολωνία ντι Βιτσέντσα, βαφτίστηκε από τον βασιλέα της Γαλλίας κι' από τους βασιλικούς πρίγκιπες των Γκιζ και του Νεβέρ κι' ονομάστηκε Μαξιμιλιανός. Απ' αυτές λοιπόν τις εξαιρετικές τιμές μπορεί να καταλάβει κανείς πόσο μεγάλη ήταν η φήμη του Ταμπάρν και πόσο ήταν αγαπητός στο Παρίσι.

Κατά το 1610, ο περίφημος Ιταλός κωμικός έκανε την ιστορική εμφάνισή του στην Πόν-Νέφ, την πασίγνωστη γέφυρα του Σηκουάνα που βρίσκεται λίγες πιά

κάτω από τη μητρόπολη της Παναγίας, ως «μάντζερ», του είσθησε περιφρούς Ιταλός κομπογιαννίτης Μοντόρ.

Ο Ταμπάρν είχε φτιάξει ένα είδος υπαίθριου μιούζικ-χώλ στην πλατεία Ντωφέν που βρίσκεται στην άκρη της Πόν-Νέφ κι' από το πάλκο του συγχέντρωνε τριγύρω τους Παρισιούς με τ' άστεία του και τα κωμικά του «σκέτς» όπως λέμε σήμερα. «Όσο για τον Μοντόρ, τον παρούσαζε στο «αξιότιμο κοινόν» ως «ένα από τα πιο σπάνια μυστικά που ανακάλυψε η φύσις!».

Ο Βενετσιάνος κωμικός, έπειτα από τα «γιατροσόφια» του Μοντόρ για κάθε είδους αρρώστειες, έκανε το κοινό του να ξεκαρδίζεται με το ανούσιο των τριανταξή κεφαλιών. Ο Ταμπάρν δηλαδή, αλλάζοντας το σχήμα ενός καπέλου και κάνοντας κάθε φορά κι' από μια διαφορετική χειροκρούση, κατάφερε να παρουσιάσει τριανταξή διαφορετικές εκφράσεις, τριανταξή διαφορετικά κεφάλια!

Το καπέλο του Ταμπάρν — γράφει ένας σύγχρονος χρονικογράφος — έκανε τόσο κόσμο να γελάσει σε μια μέρα, όσο δεν θα έκαναν ποτέ τους να κλάψουν όλοι οι ήθοιοι του Παρισιού με τους μονότονους και συνηθισμένους μουφασμούς τους.

Μά κι' ο Μοντόρ, όταν τελείωνε τις θαυματουργές θεατρικές του έπαιξε μαζί με τον Ταμπάρν μικρές κωμικές σκηνές που διασκεδάζανε τον κόσμο.

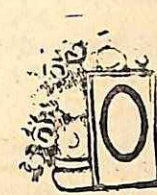
Από την πλατεία Ντωφέν, ο περίφημος κωμικός αποτραβήχτηκε σε κλειστό χώρο κι' ίδρυσε έτσι το πρώτο «Ταμπάρν», ένα εθιμικό δηλαδή νυχτερινό κέντρο με ωμορφές χορεύσεις, και πνευματώδεις κωμικούς.

Τα καμπαρέ αυτού του είδους, ενός τύπου τελείως καινούργιου, ονομάστηκαν στην αρχή «Μπάλ-Ταμπάρν» ή «Χορευτικά κέντρα σάν του Ταμπάρν», έπειτα όμως, από τότε που έγιναν λόγιος βιομηχανία, λέγονται απλώς «Ταμπάρν».

Αυτό το νυχτερινό κέντρο του Παρισιού που είχε ιδρυθεί κι' επιφυλακή τον πασίγνωστο Ιταλό «γάπο κούμικ», όπως λένε στη γλώσσα του θεάτρου, έγινε γρήγορα της μόδας και το 1622 αδελφός υπήρχε ευγενής αξιοσ του ονόματός του, ο οποίος δεν είχε πατήσει το πόδι του στο διασκεδαστικό καμπαρέ του «Ταμπάρν». Εκείνη την εποχή μάλιστα ο

ΜΙΚΡΑ ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΙ ΑΞΙΖΕΙ ΜΙΑ ΑΦΙΕΡΩΣΙΣ!

Εμιλ Φραγκέτ, ο διάσημος κριτικός της εποχής, «Μικρή Καθημερίνη» συνήθιζε να κληθεί τον περίπατό του κάθε άσπερ.

Πόγευμα από τις δύο ως τις τέσσερες. Η καθιστική ζωή που ήταν αναγκασμένος να κάνει, είχε κλονίσει την υγεία του και ο γιατρός, τον οποίο είχε συμβουλευτεί, του είχε συστήσει κάθε μέρα έναν καθήμερο περίπατο δύο ωρών.

Μια μέρα που ο Εμιλ Φραγκέτ ακολουθώντας τη συμβουλή του γιατρού, είχε βγει για την τακτική πεζοδρομία του, ο υπηρέτης του, ο Ιωσήφ, έσωφελήθηκε από την απουσία του κυρίου του και τοίχοι του δωματίου ήταν σκεπασμένοι με την πλοσσία βιβλιοθήκης του διασημού κριτικού.

Ο Ιωσήφ στάθηκε μια στιγμή αναποφάσιτος, έριξε ένα βλέμμα τριγύρω, πλησίασε λίγο περισσότερα, κατόπιν αποφασιστικά έσκυψε, και από το χαμηλότερο ράφι της βιβλιοθήκης πήρε στην τύχη τέσσερα βιβλία. Σαν προνοητικός άνθρωπος, ο Ιωσήφ άραιωσε λίγο τα άλλα βιβλία του ραφιού για να μην διακρίνεται το κενό, που είχε σχηματιστεί και κατόπιν έφυγε πάλι αθόρυβα και χωρίς να τον αντιληφθεί κανείς, βγίκε από το σπίτι.

Ο Ιωσήφ τράβηξε ίσια σ' έναν παλαιόβιβλιοπώλη, ο οποίος είχε στήσει την παρκαγκά του λίγο πιο πέρα, σ' ένα γειτονικό δρόμο.

— Κύριε, του είπε ο Ιωσήφ, έχω μερικά βιβλία, τα οποία δεν μου χρειάζονται και θέλω να τα ξεφορτωθώ. Μήπως θέλετε να τα αγοράσετε;

Ο βιβλιοπώλης πήρε τους τέσσερες τόμους κι' ενώ τους ξεφύλλιζε μονολογούσε: — «Ο Κλέφτης» του Άνρι Μπερναρντέν! Μπα! έχει αφιέρωση του συγγραφέως. «Οι Αφιερώσεις» του Μιχαήλ Ζημσκόφ!... Μπα, μπα! Έχει κι' αυτό αφιέρωση. Περίφημο!... «Η Λαμπροδόξα» του Πάολ Έρβιέ. «Ο πύργος» του Πάολ Έρβιέ. «Ο πύργος» του Πάολ Έρβιέ. «Ο πύργος» του Πάολ Έρβιέ.

Επίσης περίφημο ήταν τα λουτρά του Τίτου, στα οποία βρέθηκε το θαυμάσιο «σύμπλεγμα» του Λακόντρου.

Ποιά τάχα πρωτεύουσα σήμερα, στην εποχή του μηχανικού πολιτισμού, έχει να επιδείξει παρόμοια εκπαιδευτικά έργα;

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ο Ιατρός κ. Γ. Κ. Πουρναρόπουλος και η νύς Καίτη Κ. Αρμ. προπούλου έτέλεσαν τους αρρώστους τους. Εξόχιστα ταχέως την στέφιν.

λίξε τα βιβλία που είχε πουλήσει και αναγορεύσει σε τι ωφέλεισε τάχα η διαφορά αυτή στην τιμή τους. Έτσι, δεν άργησε να δει τις λίγες γραμμές της αφιερώσεως που είχαν. Με προτομή και περιέργεια ο Ιωσήφ διάβασε τα εξής: —

«Στον αγαπητό μου Εμιλ Φραγκέτ, είς ένδειξιν αγάπης στέλνω αυτό το έργο μου. Ο παλιός του φίλος.

Άνρι Μπερναρντέν»

Στο δεύτερο βιβλίο, ο Ιωσήφ διάβασε: —

«Στον Εμιλ Φραγκέτ στέλνω το παρόν αντίτυπο των «Γελοτοποιών».

Μιχαήλ Ζαμακόφ»

Και στο τρίτο: —

«Στον Εμιλ Φραγκέτ, Ελάχι στον τεκμήριον συναδελφικής συμπαθείας. Χμύτερος.

Πιέρ Βεμπέρ»

— Τι περίεργο! — σκέφτηκε ο αγαθός Ιωσήφ — άρκει το όνομα του αφεντικού μου, λίγες λέξεις και η υπογραφή του συγγραφέως για να διπλασιασθεί η αξία ενός βιβλίου!... Άς είπα! Τόσο το καλύτερο για μένα! Δεν μου πέφτει λόγος, βέβαια! Ούτε

Και χωρίς να χάνει καιρό, ο υπηρέτης έσπευσε στο πλησιέστερο ταχυδρομικό παρτέριμα, πήρε μια πένα, συγχέντρωνε την μνήμη του και με την ωραιότερη καλλιγραφία του έγραψε: —

«Αγαπητέ Εμιλ Φραγκέτ, είς ένδειξιν αγάπης σου στέλνω το έργο μου.

Ο παλιός σου φίλος...»

Ο Ιωσήφ, περήφανος για την καλλιγραφία του καμάρωσε μια στιγμή το έργο του, κατόπιν προσηκύθη αντέγραψε από το εξώφυλλο το όνομα του συγγραφέως: —

«Σοφοκλής»

Ο Ιωσήφ κατόπιν, πήρε το δεύτερο βιβλίο και με την αξιολάτρευτη προνοητικότητα που τον διακίνησε, άλλαξε το γράμμα του και σημείωσε τα εξής: —

«Στον Εμιλ Φραγκέτ, στέλνω το παρόν αντίτυπο του «Σίντ».

Πιέρ Κορνέιγ»

Στο τρίτο βιβλίο, ο Ιωσήφ έγραψε: —

«Στον Εμιλ Φραγκέτ, ελάχι στον τεκμήριον συναδελφικής συμπαθείας. Χμύτερος.

Ουίλλιαμ Σαίξπηρ»

Και στο τέτατο: —

«Στον Εμιλ Φραγκέτ, με σεβασμό και εκτίμηση.

— Για να ιδώ, μουμούρισε ξερολλίζοντας τα βιβλία. Αυτά που πήρα σήμερα αξίζουν επτά ή οκτώ φράγκα!... Νά πάς! η όργη! φώναξε σε λίγο θυμωμένος. Κανείς υπογραφή δεν υπάρχει!... Κανείς τέσσερα φράγκα!... Α! μά είσαι ήλιος, καλέ μου Ιωσήφ! Τι διάβολο! Δεν σου κοίτα το μυαλό σου να κυττάξεις πρώτα και κατόπιν να ξεκινήσεις!...

Ο Ιωσήφ συλλογίστηκε κατόπιν λίγο και είπε: —

— Για να ιδώ! Είπε ποτέ δυνατόν αυτός ο συλλέκτης παλιών βιβλίων να γυαλίσει το γραμμάτι των συγγραφέων; Έχω πως υπάρχουν χιλιάδες απ' αυτούς!...

Και ο Ιωσήφ, σαν πρακτικός άνθρωπος είπα: —

«Αφού δεν έχω αφιέρωση γιατί τάχα να μην γράψω εγώ;»

Και χωρίς να χάνει καιρό, ο υπηρέτης έσπευσε στο πλησιέστερο ταχυδρομικό παρτέριμα, πήρε μια πένα, συγχέντρωνε την μνήμη του και με την ωραιότερη καλλιγραφία του έγραψε: —

«Αγαπητέ Εμιλ Φραγκέτ, είς ένδειξιν αγάπης σου στέλνω το έργο μου.

Ο παλιός σου φίλος...»

Ο Ιωσήφ, περήφανος για την καλλιγραφία του καμάρωσε μια στιγμή το έργο του, κατόπιν προσηκύθη αντέγραψε από το εξώφυλλο το όνομα του συγγραφέως: —

«Σοφοκλής»

Ο Ιωσήφ κατόπιν, πήρε το δεύτερο βιβλίο και με την αξιολάτρευτη προνοητικότητα που τον διακίνησε, άλλαξε το γράμμα του και σημείωσε τα εξής: —

«Στον Εμιλ Φραγκέτ, στέλνω το παρόν αντίτυπο του «Σίντ».

Πιέρ Κορνέιγ»

Στο τρίτο βιβλίο, ο Ιωσήφ έγραψε: —

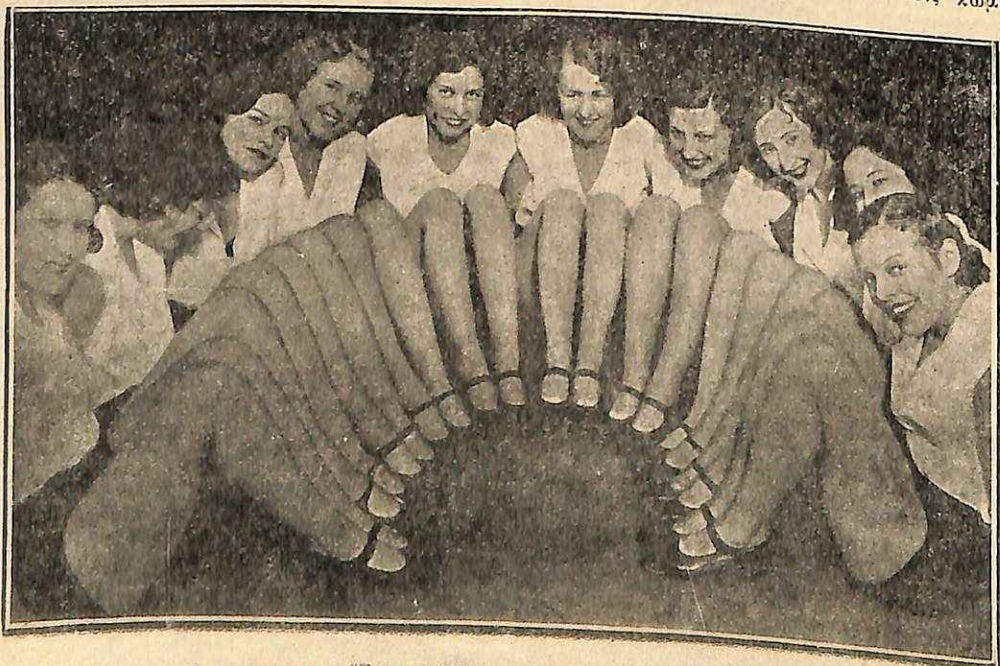
«Στον Εμιλ Φραγκέτ, ελάχι στον τεκμήριον συναδελφικής συμπαθείας. Χμύτερος.

Ουίλλιαμ Σαίξπηρ»

Και στο τέτατο: —

«Στον Εμιλ Φραγκέτ, με σεβασμό και εκτίμηση.

Ουίλλιαμ Σαίξπηρ»

Ένα μπαλέτο μοντέρνου Ταμπάρν

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΦΑΡΓΚΟΥΣ

Η μέρα που έπεσε στα χέρια της αστυνομίας ο Ράλφ Κόουιν, ο διαρρήκτης, έτυχε να βρίσκεται στο σπίτι του Κινέζου φίλου μου Κουόνγκ.

—Αυτή τη φορά δεν τη γλύτωσε πια ο Ράλφ... είπα στον παλιό φίλο μου. Τον έπιασαν «επ' αυτοφώρου»!

—Συμφωνώ μαζί σου, μου άπάντησε ο Κουόνγκ, φέρνοντας στη χείλη του το φυτίλι, με το τσιγάρο. Μά έχω τη γνώμη ότι το «επ' αυτοφώρου» δεν αποτελεί την καλύτερη απόδειξη ένοχής ενός ανθρώπου. Έγω τουλάχιστον δεν ξέρω καμιά πηγή φεμτική μαρτυρία απ' αυτό το περιήρημα «επ' αυτοφώρου»... Και για να δής ότι έχω δίκιο, άς πάρουμε την περίπτωση του άτυχου φίλου μας Ρέντ Φάργκους, που ζούσε άναστα εδώ πέρα στη συνοικία μας ως τη μοιραία μέρα που έπεσε θύμα ενός τραγικού «επ' αυτοφώρου».

Η ιστορία, φίλε μου, άρχισε με την κλοπή των διαμαντιών της δουκίσσης του Κάρολτον από τον Μωύση Ρουμπενς... Ο Μωύσης ήταν ένας έξυπνος άνθρωπος και ήξερε ότι, μολονότι το «Αυστηρότατο» ήταν η καλύτερη αγορά για τα διαμάντια, δεν θά ήταν διόλου φρόνιμο να πουλήσει εκεί τα κλοπιμαία του. Είχε πάντα τη συνήθεια να... εργάζεται μόνος του, με σε μια τόσο εξαιρετική περίπτωση κατάλαβε ότι δεν μπορούσε να κάνει δίχως τη βοήθεια ενός συνευόχου.

Ο Μωύσης Ρουμπενς λοιπόν κούταξε τριγύρω του και διάλεξε από τους φίλους του τον Σπράικ 'Αραμπίν, τον πιο νέο και τον πιο τίμιο απ' όλους. Πήγε τότε σπίτι του και του πρόσφερε μια μεγάλη άμοιβή, αν κατάφερε να του βοηθήσει για μερικά έβδομάδες, κανένα άσφαλη κρυφώνα. Ο Σπράικ δέχτηκε να τον βοηθήσει και με τη συνθησμένη έμφρασί του δήλωσε ότι «η δουλειά ήταν κίολας τελειωμένη».

Ο Μωύσης νόμιζε ότι ήξερε καλά τον Σπράικ 'Αραμπίν κι' ότι έπρεπε να του έχη ευπιστοσύνη. Μά δεν συλλογίστηκε ότι τα κλεμμένα διαμάντια σούχιζαν είκοσι χιλιάδες λίρες στερελίνες κι' ότι σε μια τέτοια περίπτωση δεν έπρεπε να έχη εμπιστοσύνη σε κανένα. Κι' αυτό άκριβώς ήταν η αίτια της καταστροφής του.

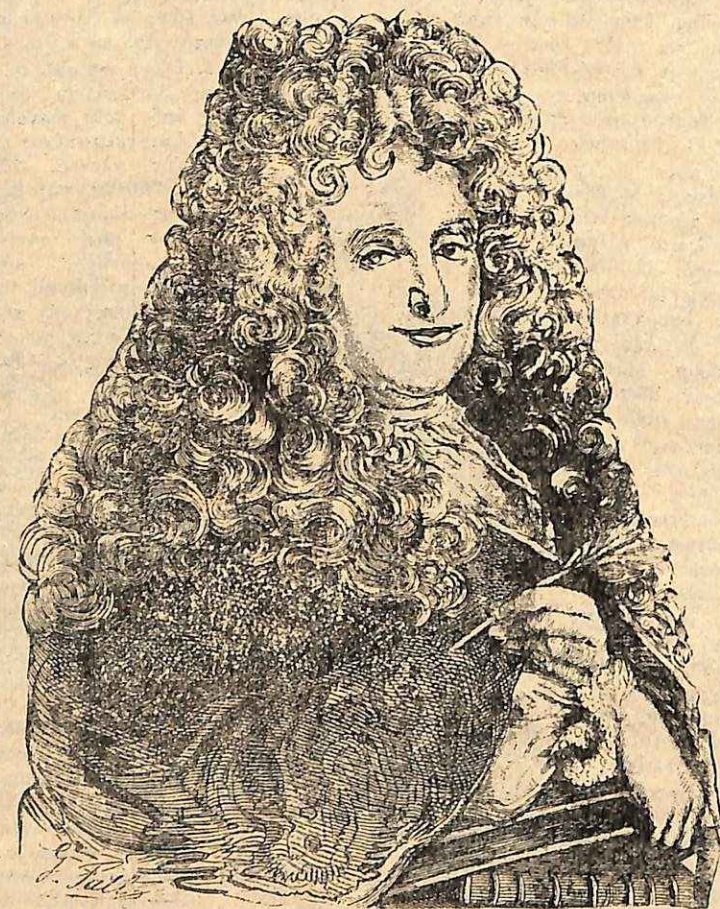
Ο Σπράικ 'Αραμπίν, όταν βρέθηκε μια μέρα έχοντας στα χέρια του ένα τέτοιο θησαυρό και μίαν ανθρώπινη ζωή, νόμιζε ότι έπρεπε να εξαφρώσει λιγάκι αυτό το βαρύ φορτίο και δίχως πολλές διατυπώσεις πήγε και βγήκε τον Ρέντ Φάργκους, τον ξενοδόχο του «Ασπρμένιο 'Αστρον».

Το «Ασπρμένιο 'Αστρον» βρίσκεται στην πιο μακρινή άκρη του ποταμού, στο βάθος ενός στενού δρόμου, όπου έβλεπε ο ξενοδόχος κάποιος ύπνο. Από τη μία μεριά

του στενού δρόμου ύψώνεται ένας πανύψηλος τοίχος, που αντίσταλεί τα βήματα εκείνων που πάνε στο ξενοδοχείο. Αυτό ήταν πολύ χρήσιμο. Επίσης χρήσιμο ήταν ότι τα όπισθα παράθυρα του «Ασπρμένιο 'Αστρον» έβλεπαν στα νερά του ποταμού.

Σ' αυτό λοιπόν το ξενοδοχείο, ο Σπράικ 'Αραμπίν έκρυψε τον Μωύση, ώσπου να βρεθή η κατάλληλη ευκαιρία για ένα ταξίδι: άς πω την 'Ολλανδία. Προηγουμένως όμως είχε σκύψει κρυφά κι' είχε φθορύνει κάτι στ' αυτό το ξενοδόχο με την ύποπτη ότι θά του έδινε πενήντα τοίς εκατό. Τού είχε κάνει λόγο για τις είκοσι χιλιάδες λίρες στερελίνες, για εκείνα τα παράθυρα που έβλεπαν πρός το ποτάμι και για βαρύδια από μολύβι... Ο 'Αρα-

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Ο Γάλλος ποιητής Νικόλαος Μπουαλο

γκους είχε συλλογιστή μια στιγμή κι' έπειτα είχε πη κι' αυτός τη γνώμη του.

«Έτσι, ένα ύγρο κι' ούιγλάνες βράδυ, ο Σπράικ κι' ο Μωύσης μαζί με τα διαμάντια πέρασαν αθέατοι το σκοτεινό δρομάκι και μπήκαν στο ξενοδοχείο.

Τα μεσάνυχτα ο Μωύσης και τα διαμάντια ήταν στο κρεβάτι. Ο Μωύσης κοιμόταν ήσυχος. Καταλάβαινε ότι κάποιος τον φώναζε, κι' με την αλήθεια, δεν γελιόταν. Ο Φάργκους, εξαγρυπνώντας κάτω, σαν μια μέτρησε που περιμένει ν' αποκοιμηθή το παιδί της.

Ο Φάργκους καθόταν μόνος κι' ακίνητος στο πίσω μέρος του ξενοδοχείου. Σύμφωνα με τις οδηγίες του, ο Σπράικ είχε φύγει

απ' τον τελευταίο πελάτη του, γιατί είχε τη γνώμη ότι μερικά πράγματα γίνονται καλύτερα δίχως φασαρίες, συμβουλές και μαρτυρίες. Ήταν λοιπόν μόνος. Καθόταν σιωπηλός μπροστά στη φωτιά μιας άπομειρης κάμαρας.

Εκεί πέρα έμεινε ως τα μεσάνυχτα. Έπειτα σηκώθηκε, γλύστρησε άθροβα κι' έφτασε στην πόρτα. Τήν άνοιξε, άφογκράστηκε μια στιγμή τη σιωπή κι' ύστερα βγήκε στον διάδρομο και τράβηξε μέσα στα σκοτεινά για την κάμαρα του Ρουμπενς. Στη μέση της σκάλας στάθηκε πάλι κι' έστρεψε τ' αυτί του. Μέσα στη βαθείς νύχτα, δεν άκουγόταν τίποτε άλλο παρά το υπόκωφο κύλισμα των νεφών του ποταμού. Ο Φάργκους ανέθηκε τότε σαν φάντασμα και στάθηκε έξω από την πόρτα του

σαν τάφος...

Ο ξενοδόχος ήξερε που βρισκόταν τα διάφορα έπιπλα εκεί μέσα. Προώρρησε λοιπόν λίγο κι' έπειτα έβγαλε από την τσέπη του έναν ήλεκτρικό φανά. Τον κράτησε με τ' άριστερό του χέρι και ξανάχωσε το δεξιό χέρι του για να θάλλει αυτή τη φορά ένα χοντρό και βαρύ σίδερο που μπορούσε κανείς να σκοτώσει μ' αυτό ακόμη κι' ένα ταύρο. Ύστερα έκανε δύο βήματα πη μπροστά, ύπολογίζοντας ότι βρισκόταν μπρός στο κρεβάτι. Μέσα στο σκοτάδι δεν έβλεπε διόλου τον Μωύση, μά έμάντευε τον όγκο του κορμιού του. Ήταν εκεί, πιο πέρα, εξαπλωμένος σαν νεκρός...

Ο Φάργκους έσφιξε γερά το σίδερο στο χέρι του. «Ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι θ' άφινε στον τόπο τον Μωύση. Έπειτα, ένα μεγάλο σασκί, μερικά μολύβενια βαρύδια, μια βάρκα μέσα στο σκοτάδι κι' ύστερα ένα φουντάρισμα στη μέση του ποταμού. Κανένας δεν θά έβλεπε τίποτα. Κανένας δεν θά άκουγε τίποτα. Το πυκνό σκοτάδι της νύχτας θά σκέπαζε σαν ένα άδιαπέραστο μυστήριο το έγκλημα. Ποιος θά νοιαζόταν για το χαμό του Μωύση Ρουμπενς; Και ποιος θά τελούσε να κατηγορήσει ως φονιά τον Φάργκους; Κανένας ποτέ δεν ήξερε από που έρχόντουσαν και που πήγαιναν οι ξένοι που τύχαινε να περάσουν το βράδυ τους στο «Ασπρμένιο 'Αστρον».

Ο Φάργκους, ακίνητος μπροστά στο κεφάλι του κρεβατιού, σήκωσε το βαρύ σίδερο και την ίδια στιγμή πάτησε το κουμπι του ήλεκτρικού φανού. Μά το φονικό σίδερο δεν έπασε με δύναμη εκεί που έπρεπε να πέσει, μόνο γλύστρησε από το χέρι του και χτύπησε βαρεία στο πάτωμα. Το κρεβάτι βρισκόταν στη θέσι του, βρισκόταν εκεί άπάντα κι' ο Μωύσης, μά έγερνε ο μισός προς τα έξω με καταματωμένο το κεφάλι.

Ο Μωύσης Ρουμπενς ήταν νεκρός. Είχε δολοφονηθή άπάνθρωπα με ένα άλλο σίδερο που του είχε κάνει λυώμα το κεφάλι. Μπροστά στο κρεβάτι ήταν μια μεγάλη κοκκίνη λίμνη αίματος...

Ο Φάργκους καρφώθηκε στη θέσι του, παγωμένος από έκεινο το φρικιαστικό θέαμα που βλέπανε τα μάτια του. «Ένας άπερίγραπτος τρόμος παρέλυσε τις άρθρώσεις του και σταμάτησε την καρδιά του. Τα μάτια του, γουρλωμένα από τη φρίκη, δεν μπορούσαν να ξεκολλήσουν από το καταματωμένο πτώμα του Μωύση.

Πόση ώρα είχε απομείνει έτσι ακίνητος μπροστά στο πτώμα; Ποιος έξέρει. Μια παράξενη νύχτα είχε άρχει να βαράνη τα μέλη του, όταν άξαφνα συνήλθε, άκούγοντας βαρεία βήματα και φωνές που άντηχούσαν τώρα στο ισόγειο. Το σιωπηλό ξενοδοχείο μέσα σε μια στιγμή είχε άναστατωθή από μια άβυσσική φασαρία. Τα βαρεία βήματα κι' η φωνή έφτασαν στη σκάλα, ώρμησαν στο άπάνω πάτωμα και πηγ προφτάσε

ο Φάργκους να κρυφθή ή να δάη έξω από το δωμάτιο, οι αστυνομικοί τον βρήκαν ακίνητο μπροστά στο κρεβάτι με το φονικό σίδερο κοντά στα πόδια του, μέσα στην κοκκίνη λίμνη του αίματος.

Εκείνη την ώρα ο Σπράικ 'Αραμπίν, που είχε ειδοποιηθεί την άπομειρία μ' ένα χυμίνι, ήταν μακριά από το «Ασπρμένιο 'Αστρον» με τα διαμάντια του Μωύση στην τσέπη του...

Μά φαίνεται πως η τύχη του δεν τον άφταν να ζήσει πολύ καιρό. Είχε κατασταλάξει στην 'Αφρική κι' εκεί πέρα πέθανε ύστερα από δυό χρόνια κλαίγοντας και ζητώντας από το Θεό να τον συγχωρήσει.

Πριν ξεψυχήσει, ώμολόγησε ότι αυτός είχε σκοτώσει τον Μωύση Ρουμπενς για να κλέψει τα διαμάντια, την ώρα που προσποιήθηκε ότι έφευγε από το «Ασπρμένιο 'Αστρον», για να ξεγελάσει τον συνευόχο του.

Έπειτα είχε ειδοποιηθεί την άπομειρία, βέβαιος, ότι θά κατηγορούσαν τον Φάργκους ως δολοφόνο...

Κι' όπως βλέπεις, φίλε μου, οι αστυνομικοί είχαν πιάσει τον άθλιο ξενοδόχο... «επ' αυτοφώρου»!... Ο Κουόνγκ κατόπι με κούταξε στα μάτια και με ρώτησε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο:

—Πιστεύεις λοιπόν ακόμη ότι το «επ' αυτοφώρου» είναι ο καλύτερος μαρτυρας της κατηγορίας; Πολύ άμφισβήτω, άγαπητέ μου φίλε... Η τραγική περίπτωση του Φάργκους θά σου μείνη αξέχαστη!...

THOMAS BURKE

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΡΨΗ ΤΩΝ ΧΡΥΣΑΝΘΕΜΩΝ

ΠΕΡΙΕΡΓΕΣ ΣΥΝΗΘΕΙΕΣ

Στην 'Ιαπωνία άπαγορεύεται άσπληρώς να μπαινούν ή γυναίκες μέσα στα δικαστήρια.

Στα άρχοντικά Γιαπωνέζικα σπίτια είναι έντελως άγνωστα πράγματα τα καθίσματα και τα τραπεζία.

Οι 'Ιάπωνες είναι οι καλύτεροι παλαιστές του κόσμου.

Το έπαγγελμα του ήθοποιου στην 'Ιαπωνία δεν είναι τόσο σε έκτιμησι. Μά και οι μισθοί των ήθοποιών είναι μικροί.

Τα χειροκροτήματα στο 'Ιαπωνικό θέατρο είναι άγνωστα. Οι θεαταί μόνον με φωνές, έμφράζουν τις έπιδεκτικασίες ή τις άποδοτικασίες τους.

Γι' να βγούν, στη σκηνή οι ήθοποιό περνούν άπάντα από μια γέφυρα ένώνει τη σκηνή με τα χαμαίνια τους. Την γέφυρα αυτή την ονομάζουν: «Το λουλουδένιο μονοπάτι».

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως

βιογραφικά τιμάς παλαιά διαφορά βιβλία, παλιός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και άλλο κληρές βιβλιοθήκες. Γράψατε (Πιστεύεται) Δόνα 7, 'Αθήνας.

Η έδωμη Μαίη Γουέστ

ΤΑ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΟΣΕΣ ΕΙΝΕ ΠΑΧΕΙΕΣ...

[Τί λέει ο ειδικός Γάλλος δημοσιογράφος 'Ανδρέ Μωζέ]

«Όλες ή γυναίκες δεν είναι βέβαια σολφίδες, ούτε μοιάζουν έλες με τους άρχαίους εφίβους που ήταν λιγνοί, χωρίς καμπύλες. Εύτυχώς άλλωστε... Γιατί, είς πέισμα της μόδας που επέβαλε και διατηρούσε τεχνητός το ιδανικό της υπερβολικά εμβείας γραμμής στα γυναικεία σώματα, πολλά άνδρικά ατία, τα περισσότερα, άναπαύονταν και άναπαύονται με λαχτάρα στις πλαστικές καμπύλες των φυσιολογικών γυναικείων σωμάτων, των μη κακοπαθισμένων από άπισμαντικές δίαιτες και σκληρές σωματικές άσκήσεις. Τά άγοροκόριτσα με τό... σανιδένιο στήθος, τά κοντά μαλλιά και τό κοντό πάνω από τό γόνα φουστάνι, με την άντριχια περπατησιά και τους άγοριστικούς τρόπους δεν έχουν πια πόρσι, ούτε στην κινηματογράφο, ούτε στη ζωή. Η «άμορφογυναικία», ή γυναίκα όπως έννοούσαν οι πατέρες μας και οι παππούδες μας, ή γυναίκα με άκέραια τη θηλυκότητά της και στο σώμα και στους τρόπους, κερδίζει έδωρος όλοένα. Ρίχτε μια ματιά στο πανί του κινηματογράφου και θά ίδής. Στη θέσι της Μαίρης Πίκφορντ, της Μαίη Μουραγι κι' όλων των άλλων λιγνών άστέρων με τά παιδιαστικά σώματα, ήρθαν ή Τζίν Χάλοου με τό τέλειο γυναικείο σώμα, που οι γόφοί της, σαν της 'Αφροδίτης, πλά-

ταίνουν όπως οι άρχαίοι έφίφοροι, ή Μάργλεν Νττήριγ που έχει περφόρμα — μήν το πήτε κανένας, — 1.02 μ., ή Κλάρα Μπόου παχουλή, στρουμπούλη, καλοδεμένη, ή Μαίη Γουέστ τέλος, που τό πλούσιο νεκροτέ της θυμίζει τά προπολεμικά πρότυπα καλλονής.

Γι' τα κορίτσια των χώρων οι σκληροτέρες δεν διαλέγουν πια όσα έχουν έλαφρότερο και λιγνότερο σώμα, μά εκείνα που έχουν τις άρμονικώτερες, τις φυσιολογικώτερες καμπύλες. Σώματα δεμένα, γεμάτα, θηλυπρεπή. Η έδωμη 'Αφροδίτη ένίκησε πια τη λιπόσαχη 'Αρτεμι.

Θά μάς πητε τώρα: Καλή είναι ή καμπύλη... μά έχει κι' αυτή κάποια όρια έντός των όποιων δύσκολο είναι να κρατηθή μια γυναίκα. Μια ώμορφα που έναίσι, για πολυ λίγον καιρό στέκεται στο μέτρο της άρμονίας. Όπως ένα τριαντάφυλλο, όταν άνοίξη τά φύλλα του, πλεί μισοκλεισμένα, τά φύλλα του, έμια και μια γυναίκα, όταν φτάση στο πλήρες μέτωμα της ώμορφιάς της δεν έχει να περιμένει παρά την παρακμή. Εδώ, λοιπόν, γοητεύεται άγρονη προσοχή. Η άσπληρη, άλειπες και ή σκληραγωγίες που εμποδίζουν τη φυσιολογική ανάπτυξη, άπαγορεύονται. Όσόντος είναι άναγκαίητες μερικώς προφυλάξεις.

Επειτα, στο κάτω της γραφής.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ

«ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ», — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Είνε — έπως θά ήθετε και μόνος σας — πλουσιώτερο και συμφερότερο των έφημερίδων. Όσοι δεν προφτάσαν να κόψετε το δελτίο της 1ης Δεκεμβρίου, κόψτε ένα απ' τά κατωπινά ΔΙΠΛΟ και είνε το ίδιο. Τό πως θά στείλετε τά δελτία, θά σας τό πούμε έν καιρώ και έν πάση λεπτομερεί.

ποιός σας είπε πως μια έλαφρη εύσαρκία καταστρέφει την ώμορφα μιας γυναίκας; Άρχει ή γυναίκα αυτή να ξέρη πως θά κούνη μερικώς πολύ έκδηλες γραμμές και πως θά άναδείξη άλλες. Πολλές γυναίκες παχουλές, λίγο, μά σέσκες, δροσερές, κομψές, περιποιημένες, δεν είνε πιο έλκυστικές από μερικές κοκκαλιάρες, κιτριναίριες και μαρομένες 'Αρτέμιδες.

Μια γυναίκα όμως, που δεν είνε πειρή λιγνή, πρέπει να ξέρη να διαλέξη τά φορεμάτα της. Μήν έχετε πολλή ευπιστοσύνη στους κορσέδες που κάνουν τις γυναίκες να μοιάζουν με άρχαίους πολέμστες με θώρακα και που διώχνουν τις σάρκες από ένα μέρος του σώματος για να σχηματίσουν άλλο... προσκεφαλάκια. «Ένας χυμνός και άνετος κορσέ, άρχει, ίσα-ίσα για να δινή φορέμα στη μέση.

Μια παχουλή γυναίκα πρέπει να ντύνεται όσο περισσότερο μπορεί πίο γυναικεία... Όχι, εφαιροσστά φορέματα και κοστούμια σπέρ, αλλά μακριά φουστάνια, άπλόχωρα και όχι γτυπητού χρώματος.

Όσες είστε παχείες, σας πάνε τά κοσμήματα, καθώς και τά έν-θη.

Καί... άκούτε που σας τό λέω... Βαδίζετε με πεποίθησι και με περηφάνεια για τις καμπύλες του σώματός σας. Νάστε βέβαιες πως τά περισσότερα άντρικά μάτια ε-σας θά κούτάν και όχι τις άδύνατες!...

ΑΝΔΡΕ ΜΩΖΕ

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

Ο ΣΥΡΑΝΟ... ΕΦΕΥΡΕΤΗΣ

Έβρουμε όλοι πως πολλές από τις νεώτερες έφευρέσεις, τις συστάδαν πρώτα συγγραφείς κι' ύστερα από πολλά χρόνια τις έπραγματοποίησαν επιστήμονες.

Ποιος άγγος τά μυστοσημάματα του 'Ιουλίου Βερν «Είκοσι χιλιάδες λεύγες υπό την θάλασσαν», «Ένα ταξίδι εις τον άέρα» κ. λ. π. που έγράφηκαν πριν έφευρεθή το υποβρύχιο και το άερόπλανο;

Τώρα λοιπόν ένα Γάλλος επιστήμων άποκαλύπτει πως κινεόσουλων, με τους όποιους διάφοροι έφευρέσαν προσπάθουν να πετύχουν επικοινωνία μεταξύ της Γης και των άλλων πλανητών, έχουν περιγραφεί πρό τριακοσίων έτών από τον Γάλλο συγγραφέα Συρανό ντε Μπερτέζακ στο μυθιστόρημά του «Κωμική 'Ιστορία της άυτοκρατορίας της Σελήνης».

Τό φατάζεστε αυτό;...

ΙΝΔΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΤΑΘΕΡΟΤΗΣ

Περιφρόνησε με, ποδοπάτησε με! «Όλα τά δάχρυμα από σένα! Όλα με ύπομονη τά ύποφώρα, γιατί έρω πως, κάποια μέρα, θάσαι ή παρηγορία μου, της ψυχής μου ή περηφάνια, της καρδιάς μου ή ζωή.

Υποφέρει όλους τους πόνους που μου προξενεί ή άπονοιά σου, όλα τά βάσανα που δίνουν τά καπνίσια σου, γιατί έρω, στη σταθερή άγάπη μου, πως, κάποια μέρα, θά νοιώσης την άγάπη μου και άθρόνα τότε, μετανοιώνει σε μένα.

ΚΑΠΕΤΑΝ ΚΑΠΕΣΤΑΝ

1751

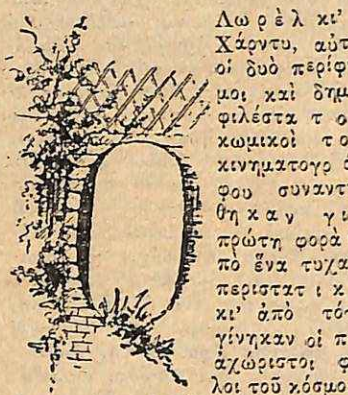
— Συναντηθήκατε ἀπόψε μο-
ναχά ; “Ὡστε δὲν τῇ συναντᾷ-
κάθε μέρα ; ...

‘Ο μαρκήσιος ἦταν πεπεισμέ-
νος, πράγματι, πῶς ὁ Καπεστάν
περνοῦσε τὴς ἡμέρας του στα πό-
δια της, ὅπως ὁ Ἡρακλῆς στὰ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

Η ΦΙΛΙΑ ΤΟΥ ΛΩΡΕΛ ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΑΡΝΤΥ

[Ένα αποκλειστικό άρθρο του Αμερικανού δημοσιογράφου Δ. Μ. Μοντκόμπερι, για τη ζωή και τις φιλικές σχέσεις του Χάρντντ και του Λιντντ]

Λωρ έλ κι' ο Χάρντντ, αυτοί οι δυο περίφημοι και δημοφιλέστατοι κωμικοί του κινηματογράφου συναντήθηκαν για πρώτη φορά από ένα τυχαίο περιστατικό κι' από τότε γίνονταν οι πιο αχώριστοι φίλοι του κόσμου.

Μια μέρα, εδώ και λίγα χρόνια, ένας κινηματογραφικός επιχειρηματίας του Χόλλυγουντ, ο Χάλλ Ρόατς, ανέθεσε στον Στάν Λωρ έλ τη σκηνοθεσία μιας κωμωδίας, στην οποία ο Όλιβερ Χάρντντ θα έπαιζε το ρόλο του «αντιπαθητικού». Λίγη ώρα όμως πριν αρχίσει το γύρισμα της ταινίας, ο Χάρντντ έκανε το χέρι του από μια ξαφνική ανάσχεση της μηχανής του αυτοκινήτου του κι' αναγκάστηκε να τηλεφωνήσει από το σπίτι του στο ασκηνοθέτη του τον Λωρ έλ και να του εξηγήσει ότι δεν θα μπορούσε να παίζει το ρόλο του εκείνη τη μέρα με δεδομένο χέρι. Τόσο περιεγραψε μάλιστα με τόσο ζωηρά χρώματα εκείνη την «πυρκαϊά» του αυτοκινήτου, ώστε ο Λωρ έλ συγκινημένος τον συμβούλεψε να ησυχάσει και το υπόσχεθηκε ότι θα κατάφερε να βοηθήσει να αντικαταστήσει τον Κι' έτσι, οι δυο αχώριστοι σήμερα κωμικοί συναντηθηκαν για πρώτη φορά με το τηλέφωνο, δί-

Ο Όλιβερ Χάρντντ (ο Χοντρός)
(Γόφιντ καρικατούρα)

χω να ξέρει ο ένας το πρόσωπο του άλλου.

Όταν τώρα ο Χάρντντ πήγε ύστερ' από λίγες μέρες στο στούντιο για να ευχαριστήσει το σκηνοθέτη του, ξέμεινε καταγοητευμένος από την ευγένεια και το ενδιαφέρον που του έδειξε ο Λωρ έλ. Ο καθένας τους, όταν αντικρίστηκαν στα μάτια, κατάλαβε ότι είχε μπροστά του ένα καλό φίλο κι' όχι μόνο αυτό, αλλά κι' ένα ιδεώδη «απαρτενάρ»! Πρώτος λοιπόν ο Στάν Λωρ έλ πρότεινε αδιάστακτα στον Όλιβερ Χάρντντ να παίξουν μαζί μια κωμωδία, βέβαια ότι θα σημειωναν μια μεγάλη επιτυχία και δεν γελάστηκε διόλου, όπως απέδειξε ύστερ' από λίγων καιρών. Η πρώτη κωμωδία τους, μια μικρή μονόπρακτη κωμωδία που ήταν ένα είδος δοκιμής, έδωσε τόσο το Χόλλυγουντ, ώστε οι δυο μεγάλοι κωμικοί ενώθηκαν από τότε σαν Σιαμαίοι αδελφοί.

Από την πρώτη μέρα κι' οι δυο τους κατάλαβαν ότι βρισκόταν σε καλό δρόμο κι' ότι θα κατάφερναν γρήγορα να γίνουν δημοφιλείς, γιατί ήταν οι πιο αντίθετοι χαρακτήρες του κόσμου και φυσικά ταίριαζαν με τον πιο ιδανικό τρόπο.

Ο Λωρ έλ είναι μικρόσωμος, λεπτός, νευρικός, επιφυλακτικός. Ο Χάρντντ είναι χοντρός, διαχυτικός και γράφει πάντα θλιυούς διαλόγους των κωμικών τους, βοηθώντας όσο μπορεί και στη σκηνοθεσία τους. Ο «Μπέμπυ», όπως λένε χαϊδευτικά τον Όλιβερ Χάρντντ δεν πολυσυνομιλεί για αυτές τις δουλειές κι' αποφεύγει πάντα να βάζει σκοτούρες στο κεφάλι του. Έχει απόλυτη εμπιστοσύνη στο φίλο του και τον αφήνει τελείως ήσυχο όταν ετοιμάζει κανένα σενάριο.

Αυτό: ο «αδιόρθωτος» δουλεύει πάλι! Δέει στους φίλους τους για τον Λωρ έλ. Δεν με συλλογίζεται διόλου ο άχρηστος! Τι διάβολο να κάνω τώρα όλοναχός; Υπάρχουν πολλών ειδών «λόγια», με σαν τη «λόγια» του Στάν, ομολογώ ότι δεν έχω ξαναϊδύ! Πώς μπορεί αυτό το παιδί να κλείνεται όλη τη μέρα στο σπίτι του και να μην βγάζει τσιμουδιά, σαν να έχω γάση, τη φωνή του; Εγώ, αν τύχει να περάσω πέντε λεπτά της ώρας δίχως ν' ανοίξω το στόμα, νομίζω ότι θα σκάσω από τη στενοχώρια!

Κι' ο «Μπέμπυ» πάλι να παίζει λίγο γκόλφ, που είναι το αγαπημένο του σπόρ, και να ξεχάσει τις δουλειές του στούντιο και την αδιάκριτη τρέλλα του φίλου του.

Όταν ο Στάν κάνει τον συγγραφέα, μου δηλώνει με τη ζωή! Λέει κάθε τόσο με παράπονο ο Χάρντντ.

Ο Λωρ έλ ωστόσο δεν ξεχνάει ποτέ το φίλο του. Μόλις σχεδιάσει ένα σενάριο, τον φωνάζει στο σπίτι του και του το διηγείται.

Ο Χάρντντ τότε κάνει πάντα μερικές σωστές παρατηρήσεις, βρίζει κι' αυτός διάφορα «ξυπνάκια», δηλαδή τεχνάσματα, συμπληρώνει την εμπνεύση του φίλου του και φεύγει ευχαριστημένος και βέβαιος ότι ο Λωρ έλ θα καταφέρει να γράψει μέσα σε λίγες μέρες την πιο ξεκαρδιστική τους κωμωδία.

Έπειτα, όταν ο «Μπέμπυ» βρίσκεται μπροστά στην «κάμερα», στο κινηματογραφικό μηχανήμα, δέχεται κάθε υπόδειξη του Λωρ έλ, δίχως να φέρνει ποτέ την ελαχίστη αντίρρηση. Έχει τρυφή εμπιστοσύνη στο γούστο και στο σκηνοθετικό «αίματι» του φίλου του.

Πέρσι το χειμώνα (και κάνει έναν άγριο γεμώνα στην Καλλιφορνία!) ο Λωρ έλ έθεσε κυριολεκτικά στις πρόβες το Χάρντντ για την επιτυχία ενός «αγκάχκι». Κι' οι δυο τους ετοιμάζανε μια κωμική σκηνή, πέφτοντας διαρκώς μέσα στα παγωμένα βούρκα μιας μικρής λίμνης. Τέλος, ύστερ' από τρεις ολοκληρωμένες μέρες ο Λωρ έλ έμεινε ικανοποιημένος από αυτές τις πρόβες κι' ο Χάρντντ τότε, δίχως να παραπονεθεί διόλου, πήγε να γιαντρήσει τις χιονισμένες του! Το κοινό που ξεκαρδίζεται από τα γέλια μ' αυτές τις κωμικές σκηνές, που δεν κρατούν περισσότερο από ένα ή δυο λεπτά της ώρας, δεν ξέρει απλά ότι για να γίνουν θέλουν δυο και τρεις ολοκληρωμένες σκληρές κι' επίμονες δουλειές.

Αυτά τα «αγκάχκι» είναι το άνεκ-διήγητο μαρτύριο του Χάρντντ.

Αυτός ο διάβολος, λέει για τον Στάν, κάθεται και σπάει το κεφάλι του ολόκληρες εβδομάδες για να βρει και να με βασανίσει μ' ένα πρωτότυπο «αγκάχκι»!

Μια φορά, σε μια από τις πρώτες κωμωδίες τους, έπαιζαν το ρόλο δυο φυλακισμένων και για να βοηθήσουν περισσότερο το μακρινό τους ξένοισαν τελείως τα μαλλιά τους. Αυτή ήταν η απαίτηση του Λωρ έλ που έκανε και το σκηνοθέτη της ταινίας. Ο Χάρντντ, αποφασισμένος να υποστηρίξει τα πάντα, δεν παραπονέθηκε όταν του έκανε το κεφάλι... γουλί ο κουρέας του στούντιο, με το φύλαξε μέσα του κι' όταν αντίκρισε το Λωρ έλ του γύρισε με περιφρόνηση την πλάτη.

Εγώ δεν κάνω παρά, φώναζε, με ανθρώπους που έχουν στη θέση του κεφαλιού τους ένα αιώγιο στρουθοκαμήλου!

Αυτό το πείραγμα, αντί να πληγώσει κατάκαρδα τον Στάν Λωρ έλ, τον έκανε να χοροπηδήξει από τη χαρά του και να παρακαλέσει θερμά τον φίλο του να τον... επαναλάβει όταν θα αγύριζαν σε λίγο μια από τις σκηνές της κωμωδίας τους. Ο «συγγραφέας» Λωρ έλ εύρισκε ότι ήταν ένα πρώτης τάξεως άστειο που θα έκανε τον κόσμο να ξεκαρδιστεί από τα γέλια.

Τα βάσανα όμως του «Μπέμπυ» δεν τελειώσαν ούτε κι' όταν παύσαν τον «αγρίο» της κωμωδίας τους. Τα μαλλιά του ξαναφύτρωσαν μ' ένα περίεργο τρόπο, ξεπετώντας μια φούντα μπροστά στο μέτωπο που τον έκανε να μοιάζει, όπως έλεγε, σαν τσαλαπετεινός!... Μα και τα μαλλιά του Λωρ έλ φύτρωσαν ίσια και σκληρά σαν τις τρίχες μιας βούρτσας που του έδιναν ένα ξεκαρδιστικό ύψος, σαν ν' ανατρίχιαζε διαρκώς από τη φρίκη του.

Ο Χάρντντ τότε τον κούτταζε όλοχαρος και του εξηγούσε ότι έτσι μεταμορφώνονται σε σκαντζόχοιρους όσοι δεν κλίνουν τη ψυχή, μόνο τρυφώνουν διαρκώς στο γράφει τους και σφρίζονται μαρτυρικά «αγκάχκι» που κάνουν έναν «αγρίο» σαν τον Χάρντντ να χάνει την αξιοπρέπειά του!...

Κι' αλήθεια, ο δυστυχισμένος Λωρ έλ τραβούσε το διάβολό του κάθε φορά που ήταν προσκαλεσμένος σε μια δεξίωση, προσπαθώντας να στρώσει εκείνη τ' αγκάθια που είχαν φυτρώσει στο κεφάλι του.

Επειδή δε κάναμε λόγο για δεξιώσεις, δεν θα ήταν δίκαιο παρ' όλο το γεγονός ότι πολύ λίγοι είναι εκείνοι που αναγνωρίζουν τον Λωρ έλ και το Χάρντντ έξω από το στούντιο. Πρώτα απ' όλα γιατί ντύνονται με μεγάλη κομψότητα, σαν δανδήδες κι' ύστερα δεν τους βλέπει κανείς ποτέ μαζί! Αχώριστοι είναι μέσα στο στούντιο. Όταν βγαίνουν έξω, είναι δυο ξένοι. Για να μη περδούν...

Ο Στάν Λωρ έλ (ο Λιγνός)
(Γόφιντ καρικατούρα)

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

ΤΟΥ Ε. ΜΥΛΛΕΡ

ΠΕΤΑΕΙ Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ!...

μάλιστα τον κόσμο, αλλάζουν τα ονόματά τους. Ο Λωρ έλ λέγεται Χάρντντ κι' ο Όλιβερ Χάρντντ, Στάν Λωρ έλ!

Έπειτα δεν είναι δυνατόν να ζουν μαζί κι' έξω από το στούντιο, γιατί όπως είπαμε είναι δυο τελείως αντίθετοι χαρακτήρες.

Ο Όλιβερ Χάρντντ, αυτός ο στρουθοκαμήλος «Μπέμπυ» είναι ο τύπος που γλεντίζει και βρίσκεται πάντα ανάμεσα στις πιο εθιμικές συντροφίες.

Είλε ο ταχτικώτερος θαμών των καμπαρέ της μόδας στο Χόλλυγουντ, τρελλανιέται για την τζάκι και είναι ο πιο χαλαρός απ' όλους τους «αστέρες». Επί πλέον είναι μανιώδης παίκτης του γκόλφ.

Ο Στάν Λωρ έλ αντίθετος προτιμάει την ήσυχη ζωή του σπιτιού. Τα περισσότερα βράδια τα περνάει στη βίλλα του, διαβάζοντας θεατρικά έργα και γράφοντας σενάρια. Το αγαπημένο του σπόρ είναι το ψάρεμα. Του αρέσει ακόμη να περιπατήσει τον κήπο του κι' έχει έναν από τους ωραιότερους ανθώνες του Μπίρμινγχαμ Χίλλς.

Ο Χάρντντ λοιπόν είναι ένας «πα-ραλυσμένος» ενώ ο φίλος του ο Λωρ έλ είναι σωστή «σπιτόγρια»!... Και οι δυο ακριβώς, αυτοί οι δυο αντίθετοι χαρακτήρες, είναι οι πιο ταίριαστοι και πιο αγαπημένοι φίλοι του κόσμου.

Δ. Μ. ΜΟΝΤΚΟΜΠΕΡΙ

ΓΙΑ ΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Αν έπανά στα ρούχα σας πέσει μελάνι ή σκοουρίσει από αιδά, βρέξτε τα με γάλα και ρίξτε κατόπι άπάνω τους φιλοκοπανισμένο αλάτι. Έτσι ο λεκέδες φεύγουν άμέσως.

Όμα κρεμμύδια φιλοκομμένα και ανακατεμένα με ψήχουλα και λάδι, είναι πρώτης τάξεως φάρμακο για τις αρρώστιες των ορνιθιών.

Μέσα στο νερό με το οποίο κα-έκκλησας και να μάζευτούν οι υαλίσματα από τα πατώματα, έπειτα να σπρώχνονται με το χέρι τους να πάνε κάτω, σε στρώματα, προσκε-φαλα και μαξιλάρια είχαν να τ' αποθέσουν μπροστά στο καμ-παναριό στην πλατεία της εκκλησίας και να μάζευτούν οι υαλίσματα από τα πατώματα, έπειτα να σπρώχνονται με το χέρι τους να πάνε κάτω, σε στρώματα, προσκε-φαλα και μαξιλάρια είχαν να τ' αποθέσουν μπροστά στο καμ-παναριό στην πλατεία της εκκλησίας.

Για να κάνουν τις κόττες να γενούν περισσότερα αυγά, κάθε καλαμπόκι, όσπου να γίνει κάρ-βουνο, ανακάτωσε το κατόπιν με όποιαδήποτε τροφή και δίνε να τρώνε απ' αυτό το μίγμα στα όρνιθια σου 2-3 φορές τη βδομά-δα.

Αν πέση άπάνω στα ρούχα σου πίσσα, τρίψε το λερωμένο μέρος με χοιρινό λίπος και κατόπιν πλύνε το με σαπούνι.

Αν ρίχνετε ποτ και ποτ λίγο θειάφι μέσα στο γάλα που δίνετε στο γατάκι σας, το προλαμβάνε-τε πολλές ασθένειες.

Στα παλιά τα χρόνια, στον μεσαίωνα, ο άρχοντας του Έμπολι, ενός ιταλικού χωριού, φιλονεικεί με τον άρχοντα του Σάν Μινιάτο, έναν γαιοφύλο που ήταν λίγο πιο πέρα απ' το δικό του. Ο άρχοντας τότε τους χω-ριάτες τους και άρχι-σαν τον πόλεμο. Ο άρχοντας του Σάν Μινιάτο, επειδή είχε λι-γότερους άνδρες, κλείστηκε στον όχυρω-μένο πύργο του, που ήταν απόρρητος. Οι πολιορκητές του Έμπολι τους έ-χαν δυνατά και άπαρτο. Όλες οι επιθέσεις των πολιορκητών α-πεκρούσαν με μεγάλες απώλειες.

Οι πολιορκημένοι από τα τεί-χη τους έβριζαν και τους κορόι-δους.

Σαν δεν βαρύνεστε, τους φώ-ναζαν, καθήστε και πολιορ-κήστε μας! Το κάστρο του Σάν Μινιάτο δεν πέφτει. Τότε οι πολιορκητές, όταν πετάζονταν τα γαϊδούρια του Έμπολι!...

Ο άρχοντας του Έμπολι, ακούγοντας αυτές τις κοροΐ-δεις, θύμωσε. Όλη τη νύχτα δεν μπόρεσε να κλείσει μάτι από το θυμό του κι' από τη συλλογή του.

Με το πρωί, ξαφνικά του ήρθε μια ιδέα στον νου. Έστειλε λοιπόν διαλαλη-τάδες στο χωριό κι' έπρόστα-ξε τους χωριάτες να πάνε δί-λοι, σε στρώματα, προσκε-φαλα και μαξιλάρια είχαν να τ' αποθέσουν μπροστά στο καμ-παναριό στην πλατεία της εκκλησίας και να μάζευτούν οι υαλίσματα από τα πατώματα, έπειτα να σπρώχνονται με το χέρι τους να πάνε κάτω, σε στρώματα, προσκε-φαλα και μαξιλάρια είχαν να τ' αποθέσουν μπροστά στο καμ-παναριό στην πλατεία της εκκλησίας.

Όπως πρόσταξε ο άρχοντας, έ-τσι έγινε. Άμέσως όλοι οι χω-ρικοί έπλησαν τα στρώματά τους και τα προσκεφάλια τους και τάρ-ριξαν μπροστά στο καμπαριό, σχηματίζοντας ολόκληρο λόφο. Όλοι ήταν σκυμμένοι, κούτταζον-τας γάμω καθώς τους πρόσταζε ο άρχοντας.

Σε λίγο ακούστηκε η καμπα-να να χτυπήσει κι' όλοι σήκωσαν ψηλά τα μάτια. Εδαν τότε στον εξώστη του καμπαριού τον άρ-χοντα του Έμπολι και πίσω του στρατιώτες που έσερναν από το καπίστρι έναν γαϊδάρο, σπολισμένο με κορδέλλες και φιούμπες και με μεγάλα πανιά κρεμασμένα από το κεφάλι, από τα πόδια, από την ουρά, απ' όλο του το σώμα.

Όλοι άπορούσαν και ρωτούσε τον άρχοντα, αλλά εκείνος απάντησε: «Εμείς οι χω-ριανοί, αφού είπαμε ότι ο γαϊ-δάρος πετάει, τώρα στη στιγμή ο γαϊδάρος που έλπιεπε θα πετάξει!...»

Ο άρχοντας παραμέρισε κι' έ-χανε σημείο στους στρατιώτες. Έ-κριναν τότε, σέρνοντας και σπρώ-χνοντας, έφεραν τον σπολισμένο γαϊδάρο στην άκρη του εξώστη...

Το πλήθος, κάτω βαστούσε την άναπνοή του με άπορία και άγω-νία.

Ο γαϊδάρος, με βρίσκοντας κά-τω τα πόδια του έδαφος να πα-τήση, τινάχτηκε κι' έτσι τα πα-νιά που ήταν από πάνω του κρε-μασμένα, φούσκωσαν σπών, έσπασαν σαν σπέρματα, δυσκο-λεύοντας και επιβαρύνοντας την πτώση του. Έτσι φαινόταν πραγ-ματικά σαν να πετούσε. Όταν έ-φθασε κάτω, έπεσε πάνω στα μα-λακά στρώματα και στα μαξιλάρια που έδωσαν τόση άνεση, να μην πονέσει καθόλου.

Με θύελλα ζητωκραυγών ένώ-θηκε με το έπινικιο γαϊδάρωμα του γαϊδάρου.

Ε. ΜΥΛΛΕΡ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ο ένας τον άλλο τί εσήμαινε αυτή η πομπή του γαϊδάρου. Δεύτερη κωδωνοκρουσία πρό-σταζε να σωπάσουν όλοι και τότε ο άρχοντας του Έμπολι προχω-ρώντας στην άκρη του μπαλκο-νιού, είπε δυνατά:

«Ανδρείοι κάτοικοι και πολε-μιστές του Έμπολι, ο έχθρός μας, αυτοί οι λαοί του Σάν Μινιάτο, τραγουδούν μέσα στο κάστρο, εί-παν πως τότε θα κυριεύσουμε το κάστρο τους όταν πετάξουν οι γαι-δάροι του Έμπολι, θέλοντας έτσι να ειπουν πως ποτέ δεν θα το πά-ρουν, γιατί πετάει ποτέ ο γαι-δάρος;

Κανείς δεν άπάντησεν από κά-τω.

—Και σεις δεν το πιστεύετε, ανδρείοι Έμπολιανοί; Λοιπόν, ο γαϊδάρος πετάει! Πεταί, σάς λέω! Και το κάστρο του Σάν Μινιάτο θα το πάρουμε, σήμερα κιό-λας, γιατί σήμερα, τώρα στη στιγμή ο γαϊδάρος που έλπιεπε θα πετάξει!...»

Ο άρχοντας παραμέρισε κι' έ-χανε σημείο στους στρατιώτες. Έ-κριναν τότε, σέρνοντας και σπρώ-χνοντας, έφεραν τον σπολισμένο γαϊδάρο στην άκρη του εξώστη...

Τη φοβερή όρμη τους. Το κά-στρο του Σάν Μινιάτο επάρ-θηκε στη στιγμή, η φουριά του σφάχτηκε κι' ο άρχοντας του σέρθηκε άλυσσοδεμένος πίσω ά-πό τον τροπανισμό γαϊδάρου του Έμπολι. Κι' απ' εκείνον τον καιρό τη μέρα της άλωσης, οι κάστεροι του Σάν Μινιάτο, οι γαϊδάροι του Έμπολι πε-τούν!... Τους ρίχνουν από την κορφή του ψηλού καμπαριού κάτω. Μια γρόνο με το χρό-νο, τα στρώματα και τα προ-σκεφάλια σπώνονται πιο λιγα-τερα και τα ταλαίπωρα τα έζωα τώρα πια τσακίζονται, πέφτοντας κάτω, εις μνήμην του... ήρωικού προγόνου τους και εις δόξαν της νίκης των Έμπολιανών!...

Ε. ΜΥΛΛΕΡ

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ
Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Ένας Άγγλος ερμάνης, στο Ντεβόνσάιρ, αποπειράθηκε δυο φο-ρές ν' αυτοκαπνίσει, πέφτοντας μέσα σ' ένα ποτάμι, αλλά και τις δυο φορές τον έσωσε ένας γεωρ-γός, που βρισκόταν εκεί κοντά.

Τέλος ο δυστυχής απογοητευμέ-νος, αποφασισμένος να τερματίσει την ζωή του, πήρε και κρεμαστή-κε σ' ένα δέντρο, λίγο πιο πέρα από το χωριό του γεωργού.

Ο γεωργός τον είδε, αλλά αυτή τη φορά δεν τον έσωσε.

Όταν πέρασε από εκεί ο παπάς του χωριού κι' είδε τον κρεμασμέ-νο, έτρεξε με τον γεωργό, που ά-φισε έναν δυστυχισμένο άνθρωπο ν' αυτοκαπνιστεί.

—Να σάς πω την αλήθεια, του άπάντησε ο γεωργός. Τον είχα δώσει τον έρμο δυο φορές μέσα απ' το νερό, κι' επειδή ήταν μου-σική, φαντάστηκα πως κρεμαστή-κε για να στεγνώσει!...

ΕΚΟΝΤΕΥΑΝ μεσάνυχτα, όταν ο Χουάν έβρισκε τη λάμπα του. Ο καιρός ήταν άγριος κι από στιγμή σε στιγμή δυνατή υπόρα θα ξεσπούσε. Έξαφνα, μέσα στη βαθιά σιωπή της νύχτας, ακούσε κάτι σαν υπόχωφθ βροντή...

Και συγχρόνως ένοιωσε πως σηκώνονταν ψηλά σαν από κάποιο κύμα, άκουσε όλα γύρω του να τρίζουν και να σπάνε και κατάλαβε πως το σπίτι γκρεμιζότανε.

— Σεισμός! συλλογίστηκε ο Χουάν.

Σ' εκείνη τη χώρα, γινόντουσαν κάθε τόσο σεισμοί... Γι' αυτό δεν παραξενεύτηκε διόλου. Τρόμαξε μονάχα κι' ανατρίχιασε σαν να είχε φτάσει η τελευταία του στιγμή. Όλα γκρεμιζόντουσαν μέσα στο σκοτάδι. Οι σούδαρες του ταβανιού τον χτύπησαν βαριά στο κεφάλι και λίγο έλειψε να λιποθυμήσει. Έβρισκε τότε το πρόσωπό του με το χέρι του και το ένοιωσε να βρέχεται από ένα χλιαρό υγρό.

— Αίμα! σκέφτηκε μισοζαλισμένος.

Το τράνταγμα της γης κράτησε μερικά λεπτά κι' έπειτα έπαψε.

Ο Χουάν άπλωσε τα χέρια του και κατάλαβε πως ήταν θαμμένος κάτω από τα χαλαμάτα, όπως μέσα σ' ένα μικρό τάφο.

Έβλεπε άνηχους αν φωνές, τα βογγητά και τα ουρλιάσματα των πληγωμένων. Πόσο άραγε ήταν οι νεκροί; Μά κι' ο ίδιος δεν θα πέθαινε σε λίγο; Ένοιωσε ένα σκληρό πόνο στο δεξί του πόδι κι' ήταν ξεπλωμένος καταγής, χωρίς να μπορεί να κουνήσει. Από φόβο λοιπόν κι' έτοιμ στην τύχη άρχιζε κι' αυτός να ζητά βοήθεια, μα η φωνή του χανότανε ανάμεσα στις άλλες.

Φώναζε δυνατά, επίμονα, λίγη ώρα κι' έπειτα σιώπησε απελπισμένος κι' έπεσε σ' ένα ερμητικό όνειροπόλημα, απ' το οποίο ξυπνούσε κάθε τόσο άποια με κάθε σκίτσημα της καρδιάς του.

Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας, ή φωνές και τα βογγητά σταμάτησαν λιγάκι κι' ο Χουάν άρχισε πάλι να ζητά βοήθεια. Είχε τύχη αυτή τη φορά. Υστερα από λίγο, μια παράση φωνή, μια φωνή γυναίκας του αποκρίθηκε.

— Στάσου! Μή φοβάσαι...

Μια άδυνατη λάμψη πέρασε ως το σκοτεινό τάφο του. Έπειτα κατάλαβε ότι κάποιος προσπαθούσε ν' ανοίξει δρόμο. Ένα κομμάτι τοίχου σωριάστηκε με βρόντο καταγής και στο άνοιγμα που σχηματίστηκε, ο Χουάν είδε μια κοπέλλα, μια μικρή, που κρατούσε στο χέρι της ένα μικρό ηλεκτρικό φανάρι.

Τη γνώρισε άμέσως. Ήταν η Άνιτα, η ανήψια του ταβερνιέρη της Αράνθας. Η νέα τον κυτάταε μια στιγμή άκίνητη κι' έπειτα τον ρώτησε:

— Μήπως χτύπησες;

Ο Χουάν ένοιωσε να πλημμυρίσει η καρδιά του από μια ξαφνική χαρά.

— Πρόπει να σε σώσω, του είπε πάλι η Άνιτα σοβαρά. Η πόλη γέμισε κιάλια από κλέφτες. Έχεις το πορτοφόλι σου, τ' αλεφτά σου;

Ο Χουάν κυτάταε γύρω του και της έδειξε κάποιο ρούχο του.

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

TOY J. H. ROSKY AINÉ

— Έχεις πέρα είνε, της είπε.

Δεν διάτασε ούτε μια στιγμή να της δείξη πού είχε τα λεφτά του. Την εμπιστευόταν σαν μικρό παιδί κι' όσotόσο αυτό το κορίτσι μπορεί ναθελε να τον κλέψη...

Η Άνιτα πήρε το ρούχο, το έψαξε και βρήκε το πορτοφόλι.

— Θα μ'α χρειαστούν, του είπε. Μπορείς τώρα να περπατήσεις;

Ο Χουάν δοκίμασε, μα είδε πως δεν μπορούσε. Έκείνη τότε σιωπηλά τον έπιασε κάτω από τις μασχάλες και τον τράβηξε έξω. Φαίνεται ότι ήταν χειροδύναμη...

Έδώ κι' εκεί γύρω στα χαλαμάτα κυκλοφορούσαν πυρσοί κι' ηλεκτρικά φανάρια.

— Ένε όλοι τους λωποδύτες! του ψιθύρισε η Άνιτα.

Έπειτα τον βοήθησε να περπατήσει.

ράση από τα έρείπια. Σε λίγο κάτι νερά έλαμψαν μπροστά τους. Ήταν το ποτάμι. Κι' ένα κόκκινο μισοφέγγαρο άρχισε ν' ανεβαίνει στον ορίζοντα, όταν η Άνιτα ξάπλωσε τον πληγωμένο Χουάν σε μια πιόργα...

Υστερα από δυό-τρεις ώρες, η Άνιτα παράτησε το κουπί.

— Μπορούμε να βρούμε δω πέρα, του είπε... Η πόδι κοντινή πόδι είνε δυό μέρες μακριά απ' αυτό τ' α μέρος. Μά κι' αυτή θά'χει γκρεμιστή...

Η Άνιτα ήξερε φαίνεται εκείνη την άκροποταμιά, γιατί πήγε άμέσως τον Χουάν δίχως να φάξη διόλου, σε μια έρημη καλύβα κι' έπειτα στο φως του φαγαριού που είχε άσπρισει τώρα, άρχισε να κυτάταε τις πληγές του.

χέρια της μερικά άραποσίτια που τ' έψησε άμέσως απ' έξω, άπάνω στη φωτιά... Έπειτα κάθισε κοντά του και χόρτασαν κι' οι δυό την πείνα τους με τ' α ψημένα άραποσίτια της.

Πέρασαν έτσι δυό μέρες άπλες και μυστηριώδεις. Η Άνιτα έφουγε κάθε τόσο και ξαναγύριζε με τρόφιμα. Περιποιότανε τον Χουάν με μια άνεξήγητη άφοσίωση. Μά και τί δεν ήταν άνεξήγητο σ' αυτή την περίπτωση; Κι' όπως συμβαίνει πάντα, ο Χουάν έπαψε να παραξενεύεται κι' άφησε να γίνη ότι ήταν γραμμένο από τη Μοίρα.

Η Άνιτα είχε ξαναγυρίσει στη γραμμένη Σάντα Μαρία. Ο θάνατος της, ο ταβερνιέρης της Αράνθας, είχε σκοτωθή την ώρα του σεισμού. Είχε άπομείνει λοι-

πόν ολονόμι, στον κόσμο και με μια άγρια άφρονισιά άποπινόντανε τώρα στον Χουάν...

Υστερα από λίγες μέρες, νόμιζαν κι' οι δυό τους ότι γνωρίζονταν από μικρά παιδιά. Ο Χουάν είχε γίνει καλός, μα δεν μπορούσε ακόμη να περπατήσει το δεξί του πόδι. Η Άνιτα κάθε τόσο τον συμβούλευε να κάνει ύπομονή. Κι' εκείνος πρόσμυε ύπομονετικά κι' όπως ήταν φυσικό, η περιπέτειά τους κατέληξε στον έρωτα.

Ένα πρωί, ο Χουάν καθόταν κοντά στην καλύβα, στη σκιά. Πιο πέρα το ποτάμι κυλούσε χαρούμενα τα νερά του. Τα φύλλα των δένδρων κι' η θυμανής θρόζαν άλαφριά. Μια γλυκειά γαλήνη ήταν άπλωμένη γύρω τους. Ο Χουάν πήρε τότε το χέρι της Άνιτας και το χάιδεψε τρυφερά, νιώθοντας την καρδιά του να ξεχειλίζει από άγάπη. Έπειτα έαυψε λίγο, την έσφιξε στην άγκυλιά του και τη φίλησε στο στόμα. Η Άνιτα στέναζε από έρωτα, έλεισε τα όμορφα μαύρα μάτια της, κι' έγειρε προς τα πίσω το κεφάλι...

Από τότε τον άκολουθούσε παντού σ' όλα του τα ταξείδια. Έδώ κι' εκεί στο Μεξικό, ως τη μέρα που έπρεπε να ξαναγυρίσει στην Εύρώπη. Θά την έπαιρνε μαζί του; Ο Χουάν την άγαπούσε με μια παράση τρυφερότητα. Η Άνιτα ήταν θαλακή, πεντάμορφη, μέσα στην ετοιμιά και στη μαγεσία του έξωτικού άσους. Όταν όμως θρικόταν έβλεπ' αυτό το περιβάλλον, έκανε κάθε γοητεία...

Ο Χουάν είχε όνειρο πάντα να ζήσει με μια γυναίκα της ράτσας του, εκεί κάτω, στη φλογερή κι' άγρια πατρίδα του. Μά έπρεπε να ξαναγυρίσει στην Εύρώπη κι' αν έπαιρνε την Άνιτα μαζί του, θά την έκανε δίχως άλλο πολύ δυστυχισμένη...

Μια μέρα έσφιξε την καρδιά του και της μίλησε. Μά δεν γράφτηκε να της εξήγηση πολλά πράγματα. Η Άνιτα τον κατάλαβε άμέσως.

Το ήξερε, του είπε, ότι δεν θά ζούσα πάντα μαζί σου. Ήξερε πως θά φύγες μια μέρα... κι' έχεις δική σου λήξ ότι θά γίνω δυστυχισμένη, εκεί πέρα στην Εύρώπη...

Η Άνιτα έπειτα σήκωσε τα μάτια της που έλαμπαν πιο πολύ από τα άάκρυα και τον κυτάταε βαθιά, με μια άνέκφραστη λατρεία. Εκείνος ένοιωσε την καρδιά του να ραγίζει από τη λύπη, μα συλλογίστηκε ότι θά τον έχνουσε γρήγορα. Πρίν φύγει, είχε σκοπό να της δώσει άρκετά λεφτά γι' α προίκα της...

Κι' έτσι έφτασαν στην τελευταία μέρα και στην τελευταία νύχτα τους. Όπως πάντα, η Άνιτα καθόταν δίπλα στο Χουάν. Η καρδιά της σκίρτασε κάθε τόσο και την κρατούσε άπληνη. Μά κι' ο Χουάν, ταραγμένος, άποκοιμήθηκε άξαφνα από ένα καλό όνειρο. Άπλωσε το χέρι του γι' α άγκαλιάση την Άνιτα μα δεν την βρήκε δίπλα του! Άνήσυχο, τότε σηώθηκε άμέσως, έβλεψε μέσα στο σπύτι κι' έπειτα βγήκε από την καλύβα και στον κήπο.

Η νύχτα ήταν όμορφη, όπως

εκείνες ή πρώτες νύχτες της άγάπης τους στην έρημη καλύβα του άάους, κοντά στην άκροποταμιά. Ένα άσημένιο μισοφέγγαρο έφανε, έβρισε και τότε, στο μενεξεδένιο ούρανό.

Ο Χουάν μ' ένα παρθένο φόβο στην καρδιά, άρχιζε να φωνάζει την Άνιτα. Έπειτα πώπασε ν' άπογκράστηκε τη βαθιά σιωπή. Τίποτα... Η Άνιτα είχε γίνει άφαντη. Άξαφνα όμως, καθώς γύρισε το κεφάλι του, έβριξε μια σπαραχτική κραυγή. Η Άνιτα κρατούσε μ' ένα λάσο κάτω από ένα δένδρο!

Ο Χουάν για μια στιγμή πάγωσε από τη φόβη του και ψιθύρισε με πίκρα:

— Έκείνη μ' έσωσε κι' εγώ την έσπρωξα στον θάνατο!...

Η τύψη, ο τρόμος κι' η άπελπισία τον έκαναν να τ' άρχει στην αρχή. Έπειτα όμως μ' ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στο «θύμα» του...

Νά γιατί, μου είπε τελειώνοντας ο φίλος μου πού μου διηγήθηκε αυτή την ιστορία, ο Χουάν άπόμυε στο Μεξικό... Πρόφτασε εκείνη τη νύχτα να σώσει την Άνιτα πού μόλις είχε κρεμαστή... Τί άλλο λοιπόν μπορούσαν να κάνουν γι' α ζήσουν εύτυχισμένοι, παρά να παντρευτούν; Ο Χουάν δεν μετανόησε ποτέ που πύρε γυνίκα του στην Άνιτα, γιατί κι' αυτός άγαπούσε τη μοναξιά, τα έξωτικά μαζάκια και τις μαγευτικές κι' άλυσμόνητες νύχτες τους. Κι' έτσι ο Χουάν κι' η Άνιτα, η όμορφη μιγάδα με το γλυκό πρόσωπο και τα βελούδινα μάτια έγιναν το πιο ταίριαστό και το πιο άγαπημένο άνδρόγυνο του Μεξικού.

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

KINEZIKA ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

(ΤΟΥ ΝΙΤΣΕ)

«Αν θέλεις να σ' αγαπούν οι συγγενείς σου, πούλησέ τους με πίστωση και μὴν ζητήσεις ποτέ τα χρήματα πού έχεις να πάρης».

«Ο πλούσιος έχει συγγενείς, ο φτωχός είνε πάντα μόνος».

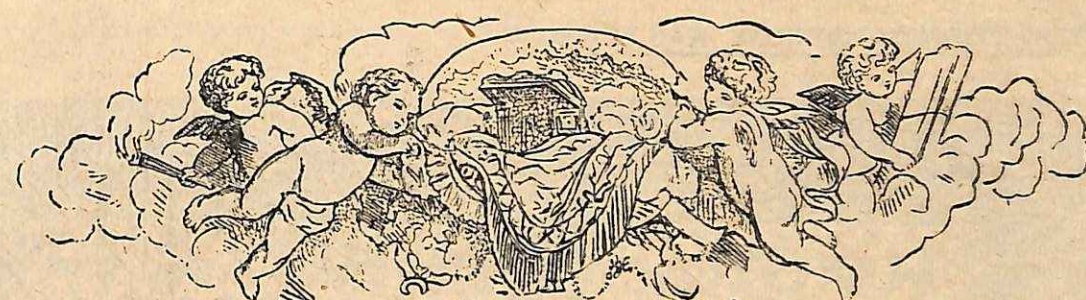
Εύκολότερα κυβερνά κανείς ένα κράτος, παρά την οικογένειά του.

Η φυλακή είνε κλεισμένες μέ-

ρες και νύχτα, κι' όμως είνε γεμάτες. Η έλευση είνε πάντα άδοθηνοίχτες, κι' όμως είνε πάντα άδειανές.

«Όταν ύποπτεύεις από φτώχεια, δεν σε βοηθάει κανένας. Όταν άσφατισής, κάθε άνθρωπος σου προσφέρει και μια συνταγή γι' α σε σώσει».

Ο μεγάλος πόνος, είνε ή πληρωμή της μεγάλης χαράς.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η πιο μακάβρια έφημερίς του κόσμου. Όπου ή άστυνομία άπαγορεύει την έκδοσή της. Η λίμνη πού κλαίει. Μια υπερβόρεια λίμνη, πού δεν παγώνει ποτέ. Το μεγαλύτερο άγαλμα της γης. Ένα μανουάλι... έργαστάσι. Τ' α μελίσσια του Άρρέγιο-Κάλδε, κλπ. κλπ.

Η πιο μακάβρια έφημερίς, έξεδότη στο Παρίσι το 1896. Ο τίτλος της ήταν: «Ο άλλος κόσμος», κάτω δε απ' τον τίτλο άνεφέροντο ως έκδοται και συντάχεται της έφημερίδος οι νεκροί όλων των αιώνων».

Η πένθημα και σατανική αυτή έφημερίς ήταν τυπωμένη με άσπρο γράμμα, άπάνω σε κατάμαυρο χαρτί. Η στήλες της δε ήταν γεμάτες από φρικαστικές ιστορίες, των οποίων οι ήρωες ήταν όλοι σκελετοί!.

Όσοι προστάσανε και πήρανε το πρώτο φύλλο της έφημερίδος αυτής και το διάβασαν, κοντέψανε να τρελλαθούν από φόβη!

Η άστυνομία άπαγορεύσε την κυκλοφορία της σατανικής αυτής έφημερίδος, κι' έτσι δεν έβρι κανείς άν βγήκε και δεύτερο φύλλο.

Βορειοδυτικώς στον Καναδά, βρίσκεται μια λίμνη πολύ παράση. Μέσα απ' την λίμνη αυτή βγαίνουν άλλόκοτοι και μυστηριώδεις ήχοι, οι οποίοι μοιάζουν με γυναικίους θρήνους. Οι θρήνοι αυτοί σταματούν κάθε δυό-τρία δευτερόλεπτα και κατόπιν επαναλαμβάνονται.

Οι ίθαγενείς πού μένουν κοντά στη λίμνη, έβλεπαν σχετικώς τον εξής θρύλο: Ένας ψαράς της φυλής τους, κάποτε, άπομακρύνθηκε πολύ απ' την στεριά με την βάρκα του και χάρηκε μέσα στα βάθη νερά της λίμνης. Η γυναίκα του τον κλαίει από τότε και τον φωνάζει θρηνώντας. Η φωνή λοιπόν κι' οι θρήνοι της γυναίκας του ψαρά είνε οι κλαυθώκοι ήχοι πού ακούγονται μέσα απ' τη λίμνη. Οι θρήνοι αυτοί άκούγονται σε άκτί-να 160 χιλιομέτρων γύρω.

Στο Κλόνταϊκ, την χώρα των χρυσοθηρών, όπου το ψύχος τον χειμώνα είνε δριμύτατο, υπάρχει μια λίμνη, της οποίας, περίογος, ή έμφάνειά της δεν παγώνει, δσους βαθιούς ύπo τον ύψος απ' αν κατέβη το βαρομετρο. Το παράση αυτό γεγονός μένει άνεξήγητο άκόμα.

Πρέπει να σημειώσουμε επίσης ότι μέσα στη λίμνη αυτή καταφεύγουν τον χειμώνα όλα τα ψάρια των ποταμών πού χύνονται σ' αυτή. Τόσα μάλιστα ψάρια μαζεύουνται

και κάθε χειμώνα, ώστε οι κάτοικοι των περιχώρων τ' α σκοτώνουν με ρόπαλα!.

Το μεγαλύτερο άγαλμα του κόσμου βρίσκεται στις Ίνδιες. Είνε κατασκευασμένο από έπίχρυσο μορύντσο και παριστάνει τον Βούδδα. Τα μάτια του άγάλματος είνε από καθαρό χρυσάφι κι' η κόρη του είνε δυό τεράστια διαμάντια. Το ύψος του άγάλματος, μαζί με το βάθος του, είνε 20 μέτρα. Στο έσωτερικό του άγάλματος υπάρχει ένα ιερό, μέσα στο οποίο καίει διαρκώς μια ιερή φλόγα. Η κεφαλή του άγάλματος έχει περίμετρο 12 μέτρων και καθένα απ' τα μάτια του έχει διάμετρο 1 μέτρο και είκοσι πόντους!

Μέσα στο Μισισσιππί, τον μεγαλύτερο ποταμό των Ήνωμένων Πολιτειών, φυτρώνουν μερικά τεράστια φυτά, πού άπομείνουν τα ποταμόπλοια να τον διασχίσουν.

Τον χειμώνα πού πάντων το ταξείδι στο Μισισσιππί είνε σχεδόν άπραγματοποίητο, γιατί τότε τα γιγαντιαία αυτά φυτά, ένα είδος ύκάνθων, πολλαπλασιάζονται καταπληκτικά κι' άποβαίνει άδύνατος ο καθάρσιός τους.

Όταν ο έλικας ενός ποταμοπλοίου μπλέκει μέσα στα φυτά αυτά, παύει πιά να λειτουργή και σταματά.

Τελευταία όμως, δυό νέα Αμερικανοί έπιστήμονες, ένας μηχανολόγος κι' ένας χημικός — ο τελευταίος είνε μαύρος — κατόρθωσαν να κατασκευάσουν ένα ποταμόπλοιο ειδικό γι' α την έξοχισή των όγκων των φυτών.

Η πρώτη μάλιστα δοκιμή πού έγινε, έδωσε άνθρακαστικά άποτελέσματα.

Ένα περιδικό έσπευσε την έπομένη της πρώτης δοκιμής Πολιτειών ανένηψε απ' τους δυό νέους έφευρέτες. Στην συνέπεια αυτή, ο μαύρος χημικός ύποσέθηκε ότι πού γρήγορα τ' α άντιφύκας ποταμόπλοια θά έφοδιασθούν μ' ένα νέο μηχανήμα. Το μηχανήμα αυτό θά πατάγη ένα βαρόν απ' α διάλυτο στο νερό χημικό υγρό, με το οποίο θά ραντιστή ολόκληρος ο βυθός του Μισισσιππί. Το υγρό αυτό, βεβαίως ο μαύρος έφευρέτης, θά έξελείψη τελείως τα βλάβερα αυτά φυτά, χωρίς να φέρη καμιά άλλη βλάβη, ούτε στο νερό, ούτε στα ψάρια, ούτε στα άλλα φυτά.

Προς τα νότια της Καλιφορνίας, στην κοιλάδα του Άρρέγιο

Κάλδε, βρίσκεται ένα άληθινό «μεταλλείο» μέλιτος.

Το «μεταλλείο» αυτό είνε ένα βουνό από γρανίτη, με βαθύτατες σχισμάδες και σπηλιές, μέσα στις οποίες έχουν εγκατασταθή από αιώνες άναριθμητα μελίσσια.

Πολλοί τολμηροί Αμερικανοί ντύνονται με πέσινα ρούχα κι' άνεβαίνουν άπάνω στους γκρεμούς και μαζεύουν μέσα σε κάδους το μέλι, πού έχει λείψει απ' τις σχισμάδες. Μέσα στις σπηλιές όμως δεν έχει τολμηήσει κανείς ως τώρα να μπει.

γουμε σήμερα κιόλας, έσπενσε ν' απαντήσει ο Ζάκ.

—Οχι! τόν διέκοψε η Χριστίνα. Θα έπωφεληθούμε της φιλοξενίας του μαρκησιού.

—Αν επιμείνης, της απάντησε ο Ζάκ, να μείνουμε μερικές ημέρες στο Κουλτραί, θα προτιμούσα να εγκατασταθούμε στο πανδοχείο. Θα ήταν πιο εύθυμο εκεί απ' αυτό τόν έσημο πύργο...

—Δεν ήρθα εδώ για να είμαι εύθυμη!... είπε η Χριστίνα.

—Ηρθα εδώ για να κλάψω μια δυστυχισμένη μου φίλη!...

—Ναι, έκανε ο Ντρούν αναστενάζοντας. Η κυρία μαρκησία σ'αγαπούσε πολύ!

—Μιλάτε μου γι' αυτήν! είπε η Χριστίνα με σιγανή φωνή. Πρέπει να μάς τ'απτε όλα!... Είχατε προετοιμασμένοι να τ'ακούσουμε όλα... Η μαρκησία μου έκανε λόγο για σ'αυτές τις επιστολές της... Σ'αυτή είχε τη μεγαλύτερη εμπιστοσύνη... Αλλά η υπόθεσις είνε τόσο άρρατασστη, ώστε είμαστε δικαιολογημένοι πού δεν την πιστέψαμε στην αρχή...

Αυτός ο άθλιος κατώδυνος να ξεγελάει όλον τόν κόσμο...

—Δεν ξέρω τίποτε απ' όσα κου'λέτε! είπε ο Ντρούν.

Η Χριστίνα τόν κύτταξε καταπληκτικά.

Μα ο Ντρούν εξακολούθησε με γαλήνη.

—Εγώ, κυρία, πρέπει να ξέρετε, ότι δεν πιστεύω ποτέ στις φλυαρίες τού κόσμου και ή ιστορία τού «βουκόλα» μου φαίνεται παρωπύθ... Έχετε δη'εσείς ποτέ σ'αυς βουκόλα; Έγώ είμαι φύλακας τού κοιμητηρίου τού πύργου δεκαπέντε χρόνια και ποτέ δεν είδα ένα βουκόλα να βγαίνει απ' τόν τάφο του...

—Ο! αυτά είνε πολύ σωστά! είπε ο Ζάκ.

Η Χριστίνα τού έριξε ένα βλέμμα σχεδόν έχθρικό και τού απάντησε:

—Και όμως δεν μάς εμποδίζουν να έχουμε την απόδειξη της ατιμίας τού μαρκησιού, την απόδειξη τού εγκλήματός σου... Η στάσι σου, Ζάκ, με θλίβει όσο δεν μπορείς να φανταστής...

—Πού απόδειξη; ρώτησε ο Ντρούν.

—Την τούπα στον τοίχο της κρεβατοκάμαρας!... Δεν σ'αμίλησε καθόλου ή μαρκησία γι'αυτή;

—Ναι, ναι, μου μίλησε και την είδα... Μα ή τούπα αυτή θ'απόγειν πριν από πολλά χρόνια εκεί...

—Και ή μαρκησία, έπρόσθεσε ή Χριστίνα, γεννήθηκε πριν από δικάντα χρόνια ήν πιστέψουμε τού θρύλο.

—Α! Μα τρελλάθηκες, Χριστίνα; φώναξε ο Ζάκ.

—Και τού πιστόλι πού μάς έστειλε; ρώτησε ή Χριστίνα.

Και άπευθυνόμενη προς τόν Ντρούν έπρόσθεσε:

—Ξέρετε τί είνε τού πιστόλι αυτό; Ο κύριος μπορεί να σ'αυ τού εξηγήσει...

—Χριστίνα! Χριστίνα! φώναξε ο Ζάκ. Σώπα, σέ ίκετεύω!... Σώπα!... Έν πρώτοις, δεν είμαστε βέβαιοι να τ'απτε... Κ'έπειτα... ξεχνάς;... ξεχνάς ότι έχουμε και κ'α τ'α λ'ο πού πρέπει να μάς άπασχολή, εκτός απ' τούς νεκρούς!...

Και λέγοντας τ'α λόγια αυτά ο Ζάκ τής έπιασε τ'α χέρια.

Η Χριστίνα δεν τού απάντησε, μα άναλύθηκε σέ δάκρυα... Έκείνη τη στιγμή, ο Ντρούν, από διακριτικότητα, βγήκε έξω.

Ο Ζάκ προσπαθούσε τώρα να καθησυχάσει ή Χριστίνα, ή δ'ποία γινόταν δλοένα και πιο νευρική.

—Αγαπημένη μου, της έλεγε, παραδέχομαι ό,τι θέλεις. Ο μαρκησιός είν' ένα τέρας κ' ή μαρκησία μια μάστιγ. Αν θα μπορούσαμε ακόμα να τή σώσουμε, ξέρεις πολύ καλά, ότι πρώτος εγώ θα έκανα ό,τι μπορούσα... Μα τώρα, πού είνε νεκρή, τί μπορούμε να κάνουμε; Απομόνησε τού δρόμο τού Κουλτραί, όπως πρέπει να λησμονήσης και τού δρόμο τού σπιτιού τού Μασσόν...

—Ας μη συλλογίζμαστε πια παρά μόνο τού Γαβριήλ...

Η Χριστίνα σκούπισε τ'α δάκρυά της και έλεγε υπόκωφα:

—Έστω!... Ας γίνη τού θέλημά σου!... Μα αυτό θ'α ξ'η ή σ'αυ τ'ο ρ'ο μ'ε ρ'α ά π'ο τ'ε...

Ο Ζάκ κ' ή Χριστίνα βγήκαν σ'αυτό κατώφλι τού μικρού σπιτιού... Από κει φαινόταν ένα τμήμα τού κοιμητηρίου πού περιέβαλε τού παρεκκλήσιου. Ο Ντρούν, σ'αυ τρελλός, έτρεχε από τάφο σέ τάφο, πίσω από κάποιον πού έφηνε ξεφωνίζοντας σ'αυ γάτα και πού σ'αυ τέλος εξαφανίστηκε πίσω απ' τού παρεκκλήσι.

Ο Ζάκ κ' ή Χριστίνα έφτασαν τού νεκρό τού στιγμή πού έδειχνε τή γροθιά του σ' ένα περιεργό πλάσμα πού μόρφαιε σαρκαστικά, καθώς πηδούσε απ' τού μανδρότοχο τού κοιμητηρίου.

—Ο Σιγκ-Σιγκ! φώναξε ή Χριστίνα, άναγνωρίζοντας τόν Ίνδο ύπηρέτη.

—Ναι, ο Σιγκ-Σιγκ! επανέλαβε ο Ντρούν, σκουπίζοντας τόν ιδρώτα του. Δεν μ' αφήνει ούτε μια στιγμή σέ ήσυχία... Τόν έπιασα ν' άφογκράζεται πίσω απ' τήν πόρτα... Τόν στέλνει ο Σανγκό... Θα ήθελα να τόν συν-

Κ' έβγαλε απ' τού ντουλάπι ένα παληό σκαλιστό κουτί από καρνιά, τού όποιου ξεκλείδωσε κ' απ' τού όποιο έβγαλε διάφορα ύπεροχα κοσμήματα...

—Τ'α κοσμήματα αυτά ήσαν έντελώς δικά της, έλεγε ή Χριστίνα, και συνεπώς είνε τού δικαίωμα να τ'α διαθέσει όπως θέλει... Μπορείτε λοιπόν να μου άπαντήσετε χωρίς στενοχώρια, Ντρούν. Μήπως σ'αυ τ'α έδωσε γ'α τ'ο ν'ι δ'ι ο σ'κ ο π'ο πού έδωσε και σ'αυ Σανγκό ένα μαργαριταρένιο περιδέραιο;...

—Να τού χαρί τής δωρεάς της! απάντησε τότε ο Ντρούν, βράζοντας από τού κουτί ένα χαρτί.

Η Χριστίνα τού πήρε και διάβασε τ'α εξής:

«Παραχωρώ αυτά τ'α κοσμήματα σ'αυ Ζαν-Ζοζέφ Ντρούν, φύλακα τού παρεκκλήσιου ν'α Κουλτραί, για να επαγρυπνή σ'αυ νάπαισι τής ψυχής μου».

—Και τώρα, Ντρούν, έλεγε ή Χριστίνα, θά μου π'ατε τί έννοει ή μαρκησία, γράφοντας ότι θά επαγρυπνήτε σ'αυ νάπαισι τής ψυχής της;

Ο Ντρούν ταχτοποίησε τ'α κοσμήματα και τού χαρτί μέσα σ'αυτό κουτί, τού ξανάκλεισε, τού έβαλε μέσα σ'αυ ντουλάπι, τού κλείδωσε κ' απάντησε:

—Αυτό είνε δουλειά δική μου!

—Μα είνε και δική μου! φώναξε ή Χριστίνα. Ντρούν, γι'αυτό άκριβώς ήρθα εδώ!... Ξέρω τή θέλησι της μαρκησίας!... Ξέρω τί συνεννόσι έκανε με τού Σανγκό... Μου έγραψε λίγες μέρες π'αυ τού θανάτου της, ότι συνεννοήθηκε για τ'α πάντα, όχι μόνο μαζί με τόν Σανγκό, αλλά και μαζί σου!... Μίλα, Ντρούν!... Πρέπει!...

—Τί θέλετε να σ'αυ π'α;...

—Αν ή τελευταίος θέλησις της μαρκησίας έντελώς ήταν... —Η τελευταία θέλησις της μαρκησίας ήταν να δώσω τού μεγάλο διάδημα απ' τ'α κοσμήματα πού είδατε π'αυ όλίγον σ'αυ Σανγκό, όταν έκείνη πέθανε...

—Για να τής κόψη τού κεφάλι! φώναξε ή Χριστίνα.

—Όσο για τ' άλλα κοσμήματα, εξακολούθησε ο Ντρούν, χωρίς να τής απαντήσει, είνε όλα δικά μου...

—Κρατήστε τ'α όλα, Ντρούν! Μα άς μ'ην άγγίξει κανείς τού λείψανου τής πτωχής μου φίλης!... Βασανίστηκε άρκετά σ'αυ ζωή της, ώστε πρέπει να άπολαύσει τήν ίση άνάπαυσι τών νεκρών...

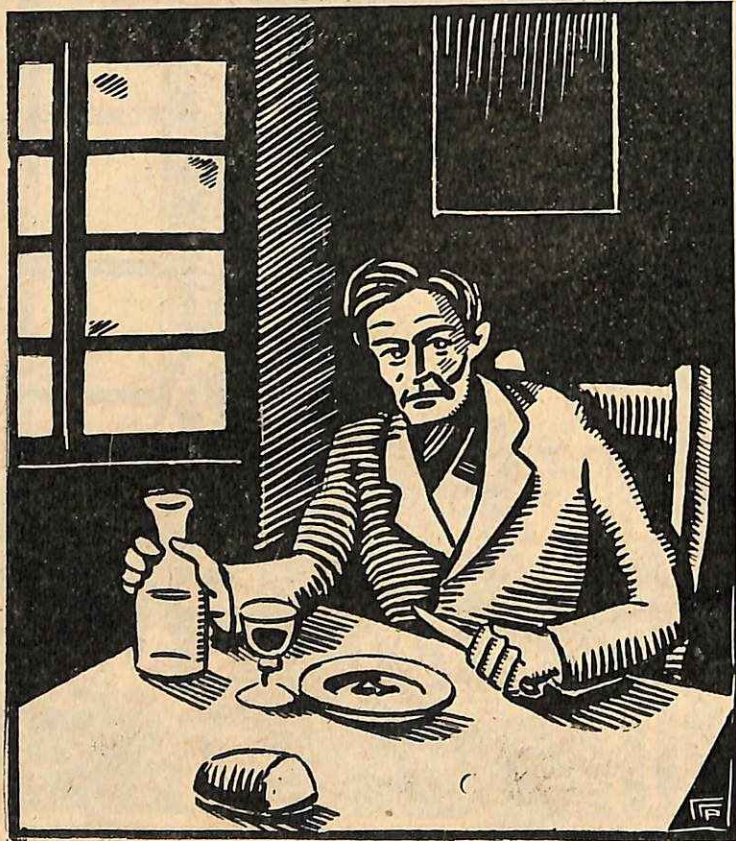
—Δεν θά κρατήσω τίποτε, δεσποινίς!... Θα τ'α δώσω όλα σ'αυ Σανγκό για να φύγει άμέσως και να μ'ην τόν ξαναϊδώ π'α... Τόν έξωω καλά!... Δεν θέλει τίποτε άλλο για να φύγει... Κ'έτσι ή πτωχή μου κυρία θά κοιμηθ'ή ήσυχ'α τόν αιώνιο ύπνο... Σ'αυ τού όρκίζομαι, δεσποινίς!...

—Έσπε ένας τίμιος άνθρωπος, Ντρούν!...

—Ναι, δεσποινίς... Μα σ'αυ με φοβίστατε!... Νόμισα για μια στιγμή π'αυ ήρθατε και σ'αυ για να σκοτώσετε τή β'ο κ'ο λ'α κ'ι α σ'μ ε ν η μ α ρ κ η σ'ι α...

—Ας προσερχθούμε για τήν ψυχή της, Ντρούν...

(Άκολουθεί)

Ο Ντρούν πτωγός...

λέσματα!

—Τί θέλεις να π'α;...

—Α! αγαπητή μου, μου ξητάς τώρα πολλά!...

—Είσαι λοιπόν αποφασισμένη να φύγουμε;...

—Ναι, ήσυχασε... Σέ λίγο θά βρισκόμαστε σ'αυ Παρίσι...

—Μα δεν σου ξητάω να γυρίσουμε σ'αυ Παρίσι!... Έπ'αυ παρόντος, ο Γαβριήλ μπορεί να περιμένει...

—Ε, λοιπόν, τότε θά μείνουμε εδώ!...

Ο Ζάκ δεν μπόρεσε να κρατήσει μια κίνησι άνυπομονίας. Ασφαλώς, ή Χριστίνα τόν περιέπαζε, μα δεν πρόφτασε να φανερώσει τή δυσάρεσκειά του γι'αυτό... Έκείνη τη στιγμή, ένας παράδοξος θόρυβος έφτασε απ' έξω... Ποδοβολητό άκούστηκε, σ'αυ κάποιον να κνηγούσαν, συνοδευμένο από διαπεραστικές κραυγές.

όσο όπως τού άξίζει... Αλλά ή κλίμα τών Ίνδων έκανε τήν κυρία μαρκησία τόσο άρρωστη...

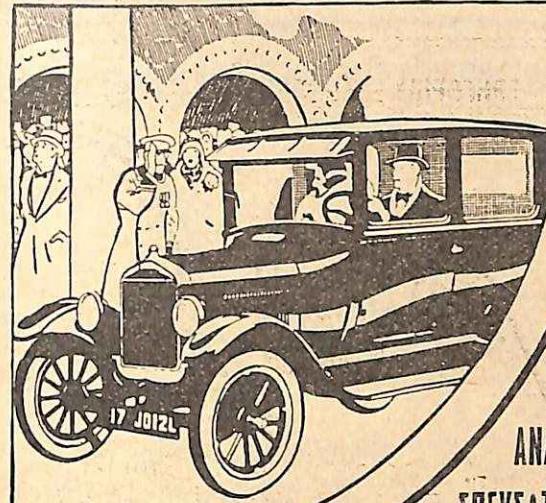
—Σχετικώς με τόν Σανγκό θά ήθελα να σ'αυ π'α μερικά λόγια, Ντρούν, έλεγε ή Χριστίνα, ρίχνοντας ένα παράδοξο βλέμμα σ'αυ νεκρό.

—Τότε ακολουθήστε με σ'αυ Ιερό!... έλεγε ο Ντρούν. Εκεί, θά μπορούμε να μιλήσουμε καλότερα...

—Όταν βρέθηκαν μέσα σ'αυ Ιερό κ' έλεισαν τ'α πόρτες, ή Χριστίνα έλαβε τού λόγο... Δεν άφηγε ούτε στιγμή τόν Ντρούν από τ'α μάτια της.

—Ντρούν, τού έλεγε, ή μαρκησία είνε όρασι κοσμήματα, τ'α όποια, καθώς ξέρω, διέθεσε π'αυ τού θανάτου της...

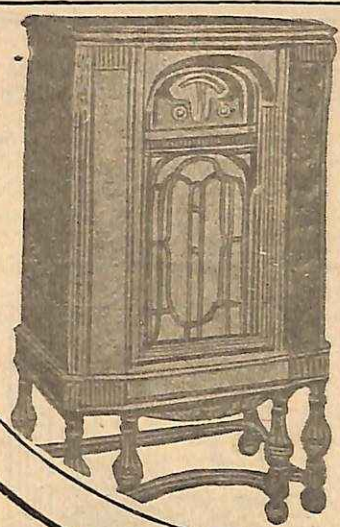
—Ίδού τ'α!... έλεγε ο Ντρούν, χωρίς να δείξει τήν παραμικρή στενοχώρια.

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΑΛΤ!...

Η ΘΕΑ ΤΥΧΗ ΣΑΣ ΧΤΥΠΑΕΙ ΤΗΝ ΠΟΡΤΑ
ΑΝΑΓΗΩΣΤΑΙ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»,
ΣΠΕΥΣΑΤΕ ΝΑ ΛΑΒΕΤΕ ΜΕΡΟΣ ΣΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΛΑΧΕΙΟ ΜΑΣ
ΔΩΡΑ 500.000 ΔΡΑΧΜΩΝ

Δώρα πλούσια, δώρα άσφαλής, προπαντός ΑΣΦΑΛΗ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» ΕΙΝΕ ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΥΤΕΡΟ ΚΑΙ ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ — ΤΟ ΤΟΝΙΖΟΜΕΝ — ΤΟ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΛΑΧΕΙΟ

Οι συμμετέχοντες εις τού ΜΕΓΑ ΚΟΙΝΩΝ ΛΑΧΕΙΟΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» — «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», καθ' έν τρόπον θά ύποδειξωμεν κατωτέρω, θά λάμ-

Ο Α' αριθμός θά κερδίση 1 αυτοκίνητο Studebaker 5 θέσεων κλειστό άξιας	Δρχ. 150.000.—
Ο Β' 1 οικοπέδο στήν θέσι Κουπόνια, έπισθεν τών «Ηλυσίων», ιδιοκτησία τού διευθυντού	
μας κ. Κ. Ι. Θεοδοροπούλου, π'αχων 464, άξιας	
Ο Γ' 1 ραδιόφωνο με πλήρη εγκατάστασιν, άξιας	» 50.000.—
Ο Δ' 1 τάπητα πολυτελείας άξιας	» 15.000.—
Ο Ε' 1 γραμμόφωνο, άξιας	» 8.000.—
Ο Σ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, άξιας	» 4.000.—
Ο Ζ' 1 γραμμόφωνο φορητόν, άξιας	» 2.500.—
Ο Η' 1 ένδυμασίαν άνδρικήν άξιας	» 2.500.—
Ο Θ' 1 αδιάδροχο άνδρικό, άξιας	» 1.500.—
Ο Ι' 1 αδιάδροχο γυναικείο, άξιας	» 1.500.—
Ο ΙΑ' ύφασμα άνδρικό, άξιας	» 1.500.—
Ο ΙΒ' ύφασμα γυναικείο, άξιας	» 1.500.—
Ο ΙΓ' ύφασμα μεταξωτό, άξιας	» 1.500.—
Ο ΙΔ' ύφασμα μεταξωτό, άξιας	» 1.500.—
Ο ΙΕ' 1 ντυζίνα πλάκες γραμμοφώνου, άξιας	» 1.500.—
Ο ΙΣ' 1 γυναικείο καπέλλο, άξιας	» 1.000.—
Ο ΙΖ' 1 γυναικείο καπέλλο, άξιας	» 1.000.—
Ο ΙΗ' 1 γυναικείο κορσέ, άξιας	» 500.—
Ο ΙΘ' 3 ζεύγη κάλτσες, άξιας	» 500.—
Ο Κ' 3 ζεύγη κάλτσες, άξιας	» 500.—
Ο ΚΑ' 3 ζεύγη κάλτσες, άξιας	» 500.—
Ο ΚΒ' 1 έμπρέλλα άνδρική, άξιας	» 500.—
Ο ΚΓ' 1 έμπρέλλα γυναικεία, άξιας	» 500.—
600 αριθμοί ανά μίαν σειράν ένδύσεών μας, Βιβλιοθήκης «Μπουκέτου», άντι Δρχ. 225, άξιας	» 135.000.—
500 αριθμοί ανά μίαν σειράν «Ημερολογίων, Δρχ. 200, άξιας	» 100.000.—
200 αριθμοί ανά έν βιβλίον «Καπετάν Φάντασμα», άξιας	» 12.000.—
100 αριθμοί ανά έν βιβλίον «Καπετάν Βρυκόλακα», άξιας	» 3.000.—
	» 500.000.—

Συνεπώς έλα τ'α ΔΩΡΑ τού ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» — «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ» άνέρχοντα εις τού καταπληκτικόν π'αυ τού ΗΜΙΣΕΩΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥ!...

Διά να λάβετε μέρος σ'αυ Μεγάλου Λαχείου τών περιδ'ικών μας πρέπει να φυλάσσετε τ'α δελτία, τ'α όποια άρχισαν δημοσιεύμενα σ'αυ «Μπουκέτο» και σ'αυ «Οικογένεια» από τού προηγούμενου φύλλου, τού Ιου φύλλου τού μηνός Δεκεμβρίου, καθώς και τών μηνών Ιανουαρίου, Φεβρουαρίου, Μαρτίου και Απριλίου, μέχρι τού δελτίου πού θά δημοσιευθ'ή σ'αυ φύλλο τού Πάσχα.

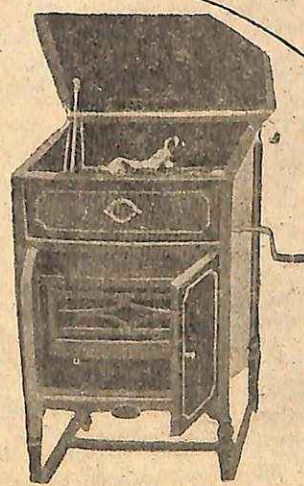
Κρατείτε τ'α δελτία αυτά, 38 έν όλφ, μέχρι τού Πάσχα, 19 τού «Μπουκέτου» οπλαδή και 19 τής «Οικογενείας», και θά σ'αυ είδοποιήσωμεν έγκαίρως π'αυ π'αυ θά τ'α καταθέσετε, για να συμμετάσχετε σ'αυ Λαχείο.

Η κληρώσις θά γίνη σ'αυ ήνα από τ'α μεγάλα αίθουσες τών Αθηνών, ένάπιον Έπιτροπής εκ γ'νων λόγιων και άνωτέρων δημοσίων λειτουργών. Έπειδή πρόκειται δέ περί γεγονότος πρωτοφανούς σ'αυ δημοσιογραφικά χρονικά, άπεφασίσαν όπως σ'αυ Έπιτροπή τής κληρώσεως τού Λαχείου συμμετάσχουν και α' επαρχία, Έρρίσανε λοιπόν κληρών και έπέτυχον κατά σειράν α' εξής επαρχία: ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ΜΥΤΙΛΗΝΗ, ΧΑΛΚΙΣ, ΛΑΡΙΣΑ και ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ.

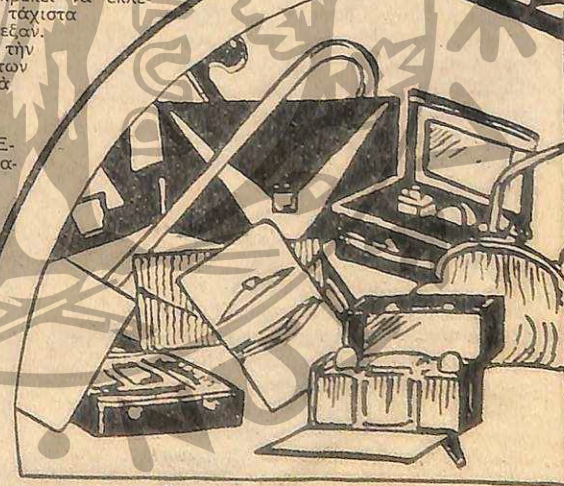
Κατόπιν αυτού οι άναγνώστα τών επαρχιών αυτών πρέπει να εκλέξουν ανά ένα αντιπρόσωπον των και να π'αε γράψουν τ'αχίστα μέσα τού ένδοπιου ύποπραστορείου Έφημερίδων ποιους έξέλεσαν. Οι εκλεγέντες θά κληθούν όπως εφίσταται εις Αθήνας τήν ήμέραν τής κληρώσεως. Τ'α έξοδα τού ταξιδιού των και τής διαμονής των έν τή πρωτεύουσά θά τ'αυ τ'α καταβάλη προκαταβολικώς τού Γραφείου μας.

ΜΗ ΧΑΝΕΤΕ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΙΡΟΝ

Άγοράσετε τού «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ» και τήν «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ» και φυλάγετε τ'α δελτία τού Μεγάλου Λαχείου. ΣΑΣ ΤΟ ΕΙΠΑΜΕ : Η ΤΥΧΗ ΕΙΝΕ ΜΕΣΑ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΑΣ!...

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Τὸ ἀριστούργημα τῶν ἀριστουργημάτων

Οἱ Δαίμονες τοῦ Ὁκεανοῦ

Τοῦ Γουσταύου Αἰμάρ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

ΠΟ στιγμή σὲ στιγμή ὑπῆρχε φόβος νὰ φτάσῃ στὸ μέγαρο ὁ Ὀλαναῖος, μαζί με τοὺς συντρόφους του καὶ τὸ κατὰ κράτος τὰ σχέδια. Κατόρθωσε λοιπὸν νὰ κατενύσῃ τὸ θυμὸν του καὶ νὰ δώσῃ μιὰ γαλήνια ἐκφραστὴ στὸ πρόσωπό του.

— Ἀκουσε με, παιδί μου!... εἶπε ἀλλάζοντας τὸν τόνο τῆς φωνῆς του στὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου. Ἀκουσε τί θὰ σοῦ πῶ καὶ φαντάζομαι ὅτι θὰ συνεννοηθῶμε.

— Δὲν τὸ πιστεύω!... τοῦ ἀπάντησε μ' ἓνα ἀποφασιστικὸ τόνο ἡ ἀτρόμητη νέα.

— Μα γιατί δὲν θέλεις νὰ με πιστέψῃς; Τί μπορῶ νὰ κερδίσω ἀπὸ σένα, ἓνα φτωχὸ κορίτσι, ἂν σὲ γελᾶσαι; τὴ ρώτησε ἐκεῖνος μ' ἓνα γλυκὸ τόνο στὴν φωνή του καὶ συνέχισε: Σ' ἐκτιμῶμαι, ἀγαπητὸ μου παιδί, ὅτι δὲν θέλω νὰ κάνω κανένα κακό, οὔτε σὲ σένα, οὔτε σὺς κυρίες αὐτές. Ἄν μίλησα προηγουμένως μ' ἀσχημο τρόπο, τὸ ἔκανα γιατί ἦταν ἀνάγκη νὰ μιλήσω ἔτσι. Ἡ κυρία δούκισσα ντὲ λα Τόρρε κι' ἡ κόρη της εἶνε Ἰσπανίδες καὶ ἀποφασισὰ νὰ τίς σώσω, γιατί ξέρω πολὺ καλά, ὅτι τίς ἀπειλοῦν μεγάλοι κίνδυνοι. Σέβεις γιατί πρὶν λίγο φώναξα ὅτι θὰ σὰς αἰχμαλωτίσω;...

— Ὁχι! τοῦ ἀπάντησε ἡ ἀπονήρευτη κοπέλλα.

Κι' ὁ παμπόνηρος τυχοδιώκτης ἐξακολούθησε:

— Φώναξα ἔτσι, γιὰ νὰ ξεγελάσω τοὺς ἐχθρούς σου! Ἐπειδὴ ἡ κυρία εἶνε Ἰσπανίδες, δὲν πρέπει νὰ μάθουν ὅτι ἐχθροὶ σου, ὅτι δεχτήκανε τὴν προστασίαν τῶν Ἀδελφῶν τῆς Ἀκτῆς.

— Ἀλλὰ σὺ, Τυρόγατο, δὲν εἶσαι Ἀδελφὸς τῆς Ἀκτῆς! τοῦ φώναξε μὲ κάποιο δισταγμὸ ἡ νέα.

— Ἐχεις λάθος, παιδί μου!... τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἓναν ἥσυχον τόνο στὴν φωνή του. Δὲν με θυμᾶσαι στὸν Ἅγιο Δομῆτιο; με θυμᾶσαι στὸν Ἅγιο Δομῆτιο;...

— Πῶς, δὲν θυμᾶσαι, ἀλλὰ ἀκούσα νὰ λένε, ὅτι σὲ διώξαν ἀπ' τὴν Ἀδελφότητα.

— Ἀδελφὸς τῆς Ἀκτῆς! τοῦ φώναξε μὲ κάποιο δισταγμὸ ἡ νέα.

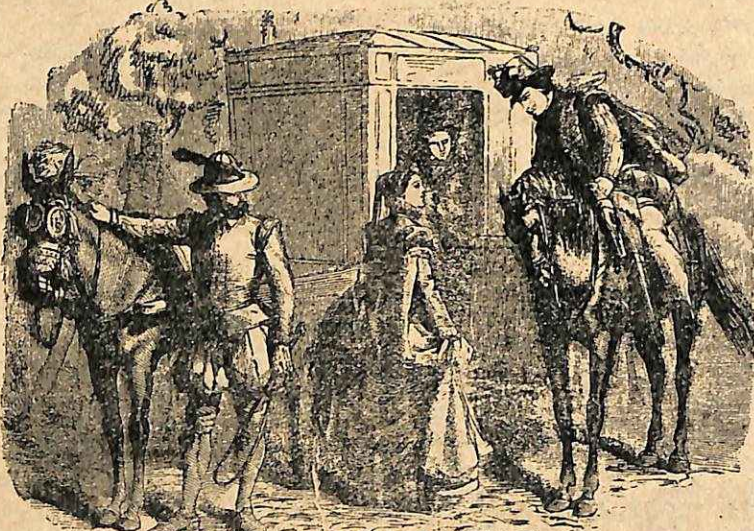
— Ἐχεις λάθος, παιδί μου!... τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος μ' ἓναν ἥσυχον τόνο στὴν φωνή του. Δὲν με θυμᾶσαι στὸν Ἅγιο Δομῆτιο; με θυμᾶσαι στὸν Ἅγιο Δομῆτιο;...

κυρίες αὐτές, σὰν Ἰσπανίδες, εἶνε περὶ φανερὰ καὶ ὑπόκεινται κίνδυνος νὰ μὴν δεχτοῦν τὴν προστασίαν μας. Ἐμεῖς ὅμως δὲν πρέπει νὰ τίς ἀφήσουμε νὰ καταστραφῶν. Ὁ καπετὰν Λαπαρτάς, ὁ δοξασμένος ἀρχηγὸς μας, δὲν θὰ μᾶς συγχωρήσῃ ποτὲ μιὰ τέτοια ἀδυναμία.

Ἡ ὑποταγή, ἀλλὰ ἀληθοφανής, αὐτὴς ἐξηγήσεις τοῦ Τυρόγατου, ἦσαν σχεδὸν ἀκατανόητες στὴν μικρομυαλὴ κοπέλλα. Δὲν τὴν ξεγέλασαν λοιπὸν αὐτές, ὅσο τὸ γαλήνιο ὕψος, πὺν κατόρθωσε νὰ δώσῃ στὴν μορφὴν του ὁ μέγας ἐκεῖνος ὑποκρίτης. Ἡ ἀπλοϊκὴ λοιπὸν κοπέλλα, μόλις τελείωσε ὁ τυχοδιώκτης, τοῦ ἀπάντησε:

— Μοῦ φαίνεται ὅτι ὅσα μᾶς εἶπες εἶνε ἀληθινά!... Πρόσεξε ὅμως καλά, γιατί ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ψεύτες!

— Μα σὲ σένα, ἓνα ἀδῶ κοριτσάκι, θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ

Ἡ συνοδεία εἶχε σταματήσει μέσα σ' ἓνα δάσος

πὺν φέμματα:

— Τότε λοιπὸν, δὲς μου τὸν λόγο τῆς τιμῆς σου, ὅτι μοῦ λές τὴν καθαρὴν ἀλήθειαν! τοῦ φώναξε μ' ἓνα ἐπιτακτικὸ τόνο τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου.

— Ναι, σοῦ δίνω τὸν λόγο μου, ὅτι ὅσα σοῦ εἶπα εἶνε ἀληθινά! τῆς ἀπάντησε, χωρὶς κανένα δισταγμὸ ὁ τυχοδιώκτης.

— Καλὰ! εἶπε ἀμέσως ἡ εὐπιστὴ κοπέλλα. Μπορεῖς νὰ δηγήσῃς τίς κυρίες στὸ στρατόπέδόν μας, ἀλλὰ μ' ἓναν ὄρο!...

— Ποῖον; τὴν ρώτησε ἀνήσυχος ἐκεῖνος.

— Ὅτι δὲν θὰ με χωρίσῃς ἀπ' αὐτές!...

— Μα αὐτὸ θὰ στὸ πρότεινα ἐγὼ ἀπάντησε μ' ἓνα προσποιητὸν χαμόγελο ὁ τυχοδιώκτης.

Τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου, χωρὶς κανένα πείσμα, ἀναποδογύρισε ἀμέσως τὰ ἐπιπλά που εἶχε μαζέψει μπροστὰ της καὶ φώναξε τοῦ Τυρόγατου νὰ πλησιάσῃ.

Ἡ δούκισσα κι' ἡ κόρη της ἦσαν ἀκόμη ἀναίσθητες. Γιὰ νὰ τίς μεταφέρουν στὸ κλειστὸ ἀμύξιστον, χρειάστηκε νὰ κάνουν εἰλησται ἓνα πρόχειρο φορεῖο.

Ὅταν τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου μπήκε κι' αὐτὸ μέσα στὸ ἀμάξι, ὁ Τυρόγατος ἔδωσε διαταγὴ στοὺς ἀνθρώπους του νὰ ξεκινήσουν. Ἐπεί, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ὄμιλος ἐγῆκε μέσα ἀπ' τὴν ἀλὴ τοῦ μεγάρου κι' ἄρχισε νὰ κοιλιάζῃ πρὸς τὰ τεῖχη τῆς πόλεως.

Ὑστερὰ ἀπὸ λίγην ὥρα, ἡ συνοδεία τῶν ληστών πὺν ἀπῆγαγε τὴν δούκισσα καὶ τὴν κόρη της, ἔφτασε μπροστὰ στὸ κατεστραμμένον μέρος τῶν τειχῶν, ἀπ' τὸ ὁποῖο εἶχε περάσει τὸ προηγούμενον ἔραδν ὁ Δὸν Πέδρο Γκάρεθας, μαζί με τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου. Ἡ συνοδεία τότε σταμάτησε. Μερικοὶ ἀπ' τοὺς ληστές ξεκαθαικίεψαν καὶ σὲ λίγα λεπτά φτιάσανε μιὰ μικρὴ γέφυρα,

Μὴ φοβᾶσθε! Δὲν θὰ τολμήσουν νὰ μᾶς πειράξουν! τῆς ἀπάντησε τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου, χαμηλώνοντας τὴν φωνή της.

Πέρασε ἀκόμη μιὰ ὥρα—μισὴ ὥρα ἀγωνίας καὶ τρόμου γιὰ τὴν δούκισσα καὶ τὴν κόρη της—καὶ τότε ὁ Τυρόγατος ἔδωσε διαταγὴ νὰ σταματήσουν.

Ὅταν τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου κατέβηκε ἀπὸ τ' ἀμάξι, ἔβριξε γύρω της μιὰ ρογήροζη ἐρευνητικὴ ματιά.

Ἡ συνοδεία εἶχε σταματήσει μέσα σ' ἓνα δάσος. Ὁλόγυρα φαίνονταν μερικὲς ἄλλες ἀχνόκαλὺδες. Πρὸ μπρὸς ὅμως ὕψωνόταν ἓνα μεγάλο στίτι, χτισμένον μὲ πέτρες, τόσο στερεὰ κι' ὠμορφα, πὺν ἦταν ζήτημα ἂν ὑπῆρχαν πολλὰ σὰν κι' αὐτὸ μέσα στὴν πόλιν τῆς Βέρα-Κρούς.

Τὸ στίτι αὐτὸ ἦταν μιὰ ἐντα δὲ λ Π ο τ ρ ε ρ ο. Μ' ἄλλα λόγια, ἓνα κορυφώμετο, ἓνα κέντρον λαθρεμπορίου.

Ἐξω ἀπ' τὸ κτίριον αὐτὸ, ἦσαν δεμένα πολλὰ ἄλογα. Κι' ἀπὸ μέσα ἀκουγόνοσαν φωνὲς καὶ τραγούδια. Πολλοὶ ἀπ' τοὺς θαμώνες τοῦ κέντρου ἐγῆκαν τώρα ἔξω γιὰ νὰ δοῦν ποιοὶ ἦσαν αὐτοὶ πὺν φτάσανε ὅλοι μαζί καὶ με τὸσον θόρυβο.

Ἐνας ἀπ' τοὺς ὑπόπλους αὐτοὺς τύπους, κιντήσε μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου.

Ὅταν ἀντίκρισε τὸ βλέμμα του ἡ νεαρή κόρη, τοῦ χαμογέλασε. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ πρόσωπό του τὸν Μεξικανό, πὺν τὴν ἐσήθησε νὰ μῇ μέσα στὸ κελλὶ τοῦ Ὀλαναίου. Πραγματικὰ, ὁ ἀνθρώπος ἐκεῖνος ἦταν ὁ δὸν Πέδρο Γκάρεθας, ὁ ὁποῖος, ἀπὸ τῆς ἐγγενεφ καθουχαστικῆς, γλυττήσε ἀνάμεσα στοὺς ἄλλους θαμῶνες καὶ χάρηκε.

Ὁ ιδιοκτήτης τοῦ κέντρου ἐκεῖνον εἶχε ἐδωπορηθῇ φαίνεται προηγουμένως καὶ γνωρίζε καλά τὴν ἐπιχειρήσει τοῦ Τυρόγατου. Αὐτὸ ἦταν καταφάνερο, γιατί μόλις εἶδε τὸν Τυρόγατο, ἔτρεξε κοντὰ του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ὅλα εἶνε ἔτοιμα, πεινιόρ. Δὲν ἔχετε παρὰ νὰ με ἀκολουθήσετε.

— Καλὰ! τοῦ ἀπάντησε μ' ἓνα ξερό τόνο ὁ Τυρόγατος.

Καὶ συγχρόνως ἐγεννε στοὺς συντρόφους του νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

Ὁ καταστηματοῦχος τότε πρὸς τὴν ἐκείνην ἐπὶ τὸν Τυρόγατος κι' ἡ συνοδεία του τὸν ἀκολουθήσανε ἀπὸ κοντὰ.

Σὲ λίγο, ὁ ἀρχιλαθρεμπόρος ἐφτασε στὸ πᾶσον μέρος τοῦ κτιρίου καὶ στάθηκε μπρὸς σὲ μιὰ κορυφὴ πόρτα. Ἀπὸ τὴν ἀνοίξε δὲ μ' ἓνα μικρὸ κλειδί, ἔκανε τόπο γιὰ νὰ μῇ ἐκεῖνον πὺν τὸν ἀκολουθοῦσαν μέσα στὸν στικτὸ ἐκεῖνο διαμέρισμα τοῦ καταστήματος του. Καθὼν μῇ μέσα κι' ὁ ἴδιος καὶ κλειδῶσε

καλὰ τὴν πόρτα.

Τὴν ἴδια ὥρα στιγμή, πίσω ἀπὸ μιὰ γωνία, πρόβαλε σιγὰ ὁ δὸν Πέδρο. Κι' ἀπὸ εἶδε καλὰ τὴν συνέβη, ἔφυγε μουρμουρίζοντας:

— Θὰ πάω νὰ πῶ ὅλα ὅσα εἶδα στὸν κουμπάρο μου. Εἶμαι σίγουρος, ὅτι θὰ τοῦ φαντοῦν παρὰ ἔξω καὶ θὰ εὐχαριστῇ πολὺ πὺν θὰ τὰ μάθῃ.

Γύρισε λοιπὸν στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τοῦ καταστήματος, κι' ἀπὸ πλῆρως τὸ λογαριασμὸν του, καθάλλικε τ' ἀλόγόν του κι' ἔφυγε καλπάζοντας πρὸς τὴν Βέρα-Κρούς.

Στὸ μεταξὺ αὐτὸ, ἡ συνοδεία τοῦ Τυρόγατου, ἀπὸ πέρασε ἀπὸ ἓνα δαιδαλό διαδρόμων καὶ μυστικῶν θυρῶν, σταμάτησε μπροστὰ σ' ἓνα διαμέρισμα ἐντελὸς ἀπόκορυφου.

Μπᾶτε μέσα! εἶπε τότε ἐπιτακτικὰ ὁ Τυρόγατος σὺς αἰχμαλώτους του.

Ἡ δούκισσα κι' ἡ κόρη της μπήκαν μέσα στὸ διαμέρισμα αὐτὸ, χωρὶς νὰ τοῦ ἀπαντήσουν. Εἶχαν πειρὰ ὑποταχθῇ στὸ μοῖρα καὶ ἐκτελοῦσαν μηχανικὰ ὅτι τῆς εἶπε ὁ Τυρόγατος.

Τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου τίς ἀκολούθησε κι' αὐτὸ.

Τότε ὁ Τυρόγατος προχώρησε κοντὰ τους καὶ εἶπε μὲ ὑποκριτικὴ φιλοφροσύνη:

— Δὲν πρέπει μ' ἀνησυχεῖτε, κυρίες μου! Ἐδῶ μέσα εἰσάστε σὰν μέσα στὸ σπῆτι σας!

— Τολμᾶτε νὰ μᾶς εἰρωνεύεσθε, ἀνάνδρε! τοῦ φώναξε τότε τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου, ἐμποδίζοντας τὸν νὰ πλησιάσῃ τίς δυὸ κυρίες.

Ὁ Τυρόγατος, δταν ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, γίγνε κατακλινκινος ἀπ' τὸ θυμὸν του. Καμᾶροντας ὅμως τὰ νεῦρα του, τῆς εἶπε:

— Εἶσαι ἓνα τρελλοκόριτσο καὶ δὲν σὲ ἐξουθενίζομαι!... Πρόσεξε ὅμως μὴν τῇ καὶ με παραφουσκώσεις στὸ τέλος, γιατί τότε δὲν ξέρω κι' ἐγὼ τί θὰ σοῦ κάνω!...

— Φεύγα!... Φεύγα ἀπὸ δῶ, παληάνθρωπε! Χάσου, νὰ μὴ σε βλέπουν τὰ μάτια μου!... ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ κτυπάζοντας τὸν προκλητικὰ ἡ νέα. Φύγε ἀμέσως καὶ τὸ καλὸ πὺν σοῦ θέλω νὰ μὴν ἐξαντολήσῃς νὰ παρουσιάσῃς ἐδῶ!...

Ὁ Τυρόγατος ἄφησε τότε νὰ πληρῇ ἀπὸν στὰ χεῖλη του ἓνα ἐιρωνικὸ χαμόγελο, καὶ χωρὶς νὰ τῆς ἀπαντήσῃ, ἔφυγε.

Ἡ δούκισσα ντὲ λα Τόρρε κι' ἡ κόρη της εἶχαν καθήσει ἀπὸν σ' ἓνα καναπὲ καὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ ἐγᾶνουν λέξιν ἀπ' τὸ στόμα τους. Ἦσαν καταρμαγμένες.

Τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου ὅμως, μόλις ἔφυγε ὁ Τυρόγατος, ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ ἓνα εἴθνη τραγούδι, καὶ σὲ μιὰ στιγμή, ἀπὸ ἐξόπασε σ' ἀκρότητα γέλια, κροστᾶλλια καὶ χαρῶτα, φώναξε σὺς συντρόφους τῶν:

— Γιατί κάθεσθε ἔτσι συλλογμένες κι' ἀμύλητες; Τραγουδοῦστε κι' ἐσεῖς! Φάτε, πιῆτε καὶ γελᾶστε, μὲ τὴν καρδιά σας!... Δὲν ἔχετε ἀπὸ τίποτε νὰ φοβῆσθε! Ὅσο ἐμὲ ἐγὼ μᾶς δὲν θὰ τολμήσῃ κανεὶς νὰ σὰς πειράξῃ!

Ἡ δούκισσα κι' ἡ κόρη της τὴν κτυπάζανε κατάπληκτες. Δὲν μπορούσαν νὰ ἐξηγήσουν τὴν τό-

ση αἰσιοδοξία της.

— Εἶνε ἐντελὸς παιδί! ψιθύρισε σὲ κάποια στιγμή ἡ δούκισσα στὴν κόρη της, χαμογελώντας θλιμμένα.

Ἡ δόνα Βιολέττα συμφώνησε μὲ τὴν μητέρα της, ἀλλὰ τὰ βλέμματά της, πὺν τὰξε προσηλωμένα ἐπιμονα καὶ ἐρωτηματικὰ ἀπὸν στὴν φιλενάδα της, δειχναν τὸν θαυμασμὸν τῆς γι' αὐτὴν.

Τὸ ἄνθος τοῦ Μαῖου, ἀπὸ ἀνοίξε διάπλατα ὅλες τίς πόρτες τοῦ διαμερίσματος ἐκεῖνον, πήγε καὶ κάθησε κοντὰ στὴν δόνα Βιολέττα.

— Βιολέττα, τῆς εἶπε ἀμέσως χαμηλώνοντας τὴν φωνή της, δὲν πρέπει νὰ φοβᾶσαι! Ὑπάρ-

νέαν ἄλλον δὲν ἐλπίζω τίποτε.

Κι' ἡ δούκισσα σήκωσε ψηλὰ τὰ χεῖρα της κι' ἄρχισε νὰ ψιθυρίζῃ μὲ τὰ τρεμάμενα χεῖλη τῆς μιὰ προσευχή.

ΠΟΙΟΝ ΜΕΣΟΝ ΜΕΤΕΧΕΙΡΙΣΘΗ Ο ΔΟΝ ΠΕΔΡΟ ΓΚΑΡΘΙΑΣ ΓΙΑ ΝΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ ΤΟΝ ΟΛΑΝΑΙΟ

Λίγην ὥρα ὕστερὰ ἀπ' τὴν κατὰ τὴν τοῦ φρουρίου τῆς Βέρα-Κρούς ἀπ' τοὺς φλιμπουστιέρος, ὁ Ὀλαναῖος παρῶσε τὴν διοίκησιν τοῦν ὠραῖο Λαυρεντίου.

Κύριε δούξ, νὰ, ἀπὸν σὲ χῶριστο σύντροφόν του τὸν Πιτρίαν καὶ μερικὸς ἄλλους φλιμπουστιέρος, πήγε στὸ μέγαρο

ἐπιδρομῆς τοῦ Τυρόγατου μέσα στὸ μέγαρο τοῦ δοναῖς, φύρανε καὶ πήρανε τὴν πλατεία.

Τὴ στιγμή πὺν φτάσανε ἐκεῖ, ὁ Λαπαρτάς ἦταν ἀπασχολημένος. Συζητοῦσε μὲ τὸν δοναῖν ντὲ λα Τόρρε, ὁ ὁποῖος εἶχε ξαναγυρίσει μὲ γενική πληρεξουσιότητα γιὰ τὴν συνθηκολόγησι.

Πλησιάζανε λοιπὸν κι' αὐτοὶ κοντὰ καὶ περιμένανε τὴν εὐκαιρία νὰ τοῦ μιλήσουν.

Ἡ συζητήσι ὅμως ἐπαύριε μὲγάλο μᾶκρος κι' ὁ Λαπαρτάς, πὺν ἦταν ἓνας ἀνθρώπος λογόλογος καὶ ντόπιος, εἶπε ἄσφρα:

— Κύριε δούξ, νὰ, ἀπὸν σὲ ποιὸς ὄρους πρέπει νὰ σκεφθῇ καὶ ν' ἀποφασίσῃ: Πρῶτον, ἡ πόλις θὰ ἐξαγορασθῇ γιὰ νὰ μὴν τὴν κᾶνουμε. Δεύτερον, οἱ πλῆθους ἐμποροὶ θὰ ἐξαγοράσουν τὰ ἐμπορεύματά τους, γιὰ νὰ μὴν τοὺς τὰ πάρουν. Τρίτον, ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως πρέπει νὰ πληρώσουν κάτι, γιὰ νὰ μὴν τοὺς πάρουμε μὲ τὸν στανιὸν τὰ διαμαντικὰ τους καὶ τὰ χρυσὰ καὶ τὰ ἀσημένια τους. Τέτατον, θὰ ἐξαγοράσῃ τὸν στόλόν σας, τὰ νησιά Σαιν-Ζαν ντὲ Λουῖς καὶ τὸ φρούριόν τους, τὸ φρούριόν τῆς Βέρα-Κρούς καὶ τοὺς αἰχμαλώτους σας. Ἐχετε νὰ πῆτε τίποτε, ἀπάνω σ' αὐτοὺς τοὺς ὄρους, κύριε δούξ;

— Χμ! ἔκανε ὁ δούξ καταστενοσημένος. Πολλὲς εἶνε ἡ ἐξαγορὰ!... Καὶ πόσο πάνω-κάτω τίς λογαριάζετε ὅλες μαζί;

— Εἵκοσι ἑκατομμύρια πιάστρες! τοῦ ἀπάντησε ὁ Λαπαρτάς μ' ἓναν ἡρεμώτατον τόνο καὶ πρόσθεσε: Καθὼς ἐλέπετε καὶ σῖς, κύριε δούξ, τὸ ποσὸ εἶνε στρογγυλότερον!

— Ὁ δούξ ντὲ λα Τόρρε τινάχτηκε τότε πίσω κατάπληκτος. — Ἀστενεύετε, καπετάνιε;... τὸλμησε νὰ ψιθυρίσῃ.

— Κύριε δούξ, ἔχετε πολὺ καλά, ὅτι δὲν ἀστενεύομαι ποτέ! φώναξε ἀμέσως ψυχρὰ καὶ ἔντονα ὁ Λαπαρτάς.

— Μα εἶνε ὑπερβολικὸ τὸ ποσὸν αὐτὸ, σενιόρ; τοῦ ἀπάντησε ὁ δούξ ντὲ λα Τόρρε.

— Ἴσως νὰ ἔχετε δίκην, ἀλλὰ δυστυχῶς δὲν εἰμαστε διατεθειμένοι νὰ τὸ λατράσουμε!

— Μα εἶνε δυνατόν!... Εἵκοσι ἑκατομμύρια! ψιθύρισε ὁ δούξ ντὲ λα Τόρρε, δγκάροντας τὰ χεῖλη του.

— Ἐχετε λάθος! τοῦ φώναξε τότε ὁ Λαπαρτάς. Δὲν εἶνε μόνον εἵκοσι!... Εἶνε εἰκοσιπέντε! Ἡ διαφορά καθὼς ἐλέπετε εἶνε ἀρκετὰ σημαντικὴ!...

— Νομίζω ὅμως, κύριε... τὸλμησε νὰ ψιθυρίσῃ ὁ δούξ.

— Ἀλλὰ ὁ Λαπαρτάς τὸν διέκοψε, μ' ἓνα αὐστηρὸν τόνο, λέγοντάς του:

— Εἰκοσιπέντε ἑκατομμύρια γιὰ τὴν ἐξαγορὰ μιᾶς πόλεως κι' ἓνός στόλου εἶνε ποσὸν τελείως ἀσχηματὸν!...

— Ἀλλὰ γιὰ νὰ τὸ δώσῃ κανεὶς, πρέπει νὰ τὸ ἐξῇ, καπετάνιε.

— Βέβαια. Αὐτὸ πὺν λέτε εἶνε πολὺ σωστό!

— Ἀλλὰ τότε!... Ἀπὸ δὲν τὰ ἔχουμε;

— Εἶπα βέβαιος, ὅτι δὲν τὰ ἔχετε, κύριε δούξ;

— Ἀπολύτως βέβαιος, σενιόρ! (Ἀκολουθεῖ)

Τὴν ἴδια στιγμή, πίσω ἀπὸ μιὰ γωνία, πρόβαλε σιγὰ ὁ δὸν Πέδρο...

χει κάποιος πὺν φροντίζει γιὰ τὸν δοναῖν ντὲ λα Τόρρε.

Τὸ μέγαρο, καθὼς ξέρουμε, ἦταν ἀνοικτό. Ὅταν ὁ Ὀλαναῖος κι' ὁ Πιτρίαν εἶδαν τὴν ἀταξία πὺν βασίλευε μέσα σ' αὐτὸ, τὰ κατὰ δὴλα. Κατάλαβε ὅτι ὁ Τυρόγατος τοῦχε παίξει πάλιν κάποιο ἀσχημο παιχνίδι.

— Τὸν ἀνάνδρο! φώναξε σκυλάζοντας ἀπ' τὸ κακὸν τοῦ Ὀλαναίου. Ὅτὸ πλῆρως καὶ αὐτὸν τὸν ὅλα ὅσα ἔκανε ὡς τώρα! Δὲν θὰ μᾶς ἐξοφλῇ.

— Καὶ τώρα; ψιθύρισε ὁ Πιτρίαν.

— Πρέπει νὰ ἀναγκάσουμε κανέναν ἀπ' αὐτοὺς, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ὀλαναῖος.

Καὶ φώναξε ἰδιαίτερος ἓναν τραυματισμένον ὑπηρέτη.

— Βέβαια, αὐτὸς θὰ μᾶς πῇ τὴν πραγματικὴν ἀλήθειαν, εἶπε στὸν Ὀλαναῖο ὁ Πιτρίαν.

Οἱ δυὸ φλιμπουστιέροι ἐξέτασαν τὸν ὑπηρέτη, κι' ἀπὸν μᾶς ὅλες τίς λεπτομέρειες τῆς

Τὸ λαχεῖο «Μπουκέτου» — «Οἰκογενειακὸν» εἶνε τὸ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ ἔλκον. Στὴν κλήρωσιν του θὰ συμμετάσχουν στὴν Ἐπιτροπὴ καὶ ἀντιπρόσωποι ἐξ ὅλης τῆς Ἑλλάδος: Ἀπὸ τὴν Θεσσαλία, τὴν Στερεὰ, τὴν Πελοπόννησο, τὸ Αἰγαίον, τὴν Ἐπτανήσον.

Σατυρική Δελτί

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

"Επιασε ο χειμώνας, φυσά, θρέ-
(χει,
'Αρχίσανε τὰ τούρτουρα, τὰ κρύα
Κι' ἡ κάθε μιὰ κυρία τρέχει
Εἰς τῆς ὁδοῦ 'Ερμού τὰ κατα-
(στήματα
Καὶ τὶς οἰκονομίες τοῦ συζύγου
(τῆς, ἐλαστήματα
Σὲ μιὰ στιγμή καὶ μόνη τὶς σκορ-
(πᾶ
Καὶ μὴν τὸ πῆτε οὔτε τοῦ παπᾶ!

— "Αντρα μου, θέλω καπέ...
"Αντρα μου, θέλω καπέλλο!...
'Η Μαριώρα ἀναφωνεῖ,
Χάνει ἐκεῖνος τὸ στερεόλλο
Καὶ εὐθύς παραφρονεῖ!...

— "Αντρα μου, θέλω φουστά...
"Αντρα μου, θέλω φουστάνι!...
Καὶ ἀμέσως τοῦ ἀρπά...
Τοῦ ἀσπάζει μάνι-μάνι
'Η Μαριώ τὴν πορτοφόλια
Καὶ αὐτὸς κάτω κλωτσᾷ
Σὰν σκυλὶ πούφαγε φόλα!...

— "Αντρα μου, θέλω σκαρπὶ...
"Αντρα μου, θέλω σκαρπίνια!...
Σεφώνιζει ἡ Μαριώρα
Καὶ τὴν πιάνουνε μπουρβίνα.
Καὶ ὁ σύζυγος τὰ χά...
Καὶ ὁ σύζυγος τὰ χάνει
Μπορὸς στῆς Μάρως τὸ φερμάνι...
Βγάζει εὐθύς κοντσά-στραβά
Τὸ στερόν του τάληρο
Τῆς τὸ δίνει καὶ τραβᾷ
Κάτω εἰς τὸ Φάληρο,
Μουρμουράει τὰ πατερά του,
Πέφτει μπλοῦμ! καὶ πάει καλιὰ
(τον!...

— "Αντρα μου, θέλω κραγιό...
"Αντρα μου, θέλω κραγιόνι!...
Σκούζ' ἡ Μάρω καὶ θυμώνει
Καὶ ἀφροκοπάει ἡ γνιόσσα,
Βνάζοντας μιὰ πῆχυν γλώσσα,
Καὶ ὁ σύζυγος ὁ τάλας,
'Απ' τὴν κορυφὴ τῆς σκάλας,
Πέφτει καὶ τσοκίζεται
Καὶ διασκορπίζεται!...

— "Αντρα μου, θέλω χορό!...
— Κάτσε κάτω, δὲν μπορῶ!...
— "Αντρα, θέλω μεγαλεῖα,
Θέλω τοῦτο, θέλω τ' ἄλλο...
— Θὲς χορὸ λοιπόν, κυρία;
Σοῦ τὴ στρώνει ἐμπρὸς στὸ μπάλ-
(λο

— Νὰ καὶ τούτη νὰ καὶ κείνη,
Νά, κυρὰ Λαῖς καὶ Φρόνη!...
Νά, γυναῖκα μου κραγιόνι!...
Στὴν κουζίνα τὴ στριμώνει
Καὶ τῆς κάνει τὰ πλευρά της
Μαλακά σὰν τὴν κοιλιά της!...
— Θὲς, γυναῖκα, μεγαλεῖα;
— "Οχι! σκούζει ἡ κυρία.
— Θὲς, γυναῖκα, ἄλλα λούσα;
— "Οχι! σκούζει ἡ παθοῦσα...
Κι' ἔτσι, ἀπ' τὴ μέρα ἐκεῖνη,
'Εγινε μέσα στὸ σπίτι ἡσυχία
(καὶ γαλήνη

"Οπως καὶ προηγήτερα.
Κι' ἔζησαν αὐτοὶ καλὰ
Καὶ ἐμεῖς καλύτερα...

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΕΥΘΥΜΗΤΕ

Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Μιὰ χήρα, σαράντα μέρες με-
τὰ τὸ θάνατο τοῦ ἀνδρός της,
κάνει τὸ μνημόσυνο του. Πολλοὶ
φίλοι τοῦ μακαρίτη τὴν παρηγο-
ροῦν. Κ' ἐκεῖνη δακρύζοντας ἀπ'
τὸν καῦμό της, λέει:
— "Αχ!... Τὸ νοιώθω πὼς
δὲν θὰ μπορέσω νὰ ζήσω πολὺν
καιρὸ ἀκόμη... χήρα!

Ρωτήσανε κάποτε ἕναν νεαρὸ
κοστάνια δημοσιογράφου, πὺν εἶ-
χε μείνει χωρὶς ἐργασία, σὲ ποῖο
φύλλο ἐργαζόταν κι' ἐκεῖνος ἀ-
πάντησε:
— Στὸ... ὠραῖον φύλλον!...

'Ο Γιωνάκης κλαλεῖ ἀπαρη-
γόρητα. Κάποιος γνωστός του
κύριος, τὸν ρωτᾷ:
— Γιατί κλαῖς, παιδί μου;
— Μ' ἔδειρε ὁ μπαμπᾶς, κύ-
ριε!

— Καὶ γιατί σ' ἔδειρε ὁ μπα-
μπᾶς σου;
— Γιατί... ἔκλαιγα!

— Ποῦ πᾶς;
— "Α, δὲν τὸ ξέρεις!... 'Ο φί-
λος μας ὁ Γιώργος γιορτάζει τὴν
πεντηκονταετηρίδα τῶν γάμων
του.

— Μὰ δὲν πᾶνε τοῖα χρόνια
πὺν παντρεύτηκε, ἀδελφὲ!...
— Ναι, μὰ αὐτοῦ τοῦ φαί-

νεται... πὼς πέρασαν πε-
νήντα χρόνια ἀπὸ τότε!...

'Η σύζυγος. — Πόσο
θᾶθελα νὰ μάθω, ἂν ὁ ζη-
τιάνος πὺν στέκεται στὴν
γωνιά τοῦ σπιτιοῦ μας εἰ-
νε στραβὸς ἢ ὄχι.

'Ο σύζυγος. — Γιατί;
'Η σύζυγος. — Νά,
γιατὶ ὅταν τοῦδωσα χτές μιὰ δε-
κάρα, μοῦ εἶπε: «Σὰς εὐχαριστῶ
πολύ, ὠραία μου κυρία!...»
'Ο σύζυγος. — Καὶ τὸ ρω-
τᾷς τότε; !... Δὲν εἶνε μόνο
στραβὸς, ἀλλὰ θεόστραβος!...

'Η μητέρα. — Στὸν καιρὸ
μου, παιδί μου, οἱ ἄνδρες κι' ἡ
γυναῖκες γνωρίζονταν μεταξὺ
τους, ἐπιδίοναν σχέσεις καὶ τέλος
παντρεύονταν. Τώρα ὅμως...
'Η κόρη. — Ξέρω, ξέρω,
μαμὰ!... Σήμερα παντρεύονται,
πιάνουν σχέσεις, ἀλλὰ ποτὲ δὲν
γνωρίζονται!...

'Ο πελάτης. — Γιατί μάθατε
τὸν παπαγάλο σας νὰ λέη τέτοιες
ἐθισίες; Κλέφταρε, μασκαρᾷ, πα-
ληάνθρωπε!...
'Ο τοκογλύφος. — Δὲν
τοῦ τίς ἔμαθα ἐγώ. Τὶς ἔμαθε
ἀπὸ κείνους, πὺν ἔρχονται ἐδῶ-
πέρα!...

'Η κυρία. — Φαίνεται νάσαι
πονημένη κοπέλλα. Μαρία. 'Αλ-
λὰ δὲν ξέρω ἂν θάσαι κ' ἡ κα-
μαριέρα πὺν χρειάζομαι. Σὺ τί

'Ο γιατρός. — Πὼς πᾶνε ἡ
δουλειές;
'Ο φερετροποιός. —
Εὐχαριστῶ, ἀπ' τὸν καιρὸ πὺν
καθήσατε στὴν γειτονιά μας, πε-
ρίφημα!...

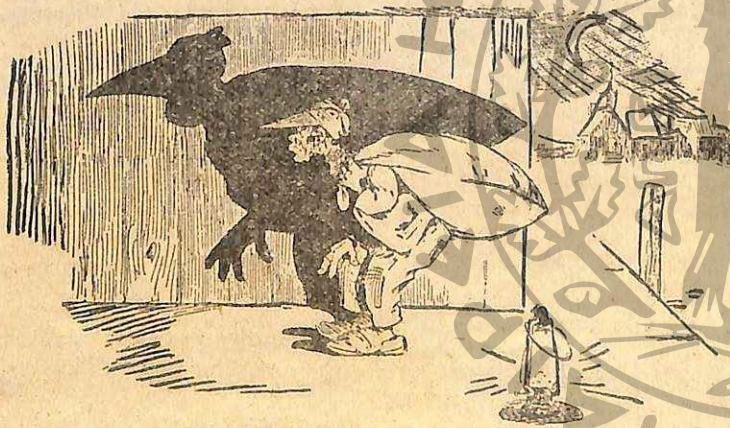
Μεταξὺ φίλων:
— Μὴ λυπᾶσαι, φίλε μου, πὺν
χήρεψες. Μιὰ γυναῖκα χάνεις,
δέκα θοίσκις.
— Μὰ ἀκριβῶς, αὐτὸ εἶνε πὺν
μὲ κάνει ν' ἀνατριχιάζω!...

Η ΓΕΛΟΙΟΓΡΑΦΙΕΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΣΤΙΣ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΕΣ

Ο 1ος ΤΖΟΚΕΥ. — Νά πῆς τοὺς χαιρετισμούς μου στὴν κυρία σου.
Ο 2ος ΤΖΟΚΕΥ. — Καὶ στὴ δική σου νὰ τῆς πῆς τοὺς... χρεμετισμούς
μου!...

Ο ΝΥΚΤΟΚΛΕΠΤΗΣ (κυττάζει τὸν ἴσκιό του καὶ μονολογεῖ). — Ἐχουν
δίκη νὰ λένε πὼς τὰ κλοπιμαῖα... κάνουν φτερά!...

'Ο καινούργιος καμα-
ριέρ. — "Ὅσο γι' αὐτὸ νάσαι
σίγουρη, κυρία. Γιὰ μένα, πὺν
βλέπεις, ἡ παλιὰ κυρία μου...
χώρισε μὲ τὸν ἄντρα της!...

'Ο ἔμπορος. — Σὰς δίνω
τὸν λόγο τῆς τιμῆς μου, ὅτι τὸ
ὑψάσμα αὐτὸ μᾶς στοιχίζει σα-
ράντα δραχμὲς ὁ πήχυς.

'Η κυρία. — Θέλετε τριαν-
ταπέντε δραχμὲς; 'Αλλοιότινα
τὸ παίρνω ἀπ' ἄλλου... Χαίρετε!
'Ο ἔμπορος (πρὸς τὸν ὁ-
πάλληλό του). — Μιγάλη, τρέξε
δῶστο σύ, γιατί ἔδωσα... τὸ λό-
γο τῆς τιμῆς μου!

— Μαμὰ, ἕνας ποινικὸς ἔπρεπε
μέσα στὸ πιθάρι πούχουμε τὸ λά-
δι μας!

— Καὶ δὲν τὸν ἔβγαλες;
— "Οχι. 'Εβριξα μέσα σ' αὐ-
τὸ καὶ τὴ γάτα μας γιὰ νὰ τὸν
πίσῃ!...

'Ο γιατρός. — Πὼς πᾶνε ἡ
δουλειές;

Εὐχαριστῶ, ἀπ' τὸν καιρὸ πὺν
καθήσατε στὴν γειτονιά μας, πε-
ρίφημα!...

Μεταξὺ φίλων:
— Μὴ λυπᾶσαι, φίλε μου, πὺν
χήρεψες. Μιὰ γυναῖκα χάνεις,
δέκα θοίσκις.
— Μὰ ἀκριβῶς, αὐτὸ εἶνε πὺν
μὲ κάνει ν' ἀνατριχιάζω!...

ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

'Ιδοῦ μερικὲς ἀμήμητες ἐπιγρα-
φές διαφόρων μικροκαταστημάτων
τῆς πρωτεύουσας.

Πάνω ἀπ' τὴν πόρτα μιᾶς τα-
βέρνας τῆς Πλάκας μιὰ μύρη
ταμπέλλα γράφει τὰ ἑξῆς:

«Οἶνοπωλοῖον
ὁ ἑσπερὸς οὐρανὸς
ἀστραποὶ δὲ φοβάται.»

'Απ' ἔξω πάλιν ἀπὸ ἕνα κου-
ρεῖο φιγουράρει ἡ ἑξῆς ἐπιγραφή:

«Καθαριότης ἀνεξάρτητος καὶ
ἐργαλεῖα τῆς ὥρας.»

'Ιδοῦ, τέλος, καὶ μιὰ περικοπὴ
ἀπ' τὴ μακροσκελὴ ρεκλάμα ἑνὸς
ἐμπειρικοῦ ὁδοντοῦ.

«Ὅποιος θέλει νὰ βγάλῃ ἕνα
δόντι, θὰ πληρώσῃ 25 δραχμὲς.
Δι' ὅλα του τὰ δόντια ἰδιαιτέρως
συμφωνοῖ καὶ μὲ ἔκπτωσιν.»

Οὐαὶ καὶ ἀλλοίμονον, δηλαδὴ
στοὺς πελάτες.